

Оливин Годфри
Сладка моя принцесо

Талантливата и очарователна фоторепортерка Дина Ярдли произхожда от заможно семейство и не парите мотивират действията и поведението ѝ. Тя търси себеизява, стреми се да реализира творческите си заложби и качествата си на мениджър. Но на пътя ѝ към креслото на главния редактор застава своенравният красавец Джейсън Уорнър, към когото Дина съвсем не е равнодушна.

I

За секунда Клей Ярдли погледна мълчаливо към дъщеря си, после си пое дълбоко дъх.

— Искам да ти представя Джейсън Уорнър — новия главен редактор на „Стенууд Трибюн“.

Изчака малко и хвърли поглед към останалите сътрудници в редакцията.

— Всички вие знаете добре името му — той е автор на безброй статии... Но, Джейсън, може би е по-добре вие да вземете думата?

Още от първото изречение на Клей иначе хубавото лице на Дина Ярдли застина в каменна гримаса, само на бузата ѝ нервно запулсира малка вена. Тя неволно стисна в пръстите си жълтия молив за корекции с такава сила, че с тих пукот той се прекърши.

Джейсън Уорнър се изправи. От него се излъчваше самоувереност и професионализъм, думите му звучаха спокойно и убедително. Не му трябваше и минута, за да внуши на всички присъстващи: да, това е главният редактор, който ни е необходим.

Дина седеше неподвижна на мястото си, макар стомахът ѝ да се сви болезнено. Бе вперила поглед в бюрото си и се опитваше да не поглежда към мъжа, който упражняваше толкова вълшебно влияние над колегите ѝ. Святкащите ѝ сини очи се присвиха в тесни цепки и почувства как в нея се надига гневна вълна.

Баща ѝ я беше подвел напълно съзнателно — току-що бе обявил,

за нейна огромна изненада, назначението на Джейсън Уорнър на заседанието на редакционния съвет. Вдигна очи и впери тежкия си поглед в него. Той се опита да го издържи, но Дина го фиксираше така настойчиво, че Клей не устоя и сведе глава.

Тя прехвърли вниманието си към младия, добре изглеждащ мъж, когото всички сега слушаха като омаяни. Сакото му бе разкопчано и под фината тъкан на копринената му риза Дина улавяше очертанията на атлетичното му тяло. С елегантен жест той завърши речта си и слушателите му веднага се скупчиха около него. Широко усмихнат, Джейсън приемаше поздравленията им и се вслушваше съсредоточено в думите на всеки от тях.

Гневът на Дина нарастваше. Цялото ѝ същество се бунтуваше против обаянието на този мъж, на когото очевидно никой не можеше да устои. Впи пръсти в облегалките на стола си. „О, Господи — мина през главата ѝ с нотка на съжаление, татко и леля Кара са ме възпитали твърде добре за случай като този!“

Дина толкова се бе унесла в ядните си мисли, че дълбокият, дрезгав глас на Елен Норис почти я стресна.

— Не забравяй партито тази вечер при мен, Дина!

Тя се бе изправила плътно до Джейсън и ръката ѝ лежеше на рамото му в свойски жест. Дина ѝ отправи хладен поглед, без да отвърне нищо.

Клей се прокашля леко.

— Разбира се, Елен, че Дина ще дойде на партито. Дина, все още не си поздравила Джейсън.

Дина се опита да се овладее и изправи глава срещу запътилия се към нея Джейсън. Знаеше, че той е радиожурналист и автор на няколко книги, с които си бе спечелил слава и извън Америка. Беше чула и за способността му мигновено да надушва скандала...

„Е добре, няма да доставя удоволствие на Елен и да направя сцена на баща си и Джейсън.“ Но и не можеше да забрави, че отсега има да урежда сметки с Клей — просто щеше да ги отложи. Той отлично знаеше, че Дина никога не посещаваше служебни сбирки. Елен го знаеше не по-зле. А сега и двамата разиграваха театър пред Джейсън Уорнър — само че за нейна сметка.

Дина се изправи и хвърли сияйна усмивка към Елен.

— Ужасно ще се радвам да дойда на партито ти, скъпа Елен — после се обърна към Джейсън: — Най-сърдечно ви поздравявам. Наскоро постъпи една много интересна статия за вас. Но за съжаление историята бе твърде... пикантна за нашето малко списание.

Елен пребледня, а Клей Ярдли задържа дъх, пхна ръце в джобовете на панталоните си и се заигра нервно с ключовете си. Дина им отправи триумфиращ поглед, но пропусна да забележи как изпитателните очи на Джейсън се плъзнаха внимателно по лицето ѝ.

„Тази жена е по-различна от всички, които познавам“ — помисли си той и продължи да изследва елегантната ѝ, стройна фигура. Под копринената ѝ блузка се очертаваха приятно закръглените ѝ гърди, а тесните джинси подчертаваха дългите ѝ, съблазнителни бедра. Умът му заработи трескаво. „Защо се чувствам така неудържимо привлечен от нея? Без съмнение тя ще е истинско предизвикателство за мен.“

Малко по-късно, вече сама в малкия си офис, Дина се отпусна уморено на бюрото и заразтрива слепоочията си. Гневът ѝ бавно утихваше. „Но защо баща ми ме подведе така?“

На двадесет и седем години тя имаше всичко, за което другите можеха да мечтаят — пари, интелект, красота, жизненост. Преди шест години бе наследила от дядо си неголямо състояние, така че и във финансово отношение не се налагаше да се безпокои за нищо. Вече пет години, откак бе завършила колежа си — с добра основа за журналистическа кариера — и бе започнала работа в „Трибюн“. Клей знаеше отлично, че за това време бе успяла да надрасне всички в редакцията и се справяше безпогрешно с работата си. Но сега я бе пренебрегнал и бе посочил Джейсън Уорнър — един външен човек — за главен редактор.

След пенсионирането на Дон Дина бе убедена, че е крайно време баща ѝ да ѝ възложи водеща роля в семейния бизнес. Наистина най-силното ѝ място бе фотографията, но въпреки това тя бе съвсем нелош репортер! „Трибюн“ беше тогава малък ежедневник и главният редактор бе отговорен за всички публикувани новини, при това на него се възлагаше и изготвянето на първата страница.

От известно време Дон бе прехвърлил на дъщерята на шефа си подготовката на съботното издание. Самият Клей ѝ бе отправил няколко ободрителни похвали.

При последната мисъл Дина почувства как в очите ѝ избликват сълзи. Знаеше колко много я обича баща ѝ, но въпреки това напоследък все по-често си задаваше въпроса: „А ако той все пак предпочита да бе имал син? Дали нямаше да ми даде редакторското място, ако бях мъж?“

После, някак неочаквано, мислите ѝ се прехвърлиха на Джейсън. „Той е опасен — премина през ума ѝ, — при това определено много привлекателен.“ Тъмните му очи с гъсти ресници я влудяваха. „Трябва да е на около 35 — предположи тя, — но не изглежда склонен към брак“.

Спомни си за статията за Джейсън, която бе открила върху бюрото на Дон. Беше я прегледала набързо и го бе запитала защо отказва да я отпечата. Дон се бе изхилил.

— Това е дяволски добре написана история, Дина, но мястото на подобен материали не е при нас. Този симпатичен хитрец очевидно е дал интервю само за да може да направи най-голяма реклама на книгите си. Съмнявам се, че мнението му за жените е точно както го е описал.

Тогава Дина бе предложила, че Дон има основания за отказа си. Сега, когато се бе запознала с Джейсън, вече не беше толкова сигурна. По-скоро би повярвала в истинността на всяка дума в статията.

В нея Джейсън твърдеше, между другото, че не вярвал в „голямата, истинска любов“, че жените били за него само средство за приятно прекарване на времето, че било невъзможно да поддържаш семейство и да правиш кариера и накрая — че за него единствено стойностна била само работата му. Интервюто я бе впечатлило, защото много от собствените ѝ представи за любовта, брака и професионализма съвпадаха с неговите.

Припомни си кратката, завършила с катастрофа връзка от ранната си младост. Тази история бе сложила край веднъж завинаги на романтичните ѝ мечти и фантазии.

Дина потръпна, протегна ръка за чантата и фотоапарата си и хлопна вратата на офиса. Преди да се отправи към къщи, искаше да се отбие при леля си Кара. Може би щеше да ѝ помогне да разбере какво се криеше зад неочакваното решение на баща ѝ.

Спирайки черния си спортен автомобил пред входа на викторианската вила на Кара Ярдли, Дина за миг забрави гнева си. Елегантната и богато украсена постройка бе разположена на малко

възвишение и откриваше прекрасна гледка към околността.

„Винаги ще се чувствам у дома се тук“ — помисли си Дина, разглеждайки за хиляден път познатата фасада. Любимото ѝ място за четене от дете бе надвисналият еркереен прозорец на втория етаж. От първия се виждаха високите френски прозорци, остъклени догоре, и махагоновите врати със сребърни апликации. „А вътре — въздъхна Дина — си е същинска мечта за всеки антиквар!“ Всички стаи бяха препълнени с всевъзможните сувенири и колекции на леля Кара. Слизайки от колата, тя се учуди за пореден път как може леля ѝ — жена с фин, превъзходен вкус за облекло — да се увлича така по вехториите.

На прага спря за миг, за да се наслади на аромата на цъфналите около къщата азалии. После натисна дръжката и — както обикновено — бе моментално заобиколена от котките на леля Кара. Последния път бе наброила петнайсет — разбира се, без Табор, сиамският котарак, който се считаше за безусловен господар на дома.

Над мяукащата компания изплува фигурата на стройна, привлекателна жена.

— Махайте се, котаци! Господи, наистина ще трябва да изхвърля няколко от тези досадници.

— Стига, лельо, не можеш да се разделиш и с един от тях — отвърна Дина и побърза да пристъпи прага, преди животинките да нахлуят след нея.

В предверието се застоя за миг пред огромната вита стълба, водеща към просторните спални на втория етаж. Спомни си колко често бе седяла горе на стъпала, наблюдавайки гостите на някой от многобройните приеми, устройвани от дядо ѝ. Сякаш ѝ се стори, че отново дочува музиката... А после коледните празници... Огънят в огромната камина изпълваше цялата къща с топлина, дървените части на мебелите бяха полирани до блясък, кристалните полилеи искряха така ярко!

От мястото, където стоеше, къс коридор водеше към стаите за прислугата. Сега там живееше само двойка камериери, помагащи на Кара да поддържа ред в обширната вила, което бе наследила след смъртта на родителите си.

Гласът на леля ѝ я откъсна от спомените за миналото.

— И какво толкова ти тежи на сърцето, скъпа ми госпожице?

Дина се обърна и забеляза особено изражение на лицето ѝ.

— Нещо не е наред ли, лельо? — осведоми се тя.

Кара леко се изчерви.

— Не, скъпа, само баща ти току-що телефонира. Помислил си бил, че сигурно ще се отбиеш при мен. Иска непременно да те изпратя вкъщи, за да се преоблечеш за партито.

— А каза ли ти какво се случи днес?

— Ела за десетина минути в кухнята.

Кара се отправи по коридора към задната част на вилата. Дина я последва. Щом влязоха, посочи ѝ един от столовете.

— Сядай, скъпа, и докато приказваме, аз ще се погрижа за този зелен боб.

Дина се огледа в просторното помещение. За разлика от останалите стаи, които рядко се посещаваха, кухнята излъчваше особена атмосфера. Старата кръгла маса бе покрита с пъстра синя покривка, пред прозорците цъфтяха герании, а от тавана се спускаха кошнички, пълни с луковици, подправки и плодове.

Кара се зае с боба си, а тя се взря унесено в свития на кълбо сиамски котарак, който сънуваше следобедния си сън до прозореца.

— И защо татко постъпи така с мен? — откъсна се неволно от устата ѝ.

В очите на Кара се появи сериозно изражение.

— Знаеш, че Клей иска да се оттегли следващата година. Просто се довери на усета му. Той те обича повече от всичко на света и ми обеща, че до края на тази седмица ще ти обясни всичко.

— Но татко знаеше много добре, че аз искам тази работа!

— Скъпа, мисля, че ще е по-добре да изчакаш разговора с баща си, преди да се нахвърляш срещу него. А и както и да се развият нещата в редакцията, никога не забравяй коя си!

Дина неволно отправи поглед към цветните съдини с фамилния им герб, разположени върху лавиците насреща ѝ.

— Клей ми каза, че ще трябва да се съобразяваш с разпорежданията на Джейсън — продължи леля ѝ.

Очите на Дина блеснаха гневно.

— По дяволите този Джейсън!

Кара отблъсна кошницата с боба пред себе си и се изправи, за да

смъкне от етажерката висока кана, напълни я с вода и изсипа вътре зелените зърна.

— Успокой се, Дина! Почакай, никой не е казал, че ще се меси в работата ти... Всъщност какво мислиш да облечеш тази вечер.

— Нямам нищо подходящо за официално парти, изобщо не трябваше да приемам поканата на Елен.

Кара се засмя.

— А какво ще кажеш за синята рокля, която ти подарих? Цветът ѝ отива на очите ти.

— Почти не мога да повярвам, че точно ти си ми купила тази рокля. В нея изглеждам като гола — Дина неволно се усмихна.

Кара върна обратно каната на мястото ѝ и я погледна.

— Баща ти иска тази вечер да носиш рокля. Защо не облечеш синята и да му доставиш удоволствие.

Дина сви рамене.

— Направо не знам какво ще правя на това парти. Ван и Джуди са единствените хора, с които мога да говоря искрено. Струва ми се, че не съм много обичана и в средите, в които се движи Елен...

Кара притегли един стол до племенницата си.

— Ти си много приятна жена, скъпа моя, но понякога правиш трудни отношенията си с хората, а само от теб зависи да въртиш всички на малкия си пръст! Джейсън също не ти е неприятен, нали? Обзалагам се, че си харесала книгите и статиите му, макар и да не искаш да си признаеш.

Дина премълча. Леля ѝ беше права. Джейсън Уорнър я бе впечатлил сериозно и дори малко му завиждаше за журналистическите способности. Не ѝ се искаше да признава, че е чела всичките му книги, и че изрязва и събира всичките му статии от вестниците. А как само ѝ се нравеше начинът му на работа — та той бе интервюирал най-интересните хора на този свят! До неговите репортажи собствените ѝ статии изглеждаха скучни и незначителни...

И сега този мъж бе станал главен редактор, отмъквайки под носа ѝ дълго жадувания пост. Отново усети как гневът се надига в нея.

— Джейсън Уорнър е арогантен, самолюбив негодник...

— Но ти едва го познаваш!

— Достатъчно ми е! И ако нямаш нищо против, престани да ме

увещаваш да ходя на това парти, лелю Кари!

— Дина, дръж се като дама!

Дина ѝ хвърли лукав поглед.

— Ами ако реша да се позавъртя около този Джейсън Уорнър?

— Мили Боже! — Кара въздъхна. — Баща ти и аз винаги сме се опитвали...

Дина повдигна вежди с насмешка.

— Добре де, роклята нали ти ми я купи. Какво, сега съжаляваш ли?

Кара я погледна неспокойно.

— Не искам да ядосвам Клей...

— А пък аз искам! Дано да получи гневен пристъп! — Дина се изправи. — Ще ти се обадя утре.

— Дина, почакай, къде...

— Не се притеснявай, не вземай всичко много насериозно — целуна с любов леля си по бузата. — Знам как да се държа.

II

Дина седеше пред тоалетката, разчесвайки дългата си руса коса, спускаща се като искряща коприна по раменете ѝ. Обикновено това бе основната ѝ подготовка за излизане навън, допълнена с малко червило на устните и няколко капки парфюм. Тази вечер обаче тя се гримира особено грижливо, припомняйки си съветите на манекенката, чиито фотографии бе правила за рекламните страници на „Трибюн“. Оглеждаше отражението си в сребърното огледало съсредоточено и внимателно, като че ли ретушираше цветна фотография — нито един детайл не биваше да бъде пропуснат.

По обратния път от вилата на Кара се бе уловила, че неволно започва да обмисля поведението си по време на партито. През главата ѝ набързо преминаха няколко еталона — Клеопатра, Саломе, после вещиците от периода от немите филми, няколко холивудски звезди...

„По дяволите — стресна се тя, — какво толкова съм се загрижила, като че ще се явявам на изпит по интелигентност.“ Но пък, от друга страна, ако не си измислеше някоя подходяща роля, щеше да се отегчи до смърт, както ѝ се бе случвало вече няколко пъти по време на

официалните приеми, на които се бе решавала да отиде. „Е, може пък сега да ме очаква нещо по-вълнуващо.“ Дина се усмихна и хвърли последен критичен поглед в огледалото.

„Да, сигурно ще е вълнуващо“ — помисли си отново. Синята вечерна рокля без ръкави, ушита превъзходно, от фин копринен жоржет прилепваше по тялото ѝ като втора кожа. Гърбът ѝ бе изцяло открит, а отпред подчертаваше меката закръгленост на бюста ѝ.

Изправи се и се завъртя още един път около себе си, оглеждайки се изпитателно. „Какво ли си е мислила Кара, купувайки ми тази екстравагантна рокля?“

При тази мисъл побърза да обуе елегантните си обувки на високи токчета в същата разцветка като роклята. Ако се позабавеше още малко, кой знае дали нямаше да ѝ мине желанието и да се откаже!

Когато няколко минути по-късно колата ѝ спря пред къщата на Елен и тя се появи на прага, ефектът за домакинята бе поразяващ. Елен замръзна на вратата с широко отворени от почуда очи и за малко да забрави да я поздрави. Дина се усмихна доволно и на свой ред я изгледа от глава до пети. Тя наистина бе отлично сложена жена — висока, с виещи се на меки къдри руси коси, а тъмнозелената ѝ рокля подчертаваше особено стройната ѝ фигура. „Не е нещо особено — каза си Дина, — но пък зелените ѝ очи могат да влудят всеки мъж.“

Накрая Елен успя да се овладее и се усмихна почти приветливо насреща ѝ:

— Партито е в пълен ход, скъпа, хайде, влизай!

Следвайки я по коридора, Дина се почувства особено. „Какво става с мен? — помисли си и едва сподави желанието си да изхълца. — Наистина не съм наред“ — укори се, но в същия миг двете се озоваха в препълнения с гости салон.

Дина се огледа търсещо наоколо.

— Джейсън пита за теб! — осведоми я хладно Елен.

— Вече го виждам — отвърна и се усмихна лъчезарно насреща ѝ.

Погледът на Елен излъчваше неприязън. Тя постоя за миг, после внезапно се обърна и се присъедини към групата до вратата.

Дина сви рамене и се загледа отново в обширното помещение.

„Господи — прозвуча вътрешният ѝ глас, — та тук е като в будоар или както го описват в романите — червени плюшени килими, червено

облицовани мебели, черна кожа, златни обковки, огледални стени...“

Засмя се, и си спомни за слуха, че след развода на Елен бившият ѝ съпруг не предявил никакви претенции за жилището. Беше и дочула нещичко за щурите партита, които се разиграваха от време на време тук. Да, претрупаната, помпозно обзаведена къща добре подхождаше на славата на Елен като „жена вамп“.

Дина се смеси с тълпата и започна бавно да се промъква към бара. Внезапно се озова срещу баща си. За секунда двамата се гледаха мълчаливо. Лицето на Клей се сви в свободна гримаса при вида на дъщеря му. „Само да не получи някой сърдечен пристъп“ — помисли си Дина, която и сама не бе очаквала подобен ефект.

— Откъде, по дяволите, изрови тази рокля? Та ти си направо полугола! — успя да произнесе полугласно той накрая.

Тя го загледа с големите си, невинни очи.

— Но, татко, та нали леля Кара ми я купи! А ти си се обадил да ми предаде, че искаш да съм с рокля тази вечер!

Клей завъртя очи и простена:

— Някой ден със сигурност ще ме вкараш в гроба!

Дина също снижи глас.

— Утре непременно трябва да поговорим, татко!

Той поклати отрицателно глава.

— Не, утре няма да имам време. Ела на вечеря в неделя, тогава ще си поприказваме.

Дина понечи да възрази, но преди да отвори уста, до тях се изправи Джейсън. Тя почувства как погледът му се плъзга по тялото ѝ и разбра, че го е впечатлила изключително. За момент неочакваната му поява и искрящите му очи я извадиха от равновесие, но бързо се овладя и му отправи сияйната си усмивка. „В края на краищата едва ли може да ме разсъблече повече“ — мина през ума ѝ. Но в близостта на Джейсън се съдържаше нещо, което я смущаваше непрестанно, и тя прехвърли мислите си към роклята: „Дали наистина съм избрала най-подходящото за тази вечер?“

Джейсън и Клей размениха няколко изречения, но докато Дина успее да се откъсне от собствените си разсъждения и се опита да се включи в разговора, Джейсън кимна на шефа си, хвана я под ръка и я поведе към бара. При допира на топлата му длан до голата ѝ кожа тя

почувства, че настръхва. За нейно облекчение се оказва, че барман на партито бе Ван Роджърс, спортният редактор на „Трибюн“. С него и съпругата му Джуди бяха приятели отдавна и присъствието му ѝ вдъхна сигурност. Огледа се за Джуди. Чувстваше се до известна степен задължена към нея и от месеци се канеше да запита баща си защо отговорен редактор на рубриката е Елен, а не Джуди, която в действителност вършеше основната работа. Дина въздъхна — моментът не беше най-подходящия да се обременява със служебни проблеми.

— Здравей, красива госпожице — поздрави я сърдечно Ван. — Това ли е нашата Дина Ярдли, която вечно търка едни и същи джинси?

— Татко смята, че съм полугола — прошепна му тя.

Ван се разсмя.

— Напротив, трябва по-често да се обличаш така. Ние с Джуди много се радваме, че си тук тази вечер.

Дина му се усмихна в отговор и в същия миг чу името си.

— Дина! — насреща ѝ се носеше миловидна млада жена. — Изглеждаш фантастично! Сама ли си купи тази разкошна рокля?

Дина се вгледа в хубавичкото лице на Джуди, заобиколено от червени къдрици.

— И ти не изглеждаш зле, скъпа! — погледът ѝ се плъзна по матовожълтата ѝ копринена рокля. — До днес не бях ви виждала така издокарани.

— Нали! Женени сме от цяла вечност и представи си, още не мислим за развод — Джуди ѝ намигна шеговито. — А сега ме извини, открих Клей на терасата и искам непременно да му кажа две думи.

Тя се завъртя и изчезна, а Ван се осведоми за желанието ѝ, махвайки към добре обзаведения бар. Джейсън я погледна усмихват.

— Какво ще пие госпожицата?

Дина се престори, че премисля, но очите ѝ блестяха смело.

— Ван, нали знаеш напитката, която предпочита баща ми... Това „Френч 75“.

Ван повдигна вежди.

— Охо, та това е доста силничко питие.

— Ако не те затруднява, напълни шейкър — или предпочиташ да си го приготвя сама?

Той схвана упоритата нотка в гласа ѝ.

— Готово, малката. Джейсън, вие сте ми свидетел. Ако започне да прави бели, ще обясните на Клей, че съм бил принуден да ѝ го приготвя.

— Няма опасност, ще я държа под око — увери го Джейсън.

Ван разбърка питието и ѝ подаде чашата.

— Слушай, скъпа, по-добре не се захващай веднага с него. Както разбирам, още не си вечеряла, а това питие ще ти дойде твърде много на празен стомах — чиста отрова е!

Вътрешно Дина се съгласи с него, наистина все още не бе вечеряла, а на гладно алкохолът определено не ѝ понасяше. Но вече не вървеше да се откаже.

— Аз също ще взема един „Френч 75“ — заяви Джейсън.

— Мили Боже! — промърмори Ван и се зае да смеси второто питие.

Джейсън му хвърли учуден поглед.

— Е, аз мога да нося нещичко.

— При „Френч 75“ действително няма да е много — отвърна сухо Ван.

Докато той се суетеше, Дина се опита да разгледа скришом застаналия плътно до нея Джейсън. Защо близостта му я правеше толкова несигурна? Та той бе съвсем чужд, при това нахлу в живота ѝ почти като крадец. И защо тогава в присъствието му пулсът ѝ се учестяваше така? Изглежда всичко бе реакция на изпълнения с напрежение ден! Да, не беше добра идея да се съгласи да дойде на партито, по-добре да си бе останала вкъщи, за да обмисля на спокойствие бъдещата си стратегия в отношенията с Клей и Джейсън.

Няколко от мъжете се завъртяха покрай тях на бара и Дина усети осезателно пълните с учудване и възхищение погледи, които ѝ отправяха. Почувства се като в клетка и въздъхна облекчено, когато колегите ѝ заговориха Джейсън. Изглеждаха твърде впечатлени от него, в края на краищата той наистина бе знаменитост. При тази мисъл умът ѝ внезапно заработи на пълни обороти. „Знаменитост — и защо тогава мъж като него ще се съгласи да поеме едно незначително издание като «Трибюн»?“

Появата на Елен на бара я откъсна от мислите ѝ. Домакинята положи небрежно ръка върху рамото на Джейсън и леко се приведе към него.

— Да се погрижа ли да ви донесат нещо от бюфета?

Той поклати усмихнат глава.

— Не, благодаря. Беше много мило от ваша страна да организирате това парти в чест на моето назначение.

— С удоволствие организирам партита — Елен се взря в очите му.

— При това за нас е цяло щастие да имаме такъв прочут гост помежду си!

Дина погледна многозначително към Ван. Той ѝ намигна съзаклятнически и тя се разсмя.

Устните на Елен се свиха.

— Пропуснахме нещо весело ли, скъпа?

Дина пренебрегна въпроса ѝ, обръщайки се към Джейсън. Знаеше, че така ще я докара до бяс.

— Джейсън, защо наистина един изключителен репортер като вас се оттегля в планините на Северна Джорджия? Може би искате да скриете нещо тук? Някоя гореща тайна?

Последните ѝ думи прозвучаха във внезапно възцарила се тишина. Гостите наоколо им се смълчаха, задържайки напрегнато дъх.

Той ѝ отпрати дълъг, замислен поглед. Като че ли бяха останали сами в помещението.

— Не ми е трудно да обясня и няма никаква тайна. В годината ми се събират поне десет месеца пътуване, а това изморява. Освен това, моят чичо, единственият родственик, който имам, живее в Атланта. Съпругата му почина преди няколко години и сега той живее съвсем сам — затова и исках да съм близо до него. При това харесвам чистия планински въздух тук — тази част от Джорджия ми напомня за Германия.

Един от репортерите, който бе пътувал из Европа, потвърди думите му. Двамата се увлякоха в разговор, напрежението между Джейсън и Дина се разсея.

Елен колебливо се отдели от бара, разменяйки по няколко думи с останалите гости. Дина седна на едно от високите, тапицирани с черна кожа столчета до барплота, и кръстоса стройните си крака. Джейсън, настанил се до нея, продължаваше да разговаря с репортера и тя се почувства малко неудобно.

Въздухът наоколо все още изглеждаше като зареден с

електричество. Имаше странното усещане, че Джейсън много добре осъзнава как ѝ въздейства. Беше точно от типа мъже, по които жените хлътват безнадеждно. „Но при мен чарът му няма да успее!“

Погледна ръчния си часовник и едва не простена. Беше ужасяващо рано и ще не ще трябваше да остане тук, за да не ядосва повече баща си.

Точно в този момент на бара се появи Клей.

— Дина, Джейсън, бихте ли дошли за секунда с мен?

Дина повдигна въпросително вежди, но Клей я подхвана за лакътя и я смъкна внимателно от столчето. Малко след това тримата се уединиха в едно относително тихо кътче на салона.

— Имам проблеми със стомаха си — обясни Клей. — Не трябваше да си позволявам да пия. Съжалявам, но ще трябва да се върна вкъщи и да си взема лекарството. Джейсън, Дина ще ви откара по-късно до дома ви.

— Не е ли по-добре аз да ви закарам, Клей? — попита загрижено Джейсън.

— Не, сам ще се справя. Това е парти във ваша чест, а и на мен ще ми мине бързо. Смятам, че за Дина няма да е никакъв проблем да ви откара.

Тонът на Клей бе достатъчно категоричен.

— Но, татко, знаеш, че всички се страхуват да се возят при мен.

Дина се питаше дали баща ѝ не ѝ погаждаше някакъв номер със стомашното си неразположение.

— Вярно е — потвърди той. — Но съм сигурен, че Джейсън е изживявал и по-лоши моменти от едно умопомрачително пътуване до дъщеря ми.

— Напълно сте прав — съгласи се Джейсън учудено. После се усмихна. — Надявам се, че ще преживея и това.

— В такъв случай ще се видим утре в редакцията, Джейсън. Тогава ще имаме повече възможност да обсъдим подробно реорганизацията на издателството.

Джейсън кимна.

— Ще бъда навреме в офиса си, Клей. Оздравявайте по-бързо.

— Благодаря. Ще си взема довиждане с Елен и тръгвам. Приятна вечер.

Дина се усмихна вътрешно. „Как ли ще реагира Елен, като разбере,

че аз ще откарам Джейсън до дома му?“ Но задоволството бързо отстъпи място на по-практични мисли. Какво можеше да означава всичко това за Елен? Тя нямаше да изпусне първия удобен момент, за да се завърти отново около Джейсън — както правеше с всички мъже, които ѝ харесваха.

Отново почувства ръката на Джейсън върху рамото си.

— Дина, това е една от любимите ми песни. Искаш ли да танцуваме?

Дансингът бе тясна, претъпкана площадка, обвита от цигарен дим, алкохолни пари и аромат на парфюм. Няколко двойки едва успяваха да се раздвижат едни до други. „Тук трудно би могло да се танцува“ — помисли Дина, но Джейсън вече я бе обхванал в обятията си. Тя се почувства внезапно олекнала, светът се завъртя около нея. „Не трябваше да се наливам с този «Френч 75»!“ Пръстите на Джейсън се ключиха около раменете ѝ, почувства топлия му дъх до бузата си.

От високоговорителите долиташе дрезгавият глас на певица: „Остани при мен в тъмнината на нощта...“ Дина си спомни думите на Джейсън: „... това е една от любимите ми песни“.

— И защо, ако мога да запитам, имате нужда от помощ посред нощ? — обади се тя насмешливо и в следния миг ѝ се прииска да си прехапе езика.

Затаи дъх и затвори очи. „Какво ми става, побърках ли се да го питам подобно нещо?“

Очите на Джейсън се разшириха и той се усмихна лукаво.

— Имаше периоди в живота ми, когато съм бил задълго изолиран в самотни, отдалечени места, където надлъж и нашир не се мяркаше никаква жена. Но щом се завръщам в цивилизования свят, все ми се удаваше да си открия партньорка за през нощта. Това удовлетворява ли ви?

— Защо да ме удовлетворява?

— Просто изглеждате заинтересувана на тази тема...

Дина го изгледа почти с отвращение.

— Ах, вие... самоуверен негодник такъв!

Той отново се ухили насмешливо насреща ѝ. В същия момент музиката замлъкна. Те се отделиха един от друг, разменяйки си святкащи погледи. Джейсън я съпроводи към бара.

Едва се бяха добрали до плота, когато из тълпата се промъкна Елен и го хвана под ръка. Очевидно вече не издържаше да го предоставя изцяло на Дина.

— Защо не излезем да се поосвежим малко на терасата, Джейсън?

— Обещах на Клей утре рано сутринта да съм на работа — отвърна дружелюбно той. — Ако Дина няма нищо против, бих я помолил да ме откара до дома ми.

— Отлично. Нямам нищо против да тръгнем веднага — отбеляза студено Дина.

Елен вдигна ръка да възрази, но тя не ѝ обърна внимание. Джейсън я омагьосваше. Мъж като него не бе срещала в живота си... Но дълбоко в себе си тя изпитваше страх от чувствата, които близостта му пробуждаше у нея.

Когато двамата се изправиха пред черния спортен автомобил на Дина, Джейсън погали с любов графитния металик на вратата.

— Наистина е изключителна машина! Завиждам ви за тази кола, Дина!

Тя се засмя.

— Обичам добрите автомобили. Какво ще кажете — имате ли нещо против да шофирате до Стенууд? — протегна му ключовете. — На мен нещо ми се вие свят.

Той я погледна с недоверие, после пое връзката.

— Трябваше да хапнете нещо.

— Мм...

Джейсън отвори вратата и ѝ помогна да се настани. После заобиколи, седна зад кормилото и запали двигателя.

Дина затвори отчаяно очи. „Боже мили, сега и сама му предоставих любимата си кола! Какво, по дяволите, става с мен?“ Разумът ѝ нашепваше, че необичайното ѝ поведение е следствие само от пълния с гости салон, напрежението от изминалия ден и силната напитка, която бе изпила на празен стомах. „Да, това действително обяснява всичко...“

Макар и първите пролетни дни да бяха приятно топли и слънчеви, нощем по високите хълмове на Северна Джорджия ставаше доста хладно. Дина потръпна и се загърна плътно в кадифената си наметка.

— Студено ли ви е? — осведоми се Джейсън.

— Малко. Роклята ми е толкова тънка...

Той се усмихна.

— Но затова пък изглеждате фантастично в нея.

— Благодаря.

Замълчаха, после внезапно Джейсън намали, отби встрани и загаси мотора. Бяха сирели на един склон, от който се откриваше разкошна гледка към тъмните възвишения, притихнали загадъчно под обсипаното със звезди небе. Дина го погледна учудено.

— От години не съм нощувал тук горе — обясни той. — Искате ли да се поразходим малко — изгледът от тук е прекрасен.

— Защо не? — отвърна тя и слезе.

От хладния нощен въздух може би щеше да ѝ попремине неприятното замайване, причинено от алкохола.

Двамата застанаха един до друг, вперили поглед във величествените скалисти хълмове, издигащи се над тъмното море на горите.

— Страхотно! — прошепна Джейсън. — Вие живеете от дете тук и сигурно познавате всяко кътче. Надявам се, че не ви досаждам с възхищението си.

Дина се засмя.

— Напротив. И аз самата понякога не мога да се откъсна от тези хълмове. А през деня са още по-красиви — прибави тя.

Впрочем и сега гледката беше грандиозна. На звездното небе висеше пълната луна, в чиято струяща сребърна светлина се открояваха отлично безбрежните гори и острите зъбери на скалите. Дочуваше се далечният звук на пенливите водопади. В плодородната низина като диаманти в корона блещукаха светлините на града.

— Обичам тези планини — обади се тихо Дина. — И никога не се отегчавам да ги гледам, всеки сезон, всяка година са различни.

— А кой сезон особено много ви допада?

— Всяко годишно време тук горе има собственото си очарование. Знаете ли, аз често се качвам тук с фотоапарата си. Харесва ми свежата

зеленина на пролетта, обичам цветното великолепие на лятото. Но дори и зимата не е за пренебрегване.

— Вие виждате планините с очите на художник, Дина. С удоволствие бих разгледал фотографиите ви.

Странно — изведнъж Дина усети същото чувство, което досега я бе обхващало само по време на самотните ѝ излети. Чувство на безгранично, спокойно, изпълващо я щастие от контакта с природата. Тя замълча, унесена в мислите си. Действително бе дълбоко влюбена в този пейзаж, в цветовете и формите му, в дълбоката зеленина на горите, в тайнствената тишина на пролетната мъгла, в разкошното великолепие на лятната природа. Напълно потънала в спомените си, тя неволно се облегна на рамото на Джейсън.

Той потръпна от мекия досег на ръката ѝ, който като че ли го зареди с електричество, но се сдържа — не искаше да разваля вълшебството на момента. Като омагьосан наблюдаваше съвършения ѝ профил. Да, тя бе действително различна от всички жени, които познаваше. Под привидно строгата ѝ външност се криеше възбуждаща, чувствена жена, при това с възхитително тяло. Дъхът му секна.

В същия миг Дина се обърна с лице към него, взря се в очите му. И се загуби в тях...

Преди да се опомни и да успее да събере мислите си, вече бе в ръцете му и той я целуна с дива, неудържима страст, която ѝ подежда невероятно възбуждащо. Струваше ѝ се, че губи почва под краката си. Топлината на тялото му въздействаше на всичките ѝ сетива, усети надигащото се желание да отвърне на ласките му.

Пръстите ѝ потънаха в гъстата му, тъмна коса, а устните му в това време се притиснаха плътно в нейните. Прилепи се така плътно до него, че усещаше ударите на сърцето му. После внезапно Джейсън се откъсна от нея.

— Толкова си хубава... копнея за теб — прошепна дрезгавият му от вълнение глас в ухото ѝ.

И отново я притисна в обятията си. За пръв път в живота си Дина почувства трескаво, неудържимо желание да се отдаде веднага някому.

„Но, Господи, не и с този мъж! — премина като светкавица през главата ѝ. — За малко да падна в клопката му.“

Отдръпна се трепереща от него.

— А сега ме остави да те закарам до дома ти — произнесе колкото се може по-студено.

Джейсън я изгледа смаяно.

— Какво, тази целувка трябваше да ме сломи ли? — запита подигравателно Дина. — Е добре, изпих този „Френч 75“ и бях малко замаяна. Искаше да се възползуваш от това, нали?

Лицето му замръзна.

— Наистина ли мислиш така?

— А ти сигурно ме смяташ за толкова наивна, че да се оставя да ме подведеш с романтичните си излияния и с една целувка?

Очите му заблестяха гневно, после той се разсмя гласно.

— Но ти, ти се забавляваш наистина, признай, Дина!

— Това не знам, но знам, че си най-арогантният негодник, на който съм попадала някога — процеди Дина през стиснатите си зъби.

Джейсън отново се разсмя. Гневът му бе преминал.

— А ти си същинска хлапачка.

Дина се завъртя рязко и се отправи към колата. Той я последва, настигна я, хвана я за лакътя и я обърна към себе си.

— Колкото и да се правиш на опърничаво девойче, аз все още те искам. И един ден ще те имам, принцесо!

Трепереща от гняв, тя не усети как вдигна ръка и го зашлеви по лицето.

Реакцията му бе такава, че за секунда Дина помисли, че Джейсън ще отвърне на плесницата ѝ. В очите му блесна яростна искра.

Но това трая само за миг, после изражението му отново се проясни.

— Добре, нека вече да тръгваме, принцесо. Обясних на баща ти, че приемам назначението си като предизвикателство. Както разбирам, животът ми тук може да се окаже много по-вълнуващ, отколкото очаквах.

Дина не го изчака да довърши, качи се в колата и завъртя стартера. „Защо просто не си тръгна и не го оставя да виси тук“ — помисли си тя, но не успя да продължи, защото той вече се бе настанил до нея. Автомобилът се стрелна от отбивката с пищящи гуми.

Дина беше напълно объркана и в мислите ѝ цареше хаос. Срамуваше се, че бе приела и дори отвърнала на нежностите на

Джейсън. Но имаше нещо по-силно от срама — уплахата — и за себе си, и за него. Какво я привличаше така неудържимо към този мъж? Усети как се изчервява в тъмнината. Целувката и ласките му бяха събудили в нея чувства, за които дори не подозираше, а в тялото ѝ все още тлееше копнеж. Какво ставаше, разума ли си бе загубила? Та нали всъщност ѝ бе дълбоко противен? И не биваше никога да забравя, че прочут плейбой като Джейсън сигурно имаше богат арсенал от трикове, с който да очарова и прелъсти една жена. Не беше ли заявил публично, че любовта за него е само приятно прекарване на времето? А сега беше използвал нея, Дина Ярдли! Само при мисълта за това отново ѝ се повдигна.

Стисна ядно кормилото и влезе рязко в един остър завой с пределна скорост, като с ъгълчето на окото си забеляза как Джейсън бе стиснал здраво ръце в юмруци.

— Карай по-бавно, по дяволите! — той едва успяваше да овладее гласа си. — Какво всъщност искаш да докажеш?

Не отговори, но намали и скоро закова колата пред апартамента му.

Джейсън отвори рязко вратата и се измъкна навън, а в мислите му премина картината на мига, който бяха изживели в планината. Всичко се бе случило така внезапно и бе отминало толкова бързо. Може би трябваше да ѝ се извини.

„Но не сега — реши той. — Сега едва ли е в настроение да ме изслуша“.

— Лека нощ, Дина! — рече само и тръгна, без да се обърне нито веднъж, към входната врата.

Дина потегли, без да го изчака да влезе. В очите ѝ се бяха появили сълзи. „Как може да съм толкова глупава? Каквото и да дрънкам, Джейсън беше прав — действително се насладях на целувката му и с удоволствие бих се оставила да ме прелъсти. Ами ако се заблуждавам за него? Може би той не е толкова отявлен ловец на женски сърца, за какъвто се бе представил в интервюто. Може би ме приема съвсем сериозно...“

При тази мисъл гневът ѝ отново пламна. Ами ако само си играеше с нея? Не, твърде опасно беше да му се доверява.

„Ще поговоря с татко, но както изглежда, той вече е успял да го

спечели. Е, добре, тогава ще се справя сама с Джейсън Уорнър — покровителят на жените! Както аз си знам! И скоро ще разбере, че в лицето на Дина Ярдли е срещнал достоен противник!“

В неделя вечерта Клей Ярдли седеше удобно на едно от огромните кресла в кабинета си и отпиваше малки глътки от кафето, наблюдавайки безмълвно седналата насреща му Дина. На устните му играеше усмивка.

Дина се бе разположила с кръстосани под себе си крака на канапето, ръцете ѝ бяха отпуснати в скута. Съзнаваше отлично, че баща ѝ с удоволствие би избягнал предстоящия разговор, но държеше на всяка цена да уредят недоразуменията помежду си.

— Ти си талантилив фотограф и достатъчно кадърен репортер — беше ѝ обяснил Клей. — Просто ти е нужен още опит.

Окей, това го приемаше. Но какво, по дяволите, искаше да ѝ каже с твърдението, че ѝ липсвали качества на главен редактор? И какво можеше да предложи Джейсън повече от нея? Може би някои от колегите ѝ в редакцията я считаха за малко ексцентрична — но уважаваха качествата ѝ на професионалист.

„Какво толкова се е залепил баща ми за Джейсън!“

Изведнъж я прониза болката, с която бе свикнала отдавна, но не я бе спохождала напоследък. Вдигна глава към Клей.

— Ти винаги си искал син, нали?

Той смръщи лице.

— Как можа да ти дойде наум? Обичах майка ти повече от всичко на света — а ти толкова приличаш на нея! Не бих те заменил и за дузина синове! Нима не знаеш, че съм готов да направя всичко за теб!

— Но татко... — Дина преглътна с мъка сълзите си. — Ти не искаш да ме назначиш за главен редактор и се каниш да продаваш вестника!

— Скъпа, уморен съм и не желая да спорим сега. Знаеш отлично, че няма да продам вестника, без предварително да получа съгласието ти. Изслушай ме поне какви планове и намерения имам.

Дина се опита да се съсредоточи върху думите му, но мислите ѝ се прехвърлиха върху Дейвид Портър, чичото на Джейсън. Представи си едрия мъж с посребрени коси и пронизващи тъмни очи. Доскоро той бе

собственик на няколко вестника на юг, но Джейсън не бе проявил желание да поеме бизнеса от него. Затова Дейвид бе продал вестниците си на един национален новинарски синдикат. А сега тези хора показваха интерес и към „Трибюн“.

Спомни си и още нещо — някога Дейвид и леля й Кара са били сгодени.

— Цялата история ми намирисва на заговор — обади се накрая. Клей въздъхна.

— Скъпа, вече се опитах да ти обясня всичко. Джейсън беше решил да си почине за известно време от безкрайните пътувания и се тревожеше за здравето на Дейвид. Не искаше да поеме отговорност за цяла верига вестници, но идеята за главен редактор на „Трибюн“ му допадна.

— Изобщо не си ми споменавал, че Дейвид е имал проблеми със здравето си.

— О, кръвното му налягане не е съвсем в ред, но ако внимава, нищо сериозно няма да му се случи — отвърна Клей. — Джейсън обаче много се безпокои за него.

— Съвпаденията ми се струват твърде много — Дейвид, Джейсън, леля Кара — всички в една кошница.

— Но, скъпа, разказвал съм ти, че аз и Кара познаваме Дейвид от детските си години. Винаги сме поддържали връзка и в името на старото ни приятелство Дейвид ме помоли да намеря подходящо място за племенника му.

Дина изпружи схванатите си крака и се изправи.

— Мисля, че трябва да се прибера и да обмисля всичко на спокойствие. Но ти винаги си ме оставял да вярвам, че един ден „Трибюн“ ще ми принадлежи.

По лицето на Клей за миг се изписа безкрайна умора.

— Ти все още си мой наследник, Дина, а аз не съм продал вестника... Слушай, Джейсън е обявил за утре сутринта общо събрание на цялата редакция. Искам да присъстваш. Скъпа, знаеш, че най-съкровениите ми желания са свързани с това да уредиш живота си и да постигнеш мечтите си...

— Лека нощ, татко, до утре — рече кратко Дина и се обърна към вратата.

Мислите се блъскаха трескаво в главата ѝ. „Ще му покажа аз на Джейсън! Да, всички ще разберат на какво съм способна, но трябва да бъда предпазлива.“ Той бе опасен, твърде опасен и трябваше да си признае, че всъщност не може да се сдържи да не го види отново. И причината не бе само защото искаше да му докаже способностите си, а и защото се бе поддала на чара му...

На вратата се поколеба, после се върна при баща си и го целуна по бузата.

— Лека нощ, татко!

— Все още ли си сърдита, малката ми?

— Съвсем не, татко, до утре — и напусна стаята.

Клей се загледа загрижено след нея. Дина бе своенравна и имаше силен характер. Той се запита дали решението му наистина бе достатъчно мъдро. Ако Мери бе жива, нещата щяха да са толкова по-прости! Винаги бе изпълнявал всички прищевки на дъщеря си и Мери никога не бе одобрявала това. Но сега Дина беше единственото, което му бе останало — неговата „принцеса“.

Погледна към старинния часовник до стената и се надигна. Очакваше го напрегнат ден...

В другия край на града Джейсън оглеждаше трапезарията на апартамента си. Повечето от вещите му бяха останали в жилището на чичо му в Атланта, беше взел само най-необходимото, и сега новото жилище му изглеждаше напълно чуждо. Ако смяташе да се застоява в този град, трябваше да поиска да му изпратят нещата.

Седна на бюрото и прегледа бележките си. Скоро подготовката на утрешното съвещание и набелязаните промени в издаването на вестника го погълнаха напълно и звънът на телефона го стресна. Едва когато вдигна слушалката и чу гласа на чичо си, му стана ясно колко самотен се бе чувствал.

Размениха по няколко общи думи и Дейвид Портър пристъпи към въпроса:

— Как вървят нещата с дъщерята на Клей?

Джейсън се поколеба.

— Мисля, че успех да ѝ се покаже в твърде лоша светлина, преди

още да сме се опознали добре.

Дейвид простена.

— Изглежда си действал твърде директно. И сигурно си се опитал да я целунеш, нали?

— Вярвай ми, чичо, не го исках! А и ти можеше да ме подготвиш предварително за Дина Ярдли!

— Но, Джейсън, когато я видях за последен път, тя беше малко момиченце!

— Е, сега е една изключително красива жена и предполагам, много интелигентна. Но не ме хареса, даже може би ме намрази.

— Значи е толкова зле? Знаеш вече сигурно, че Клей я обожава. Аз самият съм виждал няколко от снимките ѝ, трябва да призная, че е дяволски добър фотограф. Какви са бъдещите ти планове за нея и за вестника?

Джейсън му обясни накратко на какво се бяха спрели с Клей. Когато свърши, Дейвид въздъхна отново.

— Знам, че Клей те цени високо. Но ми се струва, че Дина няма да е особено възхитена от проектите ти.

Джейсън сви вежди.

— Клей смята, че в дългосрочен план тя също ще има изгода от промените.

Продължиха разговора още малко, после Джейсън бавно положи слушалката на апарата и се върна към бележките си. Но не можеше да се съсредоточи в тях. Мислите му неволно отскачаха към Дина и желанието, което бе събудила у него. „Как ли ще реагира утре на съвещанието, като научи за предстоящите промени?“

Поклати глава. Не беше обичайно за него да се влияе в работата си от личните си проблеми. И утре в редакцията не трябваше да го допуска в никакъв случай.

„Само да бях срещнал Дина при други обстоятелства!“ Горе в планината между тях се бе случило нещо особено... Той смръщи чело. След съвещанието тя навярно щеше да го намрази. „Но защо, по дяволите, толкова се вълнувам от това?“ Стана, вдигна сакото си и се отправи към вратата. Реши да излезе да вечеря някъде навън и да изпие няколко добри питиета, за да забрави грижите си — и преди всичко Дина Ярдли!...

IV

В понеделник сутринта Дина се събуди от ромона на дъждовните капки, падащи по прозореца на спалнята ѝ. През плътните завеси светлината едва се процеждаше и за миг ѝ се стори, че все още не се е съмнало. После звънна телефонът на нощната ѝ масичка.

„Кой, по дяволите, се е развънял толкова рано?“ Протегна ръка, все още замаяна от съня, и вдигна слушалката.

— Ало? — и се прозя сънено.

— Случайно да знаеш колко е часът? — гласът на Клей прозвуча укорително от другия край.

Дина отмести поглед към електронния си будилник.

— Девет и десет. Предполагам, не ми се обаждаш само за да се осведомиш за времето.

— Дина, болна ли си, или нещо не е наред с теб?

— Не съм болна, татко. Знаеш, че не боледувам — отвърна тя. — Но какво всъщност искаш?

— Искам да знам защо все още не си в офиса си? Сигурно си спомняш, че снощи те помолих да участваш в заседанието, което провежда Джейсън.

Дина се прозя отново.

— Съжалявам, татко, снощи след партито се върнах в редакцията, за да поработя във фотолабораторията, и съвсем съм забравила да навия часовника. Но не мисля, че се е случило кой знае какво! След петнайсет минути съм там.

— Дина, макар че си моя дъщеря, ти работиш във вестника и не се ползваш с никакви особени привилегии! Очаквам от теб да се явяваш на служебните събирания навреме, както всички мои служители.

— На вашите заповеди, сър!

— Не се шегувай! Слушай, днес трябва да замина за Атланта — всъщност отлитам след няколко минути. Искам да уведомиш Джейсън.

— Окей, ще се потрудя да се представя като послушно момиче!

Клей въздъхна.

— Дина, смятам, че за всички ни ще бъде по-добре, ако промениш

отношението си към Джейсън! — рече уморено.

— Нямам никакво намерение да се показвам особено приятелски настроена към него, татко. Като се има предвид, че изобщо не съм сигурна за работата си в най-близко бъдеще.

— Смятам, че Джейсън ще ти обясни подробно. А сега чао, трябва да тръгна. До утре!

Затвори, преди Дина да успее да го запита какво мисли за предстоящите промени. Тя с неудоволствие се измъкна от леглото. До миналия петък всичко си вървеше чудесно. С каква радост бе подреждала фотосите за една книга, чието издание предстоеше наскоро! А сега книгата изглеждаше второстепенна и маловажна — както впрочем всичко в живота ѝ. И за това бе виновен единствено Джейсън. Хвърли още един поглед към будилника и побърза към банята. Взе си душ, нахлузи мека хавлия и се отправи към кухнята, за да си приготви чаша кафе с надежда силната ободрителна напитка да ѝ помогне да се разсъни по-бързо. Главата ѝ трябваше да е бистра, преди да пристигне в редакцията. Въпреки настояванията на баща си нямаше намерение да си счупи краката от бързане само за да гледа по-дълго време Джейсън насреща си.

„Ако иска, нека ме уволни! Или да предложи на баща ми да го направи! Защо трябва да работя? С парите, наследени от дядо, мога да живея съвсем сносно!“ И без работа във вестника нямаше да ѝ е скучно. Доставяше ѝ удоволствие да плува в басейна на баща си, да играе тенис с приятели, а през уикендите да си прави излети с Ван и Джуди, но все пак си даваше сметка, че през последните пет години повечето от времето си бе прекарала в редакцията.

Наля си още кафе и отпи от димящата течност. Наистина водеше пълноценен, щастлив живот, и то не за да печели все повече и повече. Не че не се интересуваше дали е финансово осигурена. Парите, с които разполагаше, ѝ позволяваха по-голяма свобода — това бе важното за нея. Например скъпата ѝ спортна кола — беше чудесно човек да се вози в нея. Обичаше и жилището си, което бе купила малко след като започна работа в редакцията.

Стана и се заразхожда с чаша в ръка из просторната всекидневна, която беше просто, но елегантно обзаведена.

Погледът ѝ се плъзна по скъпите светли копринени тапети и

меките килими на пода. Белият кожен диван и фотьойлите бяха разположени около фина стъклена масичка. По стените висяха няколко от фотографиите ѝ. Буйни зелени растения и няколко малки статуетки допълваха интериора. Застана до огромния панорамен прозорец, от който се откриваше чудесен изглед към града — но нещо не ѝ позволяваше да му се наслади както обикновено. Въздъхна, върна се в банята, вчеса дългата си руса коса и си избра джинси и блуза в убито червено. Единственото украшение, което си позволи, бяха златните обеци. „Такава ще ме гледа!“ — помисли тя, обувайки меки всекидневни обувки.

Влезе в спалнята и се застоя за миг в нея. Сигурно щеше да има нужда от спокойствието и уюта ѝ, особено след деня, прекаран с Джейсън в редакцията. Тя бе издържана в нежни бежови тонове, в средата с огромно двойно легло и безброй меки възглавници. Дина погледна с копнеж към леглото — с какво удоволствие би се сгушила отново в него и би забравила всичко наоколо! Посегна към чантичката, фотоапарата и якето си — по-добре бе да тръгва, преди да се е поддала на изкушението.

Когато пристъпи в голямата заседателна зала на редакцията, където вече се бяха събрали повечето сътрудници, Елен бе застанала пред прага на кабинета на Джейсън. Дина я подмина и се насочи към собствения си малък офис.

— Джейсън иска да говори с теб! — подвикна тя след нея.

Без да се обръща, Дина влезе в офиса си, съблече якето и го закачи в гардероба. После седна на бюрото, за да огледа още веднъж фотосите, които бе проявила миналата нощ. Но мислите ѝ не се задържаха върху снимките, а отскачаха към Елен.

Дина знаеше, че тя ѝ завижда заради малкия ѝ професионален кабинет. Джуди дори ѝ бе разказала, че преди време Елен се бе опитала да накара Дон да я премести в общото помещение, но той само бе повдигнал рамене, обяснявайки, че това не е негова работа.

От първите си дни в редакцията Дина бе ползвала този офис и с него бяха свързани някои от особено скъпите ѝ спомени. „Изглежда, Елен се опитва сега да принуди Джейсън да ме махне оттук“ —

помисли си Дина потиснато.

Телефонът на бюрото ѝ иззвъня. Тя се поколеба за момент, преди да вдигне слушалката и да се обади.

— Да?

— Искам да говоря с теб! Веднага! — в гласа на Джейсън прозвуча нетърпение.

— Знаеш къде да ме намериш — отвърна му подчертано спокойно.

— Слушай, днес съм достатъчно зает, за да участвам в малките ти игри.

— Така ли? В такъв случай как да си обясня присъствието на някои хора в офиса ти, който определено обичат всякакви малки игри?

— Дина сподави усмивката си.

— Ако обичаш, ела след пет минути в кабинета ми!

— Ами ако не го направя? Ще дойдеш и ще ме измъкнеш за косите иззад бюрото ли?

— Не ме карай да опитвам! — Джейсън тръшна слушалката върху вилката.

Дина се засмя, изчака точно пет минути, после стана и се протегна. Взе от чекмеджето писалката и бележника си и се отправи през общата зала към офиса на главния редактор, пренебрегвайки любопитните погледи, които я проследиха. Вратата на Джейсън бе затворена. Тя потисна желанието си да отвори без предупреждение, както често правеше при Дон, и почука.

— Влез! — обади се Джейсън.

Дина влезе, оставайки за няколко секунди неподвижна.

Джейсън бе зад огромното си бюро и изглеждаше ужасно елегантен в отлично ушития си тъмносин костюм, бяла риза и вратовръзка. Тя почувства как по гърба ѝ пробягаха тръпки. Сега вече знаеше със сигурност — всеки път, щом го зърнеше, у нея се надигаше тази неочаквана вълна на желание да отговори на мъжкото му излъчване...

През уикенда почти ѝ се бе удало да пропъди от мислите си всякакъв спомен за ласките му през онази нощ. Но сега ѝ стана до болка ясно, че не може просто да се скрие някъде и да не забелязва властта, която този мъж упражняваше над чувствата ѝ с присъствието си. Трябваше да намери начин да се защити от обаянието му. Непременно

трябваше да го направи!

Приближи се до бюрото и седна в едно от креслата пред него. Гърлото ѝ пресъхна, почувства как всяка фибра на тялото ѝ се напряга от близостта му — но успя да се овладее. В никакъв случай Джейсън не биваше да разбере за въздействието си върху нея.

Огледа офиса. С откритата си камина, рафтове за книги и удобни тапицирани мебели той изглеждаше топъл и уютен. „Този офис трябваше да е мой“, помисли си ядно. Съвсем доскоро даже си бе планирала какво да добави в обстановката, за да я направи още по-приятна за работа.

— Ако не се лъжа, днешното заседание бе обявено още в петък — гласът на Джейсън прозвуча хладно.

— Успях се. Пропуснах ли нещо важно?

— Чакай, чакай. Нямам време да уреждам частно заседание за теб. За в бъдеще моля да бъдеш точно в осем в офиса си, за да получиш както всички останали указанията си за деня. За днес се погрижи, ако обичаш, за малката колона с информацията за ресторантите и за фейлетона.

Дина почувства как в нея се надига гняв.

— Секунда! За тази работа винаги сме използвали доброволци!

— Опитвала ли си се някога да я свършиш? Фейлетонът е изключително важна част от вестника. Читателите искат не само информация, а и някой да ги забавлява!

— Знам го отлично и съм го правила — още като начинаеща! Още тогава Дон знаеше, че може на практика да ми възложи всяка работа в редакцията! — Дина едва сдържаше огорчението си. — Ако искаш да знаеш, и твоята работа няма да ми е проблем да върша!

Върху бузата на Джейсън заигра мускулче.

— Чака ме тежък ден и не желая да влизам в спор с теб, Дина. Изглеждаш страхотно, когато си ядосана, но сега наистина нямам време за представленията ти. Елен имаше за задача статия, която трябваше да се отпечата днес. Ако си толкова добра, колкото твърдиш, можеш веднага да опиташ и да я напишеш!

Дина бе забравила за обещанието си в присъствието на Джейсън да се държи студено и дистанцирано. „По дяволите, това е най-арогантният негодник, който познавам, той...“ Скочи на крака.

Джейсън вдигна слушалката, без да ѝ обръща повече внимание. Със свити юмруци, почти обезумяла от гняв, тя застана пред бюрото му, за да довърши разговора.

— Ан, опитайте още веднъж да ме свържете с Ню Йорк, ако обичате. Да, искам да говоря с Целест Дрю.

Едва сега Дина разбра, че Джейсън е приключил срещата си с нея, но остана още няколко секунди, мятайки му погледи, които не предвещаваха нищо добро. После се завъртя рязко и тръгна към изхода.

— Дина...

Обърна се. Той бе оставил слушалката и я гледаше право в очите. Изражението му бе непроницаемо, издаваше го само лекото потрепване в тъглчето на устните.

— Ще затвориш след себе си, нали? — помоли я прекалено любезно.

Дяна напусна стаята, затръшвайки вратата. После си пое дълбоко въздух, вирна глава и се запъти към масата на Елен. Вдигна оттам папката с местната информация и се обърна да си ходи.

— Между другото Джейсън иска да работиш тук — подметна ѝ Елен.

Тя само се усмихна студено и хвърли поглед към предизвикателната ѝ, оцветена в прасковено, рокля. „Нищо чудно вече да е спала с него“, помисли си. После си спомни за разговора на Джейсън — искаше да се свърже с някаква Целест в Ню Йорк. Май Елен не се очертаваше като негова фаворитка. Сви леко рамене. „Какво всъщност ме засяга това?“

След един час Дина предаде готовата статия в печатницата, разположена в отделна част на сградата.

Напускайки офиса си за обедната почивка, тя си позволи лека усмивка. Да, Джейсън ѝ бе доставил удоволствие с тази статия. А утре щеше да поговори по-обширно с Джуди за фейлетона.

Няколко дни по-късно седеше на масата в кухнята на Кара и наблюдаваше усмихнатото лице на леля си насреща.

— Е, скъпа, Джейсън е вече около месец в редакцията и нещата не са толкова лоши, колкото се опасяваше, нали? — запита тя.

Дина току-що бе откарала баща си на летището и се бе отбила да я осведоми за предстоящото му пътуване до Англия. Както обикновено Кара бе сварила кафе. Дина хвърли поглед към часовника си, без да отговори на въпроса ѝ.

— Трябва да се връщам в редакцията — отбеляза тя.

— Слушай, мила, може би си успяла да заблудиш Клей и Джейсън, но мен не можеш да ме излъжеш така лесно. Планираш някоя проклетия, нали? Не вярвам току-така да се задоволяваш с не особено интересни задачи като писане на фейлетони, права ли съм?

Дина неволно се усмихна.

— Е добре, щом непременно искаш да знаеш — приготвила съм малък фокус!

— И ще го изиграеш, щом баща ти замине, така ли?

Тя кимна, а Кара въздъхна.

— Боже, какво толкова имаш срещу Джейсън!

— И още питаш? За това, което планирам, имам напълно благороден мотив — става въпрос за нещо в редакцията, което трябваше да е уредено отдавна.

Очите на Кара се разшириха.

— Имаш предвид Елен?

Дина само сви рамене със загадъчно изражение.

— Никога не съм вярвала на тази жена — продължи Кара. — Но се съмнявам, че поривът ти е благороден. Вие двете винаги открито сте се конфронтирали. Защо не си признаеш, че Джейсън ти харесва?

Дина отклони поглед и замълча. „Какво ли би казала Кара, ако разбере, че само един поглед към него ме кара да се разтрепервам и сърцето ми забива учестено? И то, при положение че Джейсън не е нищо повече от модерен дон Жуан, търсещ само мимолетни авантюри! Не, благодаря! Чувствата ми бяха вече жестоко наранени веднъж и нямам никакво намерение да се въвличам във връзка, от която няма да последва нищо друго, освен болка и разочарование.“

От дете бе доверявала всичко на леля си и знаеше, че може да разчита напълно на нея. Затова и сега реши да бъде пряма, но едва се накани да започне и тя я изпревари.

— Като заговорихме откровенно, се сетих, че имам да ти разказвам нещо за себе си!

— Охо!

— Да, така е — Кара въздъхна. — Дейвид Портър ме посети преди няколко седмици. Знам от Клей, че ти е известна историята с годежа ни. Дина, още в първия миг, щом го зърнах, и двамата разбрахме, че любовта ни не е угаснала. Дейвид се ожени някога за една чудесна жена, която след смъртта на родителите на Джейсън отдаде всичките си сили за възпитанието на момчето. Но тя отдавна не е между живите, а това между мен и Дейвид бе нещо особено, неповторимо. И ако преди време не бях така проклета, нямаше да се наложи да чакаме толкова много години...

Кара замълча за миг, наблюдавайки смаяното изражение на племенницата си, после продължи:

— Дейвид също се чувства самотен като мен. Не знам точно как да ти го обясня — сякаш се влюбихме за пръв път. Ах, Дина, как искам да се радваш заедно с нас!

Дина поклати глава.

— Е, идва ми твърде много! Първо Джейсън става главен редактор... после баща ми размисля дали да не продаде вестника... после изведнъж ми съобщава, че се кани да прекара лятото в Европа... Сега пък ти и Дейвид!

Отново поклати глава, но този път с усмивка.

— Лельо, наистина се радвам за теб! Ще се омъжиш ли за Дейвид?

— Може би! — Кара също се усмихна, потънала в спомени, после я погледна. — Но ти изглеждаш вълшебно, скъпа. Да не би роклята ти да има нещо общо с тайнствените ти планове за отмъщение?

Беше улучила право в целта. От няколко дни Дина усърдно се подготвяше за часа на възмездието. Точно с тези намерения си бе избрала и екстравагантната рокля с дълбоко изрязано деколте. Дългата ѝ коса падаше, грижливо фризирана, като блестящ поток върху раменете ѝ.

Изправи се, придърпа разкошния индиански шал на раменете си, с който тоалетът ѝ придобиваше завършен вид, и се усмихна заговорнически.

— В любовта и войната всичко е позволено... не че планове ми имат нещо общо с любовта — побърза да добави и целуна Кара по бузата. — Защо не ми дойдете на гости с Дейвид, бихме могли да

вечеряме заедно.

— Благодаря, Дейвид сигурно ще се зарадва да се запознае с теб, скъпа!

— Окей, ще ти се обадя. Доскоро, лельо Кара!

На бюрото си Дина откри бележка от Джейсън — да му се обади веднага щом се върне. Тя се поколеба.

Джейсън бе видял през прозореца си спортната й кола на паркинга и сега я очакваше напрегнато да прекрачи прага на офиса му. Знаеше, че разговорът им можеше да бъде всичко друго, освен приятелски.

Това, което го смущаваше най-много, бе безкрайното желание да притежава тази жена. Беше се опитал с всички сили да потисне копнежа си по нея, но трябваше да капитулира — никога в живота си не бе обожавал жена по този начин. Просто не можеше да спре да мисли за нея. Толкова много му се искаше да я обгърне още веднъж в обятията си — така, както я бе държал горе в планината, където се целунаха. Тогава бе спечелил усмивката й... Но онази нощ и онази усмивка бяха минало. Дина не криеше, че го мрази.

Джейсън въздъхна. Въпросите, които трябваше да обсъжда сега с нея, ни най-малко не подобряваха шансовете му.

Чу почукването на вратата и си пое дълбоко дъх.

— Влез!

Дина прекрачи мълчаливо прага, изправи се пред бюрото му и го загледа твърдо в очите.

— Изглеждаш възхитително — той се усмихна. — Шалът ти е чудесен. Индиански е, нали?

Тя кимна, без да промени изражението си.

— Не вярвам, че си ме извикал, за да говорим за индианското приложно изкуство.

— Не — Джейсън още веднъж вдъхна дълбоко. — Става въпрос за статиите, в които вместо името на Елен си поставила името на Джуди. Дина, ти не си нова в бизнеса и понеже искам да съм на твоя страна, обясни ми, моля те, какво означава това?

„Елен наистина не си губи времето“ — отбеляза на ум Дина и стана по-внимателна.

— Одобряваш ли случаите, при които някой си присвоява чужда работа?

— Естествено не!

Тя го изгледа студено.

— Точно такава е ситуацията с Елен. Затова и когато предавам за печат материал, за който знам, че е работа на Джуди, поставям нейното име! Познавам я отдавна и зная силата ѝ. На Елен не ѝ се случва за пръв път да смени шпалтите и да постави отдолу собственото си име!

Тъмните очи на Джейсън се присвиха.

— Ще трябва лично да проверя. Защо Джуди не се е оплакала досега?

— Има много причини — отвърна Дина. — Ван и Джуди са особени хора. И двамата имат достатъчно пари, за да преживеят и без да работят. Но обичат „Трибюн“ и работата си тук. Чувстват се много задължени на баща ми, че им е предложил да сътрудничат, и не биха искали да се оплакват за каквото и да било — спря за миг и продължи. — Освен това... Джуди има и друга причина да не се обажда. Знае, че Елен се ползва с особеното разположение на главния редактор... с особено близкото разположение... — пое си въздух и смени темата. — Докога ще трябва да работя върху рубриката с фейлетона?

Лицето на Джейсън бе останало непроницаемо по време на обяснението ѝ.

— От утре можеш да започнеш с колоната за обща информация — отвърна той спокойно, без да се поддава на подхвърлените от Дина внушения. — Това обикновено не е особено интересна задача. Ще трябва да се занимаваш с отегчителни вести като заседания на градския съвет и прочие.

— Всичко е по-добро от икономическата рубрика — Дина отметна коса назад. — Мога ли да тръгвам вече?

— Дина, искам да знаеш, че не ти налагам тази задача като някакво наказание!

— Няма какво да ми обясняваш.

Джейсън я изгледа продължително и по неведоми причини тя почувства, че ей сега ще се разплаче. „Какво става с мен?“ Съвсем не изпитваше омраза или отвращение към него. „Но защо не реагира на подмятанията ми? Това може да означава само едно — той

действително поддържа връзка с Елен!“

Къде тогава остана дълго чаканият триумф? Беше ги разкрила, него и Елен, и трябваше да се радва. Но вместо това дълбоко в сърцето ѝ се прокрадваше пареща болка — Джейсън и Елен бяха любовници! С удоволствие би ударила плесница на Джейсън, но вместо това вдигна брадичка и се усмихна лъчезарно.

— За мен няма никакво значение... — и тогава самообладанието ѝ изневери. — По дяволите, разбира се, че има значение! Този вестник е на баща ми! Смяташ ли за особено уместно да забавляваш дамата с велурените обувчици от културния отдел, докато... докато...

Лицето на Джейсън остана каменно.

— Никога не смесвам личните със служебните въпроси. Ако беше така, мис Ярдли, да съм те уволнил още в деня, в който „проспа“ първото служебно съвещание.

— Не го направих нарочно! Но можеш да ме изхвърлиш, когато поискаш.

— Не ме принуждавай да го направя!

— Опитай! — гласът на Дина прозвуча провокиращо.

— Ще ти хареса, нали? Тогава ще можеш да изтичаш при татко и да му разкажеш как...

— Ти... ти... Наистина ли мислиш, че баща ми не подозира за авантюрите на Елен? Сигурно вече се е досетил, че и ти не си устоял на чара ѝ. Но сигурно не знае, че Елен отдавна да си е докарала сериозни проблеми, ако не откупваше благоразположението на главния си редактор с любовните си похождения и ако нямаше такава способна асистентка... Съмнявам се, че тогава би се съгласил с твоето... твоето отношение по случая.

— Заплашваш ли ме?

Дина вдигна рамене.

— Както е тръгнало, скоро няма да ми се наложи да му разказвам лично — аферата е очевидна! О, по дяволите, спи, с когото щеш!

Джейсън сбърчи чело.

— Да не би да ревнуваш?

Хвърли му яростен поглед.

— Защо? Аз те мразя! — в очите ѝ предателски светнаха сълзи, тя сви юмруци, борейки се отчаяно да запази самообладание.

Джейсън скочи на крака, заобиколи бюрото и взе лицето ѝ в ръце.

— Мили Боже, наистина не знам какво да те правя сега — да те целуна така, че да ти се завие свят или да те напляскам по дупето.

Още преди Дина да се опита да се защити, той обгърна раменете ѝ, притегляйки я към себе си.

— Остави ме! — прошепна тя, усещайки как сърцето ѝ тупти лудо.
— Аз не съм Елен!

— Определено не си, не си като никоя друга жена, която познавам — отвърна Джейсън и я целуна нежно по устата.

Дина установи отчаяно, че тялото ѝ следваше собствената си логика. Кожата ѝ настръхна, цялата се разтрепери от желание. Против волята си вдигна ръце и ги склучи около врата му. Устните ѝ се разтвориха и тя отвърна на целувката му.

Не! Тя няма да се запише в листа на безбройните му завоевания! С рязко движение се откъсна от него.

— Недей да хабиш чара си по мен — изтръгна се от устата ѝ. — Нямам намерение да влизам в харема ти.

Джейсън само се усмихна, колкото да увеличи гнева ѝ. „Как можах да стигна дотам, че да отвърна на целувката му?“ Изгледа го ядосано.

— Наистина ли трябва да съблазняваш всяка попаднала ти жена само за да доказваш потентността си? Или това е хобито ти? Да използваш жените и после да ги захвърляш като мръсна риза?

От думите ѝ спокойното лице на Джейсън се изкриви в гримаса.

— Ти си най-красивата жена, която познавам — в гласа му прозвуча раздражение. — И досега вярвах, че под твърдата ти черупка се крие нежна душа! Мислех, че ти си чувствена, истинска жена... А сега се питам дали изобщо можеш да изпиташ нещо с мъж! Може би си действително такава, за каквато се представяш — красива, но студена като лед!

Дина стоеше като вкопана на мястото си и само го гледаше.

Думите му проникнаха до дъното на сърцето ѝ, напомняйки ѝ за Марти — състудента, който се бе отнесъл така отвратително с нея! О, как би подредила Джейсън сега — но болката дълбоко в нея бе по-голяма от всякога!

Той протегна ръка и я докосна — изглежда сам бе разбрал колко тежки са обвиненията му.

— Дина, аз...

Тя отстъпи крачка назад.

— А може би просто все още не съм срещнала мъж, който да събуди у мен „истинската жена“ — отвърна му с треперещ глас.

После се обърна и излезе от кабинета.

V

От две седмици Клей бе в Европа и, ще не ще, Дина трябваше да признае, че и без него работата в редакцията вървеше много добре. Джейсън се бе опитвал няколкократно да намери начин да ѝ се извини за грубите си думи, но тя се държеше студено, дистанцирано и не му позволяваше да поведе разговор на лична тема. Не беше човек, който лесно забравя обидите.

Беше събота и Дина се бе върнала в редакцията, за да проявя в студиото няколко от последните си филми. Когато влезе в кабинета си, хората от ранната смяна тъкмо напускаха. Само Ван и Джим Дентън, един от младите репортери, все още стояха на бюрата си. Дина се спря зад Ван и се загледа през рамото му. Той нанасяше последните си корекции върху спортната страница. Джим, който в момента бе отговорен за съставянето на първата страница, изчакваше до последната секунда за някоя новина, която да е достатъчно значима, за да бъде сбито резюмирана и включена в информационния блок. Дина му се усмихна.

— Нещо особено важно от днес?

— Само обичайното — отвърна той. — Но нали познаваш шефа — Джейсън иска да чакаме до последно, не дай боже да пропуснем някоя разтърсваща новина!

— Джейсън тук ли е? — осведоми се Дина уж между другото.

— Каза, че поне днес искал да се наспи. За пръв път да го няма по това време. Обикновено прави по няколко обиколки, преди да дойде. Едно трябва да му признаем — изстиска от себе си толкова, колкото и от всички останали. Не намираш ли, че вестникът тръгна по-добре, откакто той пое работата!

— Хм... — преди да успее да отговори, Дина забеляза вдигнатата

ръка на Ван.

— Джуди ще ти се обади, за да ти благодари! — викна ѝ той.

— За какво?

— Хайде, Дина! Тя отлично разбира какво си направила за нея. Не знаеш ли, че от известно време Джейсън лично проверява всички материали за рубриката с фейлетона? И освен това имаше доста сериозен разговор с Елен и Джуди.

Не, наистина нищо не знаеше!

Изглежда го смаяно и тъкмо се канеше да го попита какво точно се е случило, когато телефонът на бюрото му иззвъня. Вдигна слушалката преди него, изслуша внимателно съобщението, усещайки как пулсът ѝ се учестява.

— Благодаря ви, ние ще имаме грижата за всичко — приключи и се обърна към дежурните редактори: — Вие двамата трябва да следите телефакса по-добре. Току-що са ограбили местния клон на „Нешънъл банк“. Ван, тръгвам веднага, знаеш, че имам опит с репортажите от банкови обири. Дано имам късмет да стигна там преди ФБР. Джим, изчакай с първата страница. Ако успея, може би ще сварим да вмъкнем репортажа още в днешния брой.

Ван скочи на крака.

— По-добре първо се обади на Джейсън.

— Нямам време! — Дина вече бе грабнала чантата с фотоапаратите си. — Тъкмо сложих нов филм днес сутринта. Ако ми провърви, ще фотографирам някои от очевидците.

— Обади се на главния — повтори Ван. — Ето номера му.

Подаде ѝ визитката на Джейсън.

— Е, добре! — отвърна навъсено тя и добави тихо: — Ще напиша този репортаж без оглед на мнението на Джейсън!

Набра номера, изчака две-три позвънявания и положи слушалката обратно.

— Не вдига — може би вече е тръгнал. На път за банката ще мина покрай него.

Преметна чантата си през рамо и излетя от редакцията. На паркинга скочи в колата си и потегли с писък на гуми. За щастие жилището на Джейсън бе само през няколко преки. Наближавайки сградата, Дина намали и се огледа. Отпред стоеше колата на Джейсън, а

зад нея бе спрял екстравагантен английски спортен автомобил. Познаваше само един човек в Стенууд, който притежаваше такъв автомобил — Елен! „Джейсън още си спи, а Елен му прави компания“ — помисли си разярена. Натисна газта и се понесе към покрайнините. След няколко минути вече бе пред малкия филиал на банката. Спомни си по пътя, че там наскоро бе започнал работа нов управител. „Може би ще имам късмет той да ми разкрие всичко...“ Залепи си най-очарователната усмивка и без да се бави, тръгна към вратата, охранявана от двама млади полицаи. Гласът ѝ беше като кадифе:

— Знам, че сте получили указания да не допускате никого, но трябва да получа една информация, преди да сме отпечатали вестника. Джони... Тод... моля ви!

Полицаяте се спогледаха.

— Не съм виждал Дина Ярдли днес — подхвърли единият. — А ти, Тод?

Другият поклати ухилено глава.

— И аз не съм. Но ако случайно е тук, не е лошо да изчезне, преди да са довтасали момчетата от ФБР.

— Благодаря! Ще ви се отплатя!

Дина им намигна и се плъзна покрай тях в паричния салон, където откри веднага управителя. Веднага си припомни името му — Норман Мичъл. Беше тъмнокос мъж в началото на трийсетте, с очила в златни рамки. Дина директно се залови с него.

— Колко са успели да отмъкнат бандитите, мистър Мичъл?

— Ох... струва ми се, че не бива да ви казвам. Или сте от полицията?

— Не, но не бихте ли могли поне приблизително да посочите сумата? — запита го с премрежен поглед, на който и Мерилин Монро би завидяла.

На Мичъл обаче погледът ѝ не подейства особено и той раздърпа вратовръзката си, като че ли го душеше.

— Мили Боже, та те са опразнили цялата банка!

Тя изостави преструвките и продължи с въпросите.

— И колко имаше тук?

На бузата на управителя заигра нервно мускулче.

— Транспортът за парите тъкмо бе дошъл. Негодниците като че ли

тъкмо това са чакали.

„Значи гангстерите са направили голям удар!“ Дина погледна към часовника си — не ѝ оставаше много време.

— Бихте ли могъл да опишете престъпниците? — тя приготви бележника си.

— Е, бяха трима, носеха маски от чорапи — Мичъл се замисли. — Струва ми се, че двама от негодниците бяха доста високи, а третият — нисичък и приведен.

Той смръщи чело.

— Имаха пушки или нещо подобно... Господи, бях толкова ужасен, че не можах да мисля за подробности.

Дина се огледа в салона. Не се виждаха следи от стрелба.

— Не си ли спомняте с каква кола се измъкнаха?

— Не съм сигурен. Един от клиентите разказваше, че видял стар шевролет с номер от Алабама и трима мъже в него малко преди нападението.

— Много ви благодаря за помощта.

Тя му се усмихна сърдечно, после пресече помещението и размени няколко думи със служителите и някои от клиентите, които се бяха случили вътре по време на обира. Всички бяха много възбудени и с готовност описваха изживяванията си.

— Трябваше да легнем на пода — разказваше стара жена. — И да не мърдаме десет минути. Страшно бях изплашена!

Дина им направи светкавично снимки после се обърна към вратата и забеляза как един от полицаите ѝ маха нетърпеливо с ръка. Тя кимна, сбогува се с хората в салона и побърза да излезе. Успя да се измъкне точна под носа на мъжете от ФБР. За секунда спря пред автомобила си и метна поглед през рамо. Очите ѝ святкаха. Беше свършила отлична работа и бе доволна от себе си. Отдавна не се бе чувствала така добре!

Дина седеше на бюрото на Ван и доволно прелистваше току-що отпечатания вестник, когато в редакцията влетя Джейсън със зачервено лице. Ван размени поглед с нея и побърза да го посрещне. Заговори му тихо ѝ очевидно убедително, но не можа да смекчи гнева му. Дълбокият глас на Джейсън прокълтя из цялото помещение.

— От няколко дни телефонът ми не е наред! Но Дина отлично знае, че трябва да получи разрешение от мен!

Ван продължи с увещанията си, очите му святкаха също така гневно. После Джейсън изведнъж се успокои, положи ръка на рамото му и се отправи към Дина.

„По дяволите, Джейсън! — изруга го тя наум. — Звънях в апартамента ти! Да не би да си мислиш, че ще те търся в спалнята ти, когато се чукаш с Елен?! — бузите ѝ се зачервиха. — Телефонът му не бил в ред, как не!“

Той спря до нея и тя упорито вирна брадичка насреща му:

— Е, сега какво, ще ме напляскаш ли?

— Каня те на вечеря! Свършила си дяволски добра работа!

Дина бе напълно смаяна. Беше се приготвила за битка, а сега неочаквано се размекваше от думите му.

— Благодаря — отвърна сухо. — Но както изглежда, докато аз бях в банката, ти си имал не по-малко вълнуващи преживявания у дома!

Джейсън я гледаше изпитателно.

— Струва ми се, че ние двамата имаме нужда да си кажем откровено няколко думи. Ще дойдеш ли на обяд с мен?

Дина хвърли поглед към джинсите и розовата си копринена блузка.

— Първо трябва да се преоблека.

— Изглеждаш очарователна така, както си.

— Не ти ли стига едно завоевание за деня? — запита тя с най-сладкия си глас.

Джейсън се засмя.

— Знам, че не ми вярваш, но откак съм в Стенууд, нямам нито едно „завоевание“.

— Така ли? Значи искаш да кажеш, че ти си бил хрисимичък. Може би трябва да опитам щастието си още веднъж. Имам ли някакви шансове?

В същия миг осъзна, че най-безсрамно флиртува с него. „Съвсем ли си загубих ума след напрежението от предобеда?“

Джейсън се усмихна.

— Хайде, Дина, тръгвай. Какво ще кажеш за малкия романтичен ресторант на ъгъла?

Тя усети, че я обливаше гореща вълна и поклати енергично глава.

— Аз... аз съм доста уморена. Днес станах рано... исках само да проявя няколко филма. И точно... всъщност по-добре да отида в лабораторията.

Джейсън се наведе към нея и опря ръце на бюрото.

— Я ме погледни, Дина! Господи, защо, когато сме заедно, никога не ми идва нещо свястно на ума! Слушай, отдавна искам да те помоля да ме извиниш, но ти не ми даваш възможност да поговорим. Дина, съжалявам! Това, което казах тогава, не беше честно. Прощаваш ли ми и ще дойдеш ли да обядваш с мен?

Тя се поколеба, после вдигна очи.

— Е, добре!

— И искам да ми обещаеш, че ще спреш да ме провокираш! — добави той.

— Струва ми се, че изискваш твърде много от мен. И ти не пропускаш случай да ме ядосаш толкова много, че ми се приисква да те плесна!

— Бих желал да те развълнувам по друг начин...

Дина сви вежди и го погледна враждебно.

— Ако искаш да обядвам с теб, не е зле да си спестиш двусмислиците.

Джейсън я подхвана за ръката и я измъкна от стола.

— Щом идваш на обяд с мен, обещавам да се държа като съвършен джентълмен!

Погледна го подозрително.

— Първо трябва да се пооправя...

— Ще те чакам... винаги! — погледът му излъчваше нежност.

Дина простена.

— Току-що ми обеща...

— Какво? — попита той невинно.

— Много добре знаеш какво. И престани да ме фиксираш с този премрежен поглед, иначе никъде не тръгвам с теб!

— Кълна се, че нямам представа за какво говориш! — очите му блестяха доволно.

— О, по дяволите! — успя да изрече само тя и се обърна.

Джейсън се засмя и я проследи с поглед как се отправя към дъното на залата.

— Побързай, съкровище, гладен съм!

След минути двамата вече бяха в ресторанта. Помещението бе облицовано с дърво и изглеждаше топло и уютно. На всяка маса имаше ваза със свежи цветя.

— Ела — Джейсън я съпроводи до едно малко сепаре.

Пред тях изникна съдържателката Инес, за да се осведоми за желанията им. Кръглото ѝ светнало лице бе заобиколено от пламтящо червени коси. Сините ѝ очи блеснаха, когато поздрави Дина.

— Как сте, уважаема госпожице? Разбрах, че баща ви тази година е решил да прекара почивката си в Европа.

— Благодаря, добре съм, а на татко наистина му бе необходима добра почивка — отвърна тя и не ѝ харесаха настойчивите погледи, които Инес мятеше към Джейсън. — Имате ли „Брунсуикстек“?

— Разбира се! За десерт току-що изпекох ябълков сладкиш! — дамата се усмихна любезно.

Дина кимна.

— Добре, тогава аз ще взема един стек и сладкиш. Ти също трябва да опиташ, Джейсън. Инес прави най-добрите стекове.

— В такъв случай нямам избор — отвърна той и отправи обезоръжаваща усмивка към съдържателката.

Тя се оттегли и Дина поклати глава с престорено отчаяние.

— Струва ми се, че днес имаш още едно малко завоевание.

Джейсън въздъхна.

— Да, изглежда няма жена, която да ми устои... — той се ухили и я погледна в очите.

Дина усети как ѝ се завива свят от пронизващата му сила.

„Господи, съвсем не ми е трудно да си представя как жените падат в клопката му!“

— Когато чичо Дейвид и Кара се оженят, ще бъдем едно семейство. Не е ли по-добре да сме приятели тогава? — гласът на Джейсън я измъкна от мислите ѝ.

— Хм... май в такъв случай ще станем нещо като братовчеди — отвърна тя и се усмихна.

— Е, не вярвам подобно отношение да ми хареса особено.

Инес се върна и постави на масата блюдата с димящите стекове:

— Добър апетит!

— Благодаря! — отвърна Дина и се посвети изцяло на храната.

Разкошните стекове на Инес от телешко месо, гарнирани с ориз и домати, бяха любимото ѝ ядене от дете.

— Съвсем не знаех, че съм толкова гладна!

По време на обяда почти не говореха и тя установи с учудване, че в присъствието на Джейсън се чувства отлично.

— Не ти ли липсва радиото? — запита го любопитно, след като Инес бе сервирала ябълковия сладкиш.

На лицето му се появи замислено изражение.

— Понякога. Ако чичо Дейвид не се бе разболял, може би щях да поостана още малко при него и после да се върна към радиожурналистиката. Но сега вече ще трябва да се установя за по-дълго, затова и си потърсих работа.

— След сватбата леля Кара ще може да се грижи за Дейвид — чу се Дина да предлага почти ревностно.

Джейсън се засмя.

— Какво всъщност искаш да чуеш от мен, Дина? Е, добре, вече сериозно — наистина се надявам, че чичо Дейвид и Кара ще са щастливи заедно.

Дина внезапно си спомни за онова интервю, в което Джейсън се бе изказал така негативно за любовта и брака.

— Наистина ли се радваш, че двамата ще се оженят?

— Да, защо не? — отвърна той и въздъхна. — Разбирам какво имаш предвид. Тогава наистина трябваше да внимавам с онази репортерка.

— Убеден ли си в това, което твърдеше в интервюто?

Джейсън сви рамене.

— Мисля, че бракът наистина не е за мен — отвърна той. —

Когато бях по-млад, често ми минаваше през ума да се оженя. Но после винаги започвах да мисля за разводите. Познавам двойки, които бяха безумно влюбени и чийто роман свърши за две седмици, след като се ожениха. Навярно съм станал с течение на времето твърде циничен в отношението си към живота. Но стига за мен, нека поговорим за теб. Не разбирам как красива жена като теб все още не е омъжена.

Дина се засмя.

— Може би не вярвам в голямата любов...

Джейсън се взираше в лицето ѝ.

— Дина, наистина ли не мислиш, че един мъж би могъл да внесе в живота ти много повече радост и щастие?

— Моите връзки с мъжете са били винаги всичко друго, но не и щастливи — отвърна сухо Дина.

Той продължи и гласът му прозвуча особено меко.

— Ти си млада, хубава и трябва да се наслаждаваш на живота. Да се обзаложим ли, че с мен ще ти хареса? Позволи си поне веднъж да се насладиш на любовта.

— Не ми се подигравай...

— Толкова ли съм ти антипатичен, скъпа, или...

Джейсън протегна ръка и я положи върху нейната. Дина затаи дъх, погледна го и разбра, че мълчанието ѝ я издава. Докосването му я вълнуваше повече отколкото бе очаквала.

— Нищо не разбирам — обади се отново той. — Направо ме побъркваш. Та ти чувстваш точно...

Едва сега Дина осъзна, че Джейсън е първият мъж в живота ѝ, който не я преследваше заради парите ѝ и не я третираше като момиче за една нощ. Потръпна. Той можеше да я направи или много щастлива, или да я нарани още по-дълбоко. Или и двете...

— Дина, искаш ли утре да излезем в планината? Обещавам, че няма да те въвличам в проблематични разговори. Окей? Просто ще се разходим!

Тя се поколеба.

— Моля те! — Джейсън не се отказваше. — Имам нужда от малко разтоварване, а и искам да те опозная.

— Окей! — отвърна му накрая. — Аз пък ще направя няколко нови фотоса за книгата, върху която работя. Ще взема кошница с храна и ще си направим пикник. Но сега трябва да се връщам вкъщи. Денят беше твърде напрегнат за мен и имам нужда от малко почивка.

— Е, да тръгваме тогава. Но не забравяй уговорката ни.

— Сигурен ли си, че...

— Сигурен съм. Абсолютно сигурен!

Топъл бриз повяваше из върховете на високите дървета, слънцето промъкваше златни лъчи през гъстия листак и чертаеше забавни шарки по покритите с мъх дънери.

Джейсън носеше кошницата за пикник, Дина бе преметнала на едното си рамо чантата с фотоапаратите, а на другото — туристическата си чанта.

— Почти стигнахме. Хайде, дай ми кошницата — обади се Дина.
— Сигурно ти е твърде тежко.

— Не, съвсем не — възпротиви се Джейсън, но едва успяваше да си поеме дъх на пресекулки.

— Може би щеше да е по-добре, ако си бяхме потърсили удобно местенце още в подножието — тя хвърли поглед назад към стръмната пътека, по която се бяха изкатерили.

— Не, искам да видя планината през твоите очи. Но как успяваш да се справиш? Почти не ти личи да си уморена?

— Аз съм израснала в тези планини. Затова пък ти сигурно се чувствуваш по-добре от мен в града. Особено в Атланта.

— Е, не бих казал, че се оправям много успешно там. Градът се разрасна значително.

— Летището също е огромно — отбеляза Дина.

Джейсън кимна.

— И аз понякога се губя.

Тя го поведе към брега на един планински поток и посочи гордо към дивите цветя наоколо.

— Тук е наистина разкошно! — възкликна възхитен Джейсън.

— Тук растат всякакви билки. Дори...

Джейсън се усмихна.

— Мандрагора? И къде точно расте?

— Не вярвам да се нуждаеш от нещо, което да повиши потентността ти.

Усмивката му се разшири.

— Не, щом съм близко до теб, определено нямам нужда.

Дина се направи, че не го е чула.

— Хайде да хапнем нещо. Надявам се само, че няма да ни смутят обяда. Не ме е страх от елен или катеричка, но нямам намерение да

споделям сандвича си с някоя мечка или рис!

— Действително ли ги има още тук горе? — Джейсън като че ли беше особено възхитен от идеята за пикника.

— Не се впечатлявай толкова. Тези животни се страхуват повече от нас, отколкото ние от тях. Постели под онова дърво, а аз ще разопаковам кошницата.

Джейсън разгъна одеялото и се отпусна върху него. После се облегна на ствола и протегна крака, следейки как Дина сервира обяда им.

Носеше джинси, туристически обувки и синя фланелка. Дългата ѝ руса коса се спускаше зад гърба ѝ — изглеждаше наистина великолепно. „Тя е изключителна жена — помисли си усмихнат. — Едновременно е своенравна принцеса, упорито малко момиче, талантлив репортер и отличен фотограф. Как ли ще е в леглото?“ Ужасно му се искаше да почувства младото ѝ тяло... Изкриви лице. „По дяволите!“ Беше ѝ обещал да се въздържа днес!

Прехвърли вниманието си върху вкусотиите, поставени върху червено-бялата карирана кърпа — печено пиле, картофена салата, домати, хрупкав хляб, пресни ягоди и леденостуден чай...

— Ти ли приготви всичко това? — осведоми се той.

— А кой друг?

— Само не ми казвай, че можеш да готвиш добре, тогава наистина ще забравя обещанието си от вчера!

— Млъквай и яж! Катеренето изостря апетита!

— На вашите заповеди, лейди!

Нахраниха се и се изтегнаха един до друг под дървото.

Беше тихо, чуваха се само далечното ромолене на поточето и леките шумове във върховете на дърветата.

След като бе прекарала целия предобед с Джейсън в планината и бе поговорила спокойно с него, Дина имаше чувството, че го познава от цяла вечност. Беше сигурна, че могат да са добри приятели. Не се и съмняваше, че той я желае, и това я безпокоеше и възбуждаше едновременно.

— Струва ми се, че блуждаеш някъде далеч — дочу мекия му глас до себе си.

Усмихна му се.

— Тъкмо си мислех, че денят с теб тук, сред природата, ми харесва.

Джейсън протегна ръка и я погали по косата. Дина настръхна и побърза да потърси по-безопасна тема.

— Джейсън, ти си обиколил целия свят. Къде ти допадна най-много?

— Хм... може би бях най-очарован от Хонконг — отвърна той и се облегна отново на дървото. — Но и Лазурният бряг във Франция също ми хареса — средиземноморският климат, морето и плажът, пълен с красиви, богати жени — отпусна мечтателно глава назад и притвори очи.

Дина го погледна крадешком. „Когато Кара и Дейвид се оженят, Джейсън ще бъде отново свободен и нищо вече няма да го задържа в Стенууд. Изглежда, че вълнуващият живот, който е изоставил, за да е близко до Дейвид, му липсва. Всъщност трябва да се радвам, че скоро ще изчезне от живота ми.“ Но странно, не беше така. Мисълта, че той ще си отиде, я натъжаваше безкрайно.

— Давам цяло съкровище да узная мислите ти!

Едва сега забеляза, че Джейсън я наблюдава внимателно.

— Струват много повече... — прошепна тихо тя.

В следващия миг се намери в прегръдките му и усети устата му върху устните си. Почувства как неочакван копнеж я връхлита като вълна. Сключи ръце зад врата му и се притисна о него, отвърщайки на целувките му с необуздана страст.

Устните на Джейсън преминаха по шията ѝ, по страните, и отново се спряха на устата ѝ, шепнейки неспирно името ѝ.

Дина бе загубена... Имаше чувството, че я изгарят пламъци — и после, че замръзва, когато той се отдръпна.

— По дяволите! Обещах да се въздържа и ще спазя обещанието си. За съжаление...

Тя кимна сломено. „Трябва да се науча да контролирам чувствата си“. Но бе очевидно — не му беше безразлична. И въпреки всичко едва ли можеше да очаква от него повече от една повърхностна, макар и забавна авантюра. „Ами ако изоставя здравия си разум и се впусна в нея? Не, това е твърде рисковано!“

— По-добре е да се връщаме вече — каза, без да го поглежда.

Джейсън се поколеба за миг, после се изправи и ѝ помогна да стане.

— Това беше най-хубавият ден, който съм прекарвал от години насам — рече хрипкаво. — А може би най-хубавият, който изобщо съм имал!

Дина се взря в очите му и разбра, че говори истината.

В душата ѝ нахлуха противоречиви чувства, оставяйки я напълно объркана.

VI

Дина въвеждаше последните редове от статията си в компютъра с огромно нежелание. През целия ден се бе чувствала напрегната и в ужасно потиснато настроение. С удоволствие би зарязала цялата бъркотия в редакцията и би се скрила в някое тихо кътче, за да „ближе раните“ си.

По време на уикенда Джейсън ѝ се бе закълел, че няма да я принуждава за нищо, което не желае. През изминалите пет дни се бе опитала да установи на кое да отдаде предпочитание — на чувствата или на разума си, но все още не беше решила. Макар и да бяха прекарали цялата неделя заедно, в редакцията отношенията им бяха като че ли нищо не се бе случило. Очевидно той чакаше тя да направи първата стъпка. Но Дина се чувстваше раздвоена до немай-къде...

И защо стана така, че тъкмо Джейсън събуди в нея отдавна потисканите ѝ чувства? Беше наясно, че не бива да храни никакви илюзии относно този мъж. Той бе призван да съблазнява жените и бе заявил публично, че няма намерение да променя отношението си към тях. Елен продължаваше да флиртува с него, но Дина трябваше да признае, че макар и учтиво, поведението му бе определено резервирано. Но и Елен не беше най-големият проблем... Дина си спомни за безкрайните разговори, които Джейсън водеше с жени по целия свят. Беше пропътувал много и, както изглеждаше, беше оставил навсякъде дълбока следа след себе си. Не на последно място тази жена от Ню Йорк, Целест. Той като че ли се радваше особено много на разговорите с нея. На няколко пъти Дина се бе случила в кабинета му, когато тя се

обаждаше — Джейсън винаги я изчакваше да излезе, преди да започне разговора.

Не, мисълта за любовна връзка с Джейсън си бе чист абсурд! „Е, все някак ще успея да го пропъдя от чувствата си“.

Дина хвърли поглед към календарчето си. Преди да се пенсионира, Дон ѝ бе осигурил покана за празненството по случай рождения ден на губернатора. Партито щеше да се проведе утре вечерта в голямата зала на „Хайат Редженси“ в Атланта. Беше споменала за предстоящото събитие на Джейсън още в понеделник сутринта, но той бе твърде зает тогава и само бе повдигнал безучастно рамене. „Е, дали се интересува, или не, аз няма да пропусна случая. Най-малкото ще се срещна с някой от колегите си, с който не съм се виждала от години. Ще тръгна още сутринта и ще си купя нова рокля — нещо страшно скъпо и екстравагантно!“

Най-после се отърси от мислите си за Джейсън и вдигна телефонната слушалка. Искаше да осведоми леля си Кара за предстоящата визита до Атланта.

В хотелската си стая в Атланта Дина се завъртя пред огледалото и огледа новата си придобивка, усмихвайки се на отражението си. „Само ако можеше баща ми да ме види сега. Мили Боже!“ Беше рокля от нежнолилав копринен жоржет — тази материя ѝ допаднаше особено — без презрамки и с огромно деколте на гърба. Кадифената ѝ кожа чудесно хармонираше с русите ѝ коси, закрепени с диамантена игла. Беше си сложила и диамантеното колие — и двете наследство от баба ѝ.

Взе чантичката си от масата и се запъти към асансьора, който я свали в голямата банкетна зала — прочутия „Атриум“ на „Редженси Хотел“.

Минавайки между стотиците поканени гости, се запита какво всъщност търси тук? Защо не си бе останала вкъщи, за да поработи върху книгата си? „А и Джейсън... Не, тази вечер няма да мисля за него и няма да го търся в тълпата. Престани най-после, глупачке“ — скастри се тя.

Междувременно към нея се приближиха един сенатор и няколко представители на Белия дом и я въвлякоха в разговор. Дина се

усмихваше учтиво и разговаряше непринудено с тях в препълнената зала.

— Чувствам се като сардина в консерва — обади се сенаторът и се разсмя на шегата си.

Дина изобрази нещо като усмивка, оглеждайки се за някое по-малко претъпкано ъгълче, но не успя да забележи пролука в тълпата. Изведнъж погледът ѝ попадна на висок рус мъж, които си проправяше път. Той я достигна и спря сияещ пред нея.

— Дина! Каква изненада да те открия тук!

— Ерик! Радвам се, че те виждам.

— Хайде, ела да се измъкнем от това умопомрачително събиране.

Барбара Яле и още няколко стари приятели са до вратата на балната зала. Ще се радват и те да те поздравят!

Дина с удоволствие се остави да я съпроводи до един от ъглите, където поне се очакваше да влиза малко свеж въздух. Беше доволна, че срещна Ерик, а и другите си стари познати. Ерик Фарли ръководеше голяма осведомителна агенция в Атланта и от време на време Дина работеше и за него. Сега, следвайки го, се запита защо този иначе красив мъж не караше сърцето ѝ да тупти по-бързо? Защо коленете ѝ не омекваха при появата му? Той бе и интелигентен, притежаваше чар и в негово присъствие тя се чувстваше добре — какво тогава му липсваше в сравнение с Джейсън?

Ерик се обърна и прекъсна потока от въпроси, преминаващи през главата ѝ.

— Искам да ти благодаря за информацията за обира, Дина. Разбира се, знам много добре, че си ми се обадила едва след като „Трибюн“ вече е бил под печат.

— Естествено! — отвърна усмихнато Дина.

— Дина! Боже, не сме се виждали цяла вечност! — беше Барбара Яле, която я прегърна с две ръце. — Чакай, чакай, не е ли прочутият Джейсън Уорнър новият ти шеф? Е, това обяснява защо в последно време не се мяркаш много насам.

Тя снижи глас и погледна през рамото на Дина.

— За вълка говорим, а той...

Дина се обърна. Зад нея стоеше Джейсън в тъмносин, прекрасно стоящ му костюм и в пастелносиня копринена риза. Очите ѝ се

разшириха от учудване, а устните и неволно се разтвориха.

„Какво прави той тук?“

Джейсън се усмихна, но преди да я заговори, останалите го заобиколиха и го заспаха с въпроси как му понасял престоят в провинцията. Той вдигна ръце в престомена уплаха и после се зае да утоли любопитството им. Дина установи за пореден път, че има невероятно излъчване. А Барбара направо го изяждаше с поглед. Почувства как в нея се надига гняв, а когато Джейсън уж небрежно положи ръка на тънката талия на Барбара, стомахът ѝ се сви. Младата репортерка с дълги коси бе изключително привлекателна — и секси! Е да, за Джейсън очевидно всяка срещната жена бе предизвикателство!

Към малката им група се присъединиха и други гости. Дина не се учуди, когато го чу да назовава по име много бивши губернатори и депутати в Белия дом. Той явно бе от мъжете, на които се завижда и които бяха симпатични на всички.

Почувства нечия длан на рамото си, обърна се и видя лицето на Ерик зад себе си.

— Джейсън не е загубил нищо от чара си, нали? — подхвърли той.

— Не — промърмори Дина, — направо засенчва всички присъстващи.

— О, не съм съгласен, щом и ти си тук. Какво смяташ да правиш след приема?

Преди да успее да му отговори, вратите към балната зала се разтвориха и тълпата се изля натам, повличайки ги със себе си. Дина някак си успя да се измъкне и тъкмо се насочи към фойето, когато някой я хвана за лакътя. Беше Джейсън.

— Какво искаш? — запита ядосано тя.

— Ще те съпроводя. Хайде, да се махаме оттук.

Опита се да протестира, но той я подхвана под ръка и я поведе към остъкления асансьор. Няколко секунди по-късно вече се изкачваха към панорамния ресторант на покрива на хотела. Джейсън проговори едва след като бяха седнали на една от масите с великолепен изглед към нощна Атланта.

— Ще вечеряме тук и ще отидем да потанцуваме някъде.

Дина почувства как наставническият му тон засилва гнева у нея.

— О, ти... ти...

Джейсън повдигна вежди.

— Ти нямаш никакво право да ме отвличаш от партито, а още по-малко да ми нареждаш какво да правя през останалата част от вечерта!

— Извинявай, Дина, не исках да те обидя. Днес сутринта се обаждах в апартамента ти и, като разбрах, че те няма, се отбих при Кара. Тя ми съобщи, че си тук. Това е всичко, не виждам защо ми се сърдиш. Ако вчера ми бе казала, че ще идваш в Атланта можехме да пътуваме заедно.

— И ти нямаш никакво основание да ми се цупиш! Откъде да знам, че се каниш да идваш на приема? А че ще идвам ти споменах още в понеделник, но очевидно си твърде зает, за да слушаш, когато ти говоря.

— Имаш право, в последно време наистина ми се налага да слушам какво ли не, просто не мога. Но да не се караме за това, нека вечеряме. Не ти ли се струва, че тук е значително по-добре, отколкото в претъпканата зала?

— Да, изгледът е наистина фантастичен.

Джейсън ѝ отправи възхитен поглед.

— Ти си фантастична, Дина. Изглеждаш по-привлекателна дори от онази вечер на партито у Елен. Роклята ти е наистина страхотна. Трябва по-често да носиш такива неща — погледна я изпитателно.

— Имаше ли уговорка с Ерик?

Дина сви рамене.

— Да или не?

Тя отново не отговори.

— Не знаех, че дружиш с тези репортери — продължи Джейсън с тон, от който сърцето ѝ се разтуптя.

— Все пак баща ми е издател на не какъв да е вестник. С повечето от тях вече съм работила.

Той внезапно протегна ръце и ги положи върху нейните.

— Тук наблизо има малък бар с чудесен оркестър. Искаш ли да дойдеш с мен?

— Да — отвърна тихо Дина и сведе поглед.

В бара Джейсън избра маса близо до подиума, на който русата певица в сребърна рокля не го изпускаше от погледа си. Дина кипеше от гняв, но не се издаваше. „Господи, сега ми става ясно как се чувстват

съпругите и приятелките на знаменитостите, които са непрекъснато обсаждани. Но защо се вълнувам толкова? Джейсън не ми е любовник, още по-малко — мой съпруг!“

— Харесва ли ти музиката? — обърна се към нея той.

— А на теб харесва ли ти певицата? — отвърна бързо Дина и съжали за думите, изплъзнали се от устните ѝ под напора на емоцията. За миг Джейсън я погледна смаян, после се развесели.

— Сигурно имаш дебел бележник с телефонни номера — Дина вече не можеше да спре. — И като се вземе предвид, че работиш за радиото и пътуваш, кога всъщност намираш време за писане?

— Аз винаги съм работил... — той се усмихна.

— ... и не си се отегчавал! — довърши Дина с блеснали от гняв очи.

Джейсън пое ръката ѝ, изведнъж станал сериозен.

— Тази вечер съм с единствената жена, за която копнея. Обърнах земята наопаки, за да те открия. Е, най-малкото съм направил две телефонни обаждания — той отново се усмихна. — А тлъстия бакшиш, който дадох на портиера, за да ни пусне, инвестирах с надеждата, че ти ще харесаш състава и всичко тук...

Гневът на Дина се стопи, когато повдигна ръката ѝ към устните си и целуна нежно връхчетата на пръстите ѝ. После се протегна и отмахна един копринен кичур от челото ѝ.

— Тази вечер съществуваме само аз и ти — гласът му бе невероятно нежен. — Защо се гневиш така?

„Господи — помисли си Дина, — защото те желая, Джейсън, и искам и ти да ме желаеш... само мен!“

— Джейсън...

Взеха такси до хотела и той я съпроводи до стаята ѝ. Тя извади ключа от чантата си, но Джейсън го взе от ръката ѝ, запали светлината и ѝ отстъпи да влезе преди него. После я последва и тихо завъртя ключа в бравата.

Дина се обърна и той взе лицето ѝ в длани, гледайки я въпросително. Само при мисълта, предвиждаща ласките му, тя настръхна. Цялото ѝ тяло се разкъсваше от желание.

— Да... — прошепна беззвучно и в този миг се почувства безгранично облекчена.

Можеше да изброи хиляди основания, за да не позволи на Джейсън да остане при нея тази нощ. Но след като веднъж бе изрекла „да“, от плещите ѝ се смъкна планина от напрежение.

Седнаха в края на леглото и се загледаха безмълвно в очите. Дина усещаше как в нея се надига непознато досега очакване, което едновременно я радваше и плашеше. Джейсън внимателно измъкна иглите от косата ѝ и тя се пръсна като блестящ златен поток по раменете и гърба ѝ.

— Толкова си хубава... — погали я нежно.

Дина простена. Да, искаше да бъде хубава — за него. Той трябваше да я желае, да я обича.

Джейсън се наведе и я целуна. Устните ѝ се разтвориха и езикът му потъна дълбоко в устата ѝ. Като от само себе си ръцете ѝ се обвиха около врата му, имаше чувството, че допирът му я изгаря. Големите ѝ сини очи се замъглиха от желание. Джейсън започна полака да я разсъблича — бавно, съпровождайки с целувка всяко движение, докато цялото ѝ тяло затрепери от неудържим копнеж.

— Не се страхувай — прошепна ѝ. — Няма да ти причиня болка.

И я притегли силно към себе си.

Натискът му за миг ѝ припомни за Марти — някогашния ѝ състудент, който я бе обладал, но не я беше обичал, и за болката, която ѝ бе причинил. Беше ужасно преживяване.

Очите ѝ се разшириха от страх. Тя погледна в неговите и усети, че Джейсън я разбира. Отпусна я нежно на меките възглавници и се изтегна до нея. С безкрайно търпение продължи ласките си — устните му обикаляха по тялото ѝ, заиграха се със зърната на гърдите ѝ, отместиха се дълбоко под корема ѝ, докосвайки всички чувствителни места по кожата ѝ.

Дина затвори очи, дъхът ѝ се учести на къси, остри интервали. Джейсън се притисна така близко до нея, че тя простена. Устата му захлупи устните ѝ, сподавяйки въздишката ѝ. Той продължи да я целува — отначало нежно и меко, после все по-настойчиво и страстно. Тазът му напираше към хълбоците ѝ. Дина отвърна на натиска на топлото му тяло, после разтвори крака и ги обви около него. В този миг беше сигурна, че изживяването ѝ е споделено и че за Джейсън тя означава нещо особено, така както бе той за нея. В отчаян копнеж прие

нахлуването му, жадувайки да утоли дивото ѝ желание. Нищо, освен Джейсън нямаше значение сега.

Бавно и внимателно той влезе в нея, изпълвайки я цялата. Тя почти изгуби съзнание от възбуда. Отдаде се изцяло на чувствата си и прие неговия ритъм, който постепенно я разтърсваше и издигаше все по-високо и по-високо като в безтегловност. После дойде дълго чаканият екстаз, избухнал в утробата ѝ, превърнал цялото ѝ тяло в извор на върховно блаженство.

— Джейсън! — изтръгна се от устните ѝ.

Някъде отдалече до съзнанието ѝ достигна дрезгавият му глас:

— Дина, любима моя... любима моя...

После и той се отпусна до нея, притиснал я все още в прегръдките си. Дишането ѝ постепенно се изравни, тя се съвземаше от унеса.

Вдигна глава към него, очите ѝ блестяха влажно.

С връхчетата на пръстите си го погали по гърба.

— Другите жени...

— С никоя не е било както сега, Дина, с никоя...

Двамата се прегърнаха още веднъж, изтощени, уморени, щастливи и потънаха в дълбините на съня.

През огромните прозорци струеше ярка слънчева светлина. Дина премига замаяно — няколко секунди все още не можеше да осъзнае къде е. Подуши въздуха. Миришеше на току-що сварено кафе и пържена шунка.

— Хайде, сънливке, събуди се — Джейсън издърпа одеялото ѝ. — Трябва да се подкрепиш.

Тя седна и протегна ръка за чашата пресен портокалов сок, която той ѝ подаде. На масичката до нея бе поставена табла с разкошна закуска. Джейсън се настани на едно от креслата до леглото. Дина го погледна смаяно.

— Откъде се снабди с тези джинси?

Той се засмя.

— Докато ти спеше, отскочих до колата за пътническата си чанта, после си взех душ, избърснах се и поръчах закуска. Не ти ли е вкусно?

Обикновено Дина се хранеше малко сутрин, но сега установи, че е

гладна като вълк. Захапа лакомо хрупкавото хлебче.

— Хм... вълшебно!

Все още се чувстваше малко замаяна. Една част от нея й нашепваше да бъде внимателна и да не се увлича прекалено по Джейсън. Но тя не се вслуша. През изминалата нощ бе разбрала колко сладостна и великолепна може да бъде любовта.

И макар да имаше съвсем ограничен опит в тази област, знаеше, че Джейсън е превъзходен, изключителен любовник. При спомена за голото му топло тяло почувства как бузите й пламват.

Той се изправи и й подаде чаша кафе.

— За какво мислиш, принцесо?

Погледът на Дина се плъзна по широките му гърди, тъмната, къдрава коса... Джейсън кръстоса крака, очите му светеха доволно.

— Хареса ти нощес, нали?

— Да — призна тя. — А що се отнася до теб... само за удоволствие ли го правиш?

Той стана сериозен.

— Това бе най-хубавата ми нощ, Дина. Никога няма да я забравя!

Дина се запита дали само с него може да изживее усещането за такъв блажен екстаз. Той бе успял да замени дълбоко заседналите в нея болезнени спомени от връзката й с Марти с прекрасни изживявания.

Джейсън отпи от кафето си, после взе диамантеното й колие от нощното шкафче и дълго и мълчаливо го разгледа.

— Никога не съм виждал такава превъзходна изработка. Имаш ли много бижута?

Дина се поколеба.

— Да — отвърна и направи почти виновна гримаса.

Той повдигна вежди, после се изправи, смъкна джинсите си и легна до нея.

— Значи си богата жена.

Дина кимна.

— И се чувстваш виновна за това...

Тя кимна отново.

— Джейсън, знаеш, че има много хора, които не са толкова щастливи — освободи се от ръцете му и седна на леглото. — Аз просто имах късмет. Животът ми е значително улеснен поради факта, че

произхождам от заможно семейство. Но се чувствам задължена да помагам на другите, които имат по-малко.

Сама не разбра защо, но в следващите минути се зае да му разказва за социалните си ангажименти, за финансовата помощ, която оказваше на студенти без средства да заплатят обучението си.

— Защо ли ти разказвам всичко това. Може би, за да не ме считааш за самодоволна, разглезена щерка на един богат баща.

Джейсън, който я бе слушал мълчаливо, я притегли към себе си и покри кожата ѝ с безброй целувки.

— Както изглежда, наистина съм се излъгал в теб. Но все пак си малко разглезена, нали? Но пък и кой би спрял Клей и Кара да изпълнят всяко твое желание.

Пръстите му се плъзнаха нежно по тялото ѝ. Тя притвори очи и се остави на ласките му.

В апартамента си в Стенууд Дина се бе изправила пред обширния си гардероб в тясно прилепнало трико и ровеше безпомощно из дрехите си. Никога досега не си бе блъскала главата какво да облече, нито пък се бе чувствала задължена да следва едни или други модни предписания. Но сега си спомняше много добре за възхитения поглед, който Джейсън бе отправил към вечерната ѝ рокля.

Огледа обувките, чантите, роклите, полите, аксесоарите по плътно натрупаните рафтове. Наистина имаше достатъчно неща за обличане, но щом щеше да излиза с Джейсън, ѝ бе необходимо нещо ново.

Върна се обратно в спалнята, седна на леглото и вдигна слушалката. След четири позвънявания отсреща се чу мекият глас на Кара.

— Въпросът ми сигурно ще те изненада, лельо Кара — започна колебливо Дина. — Но какво ще кажеш за една разходка из магазините на Атланта?

От другата страна Кара помълча, после се разсмя.

— Не знам какво става с теб, но със сигурност нямам нищо против да се поразходим из Атланта и да похарчим малко пари. Само че ще пътуваме с моята кола. За твоя спортен автомобил и за стила ти на шофиране съм вече малко стара!

Дина също се засмя.

— Дадено! Сега трябва да побързам, лелю, имам и други уговорки. До утре!

Следващия ден прекараха в търговската част на Атланта. Преминаваха от един елегантен бутик в следващия и Дина хвърляше луди пари за новия си гардероб. При вида на учуденото лице на Кара тя се засмя.

— Но, лелю, та ти от години ме съветваш да започна да си купувам повече дрехи!

— Да, но не съм предполагала, че за един ден ще пръснеш повече долари, отколкото за изминалите десет години!

Дина спря едва когато двете бяха така отрупани с пакети, че не им оставаше нищо друго, освен да се върнат обратно при колата. Измъкна тежката лимузина от оживеното движение в града, пое по магистралата към Стенууд и се обърна към леля си.

— Знам, че не е моя работа, но искам да те попитам нещо. Защо сте развалили годежа си с Дейвид?

В очите на Кара се появи болезнена искра.

— Защото бях глупаво, упорито и разглежено момиче — въздъхна и продължи: — Надявам се да не направиш същата грешка като мен. Обичах Дейвид страшно много, повече от всичко на света. Искан да се омъжа за него веднага щом завършим колежа. И той ме обичаше, но беше склонен да строи въздушни кули и имаше малко пари. Беше и все още е горд мъж и искаше да се погрижи за мен.

Тя отново замълча за миг.

— Но аз смятах да направя кариера като репортер и не можех да отговоря на желанието на Дейвид да имаме веднага деца. Скарахме се и развалих годежа.

Кара се поколеба.

— Може би нещата между нас щяха да се уталожат, но аз заминах за една година в Европа. После си намерих работа във вестник, макар че без Дейвид всичко това вече не ми доставяше същото удоволствие.

— И после Дейвид се е оженил? — запита Дина.

Тя кимна.

— Това бе най-черният ден в живота ми. Но някак си успях да си внуша, че бих могла да живея и без него.

— И ти си имала възможности да се омъжиш след това, нали?

— Имаше няколко мъже, които ми предлагаха брак. Но аз винаги ги сравнявах с Дейвид и никой не можеше да издържи сравнението. Така и си останах стара и ексцентрична мома! — отбеляза сухо Кара.

Дина си спомни за снимката на майка си върху нощното ѝ шкафче в сребърна рамка. Майка ѝ бе на двацет и осем години, когато бе направена фотографията. Имаше чудесен съпруг, когото обожаваше, прелестна дъщеричка на две годинки и великолепен дом. И само година по-късно бе починала от рак. Никога не себе оплаквала, винаги бе твърдяла, усмихната, че е получила от живота безкрайно много и че е щастлива и благодарна за всичко.

— Благодаря ти, че ми разказа това — гласът на Дина едва се чуваше. — Знам колко болезнени са понякога спомените. Но сега отново сте заедно, ти и Дейвид. И си щастлива, нали?

— Щастлива съм като никога в живота си! — призна Кара.

По време на останалия път до Стенууд двете мълчаха, всяка потънала в собствените си мисли.

VII

В лабораторията си Дина продължаваше работата върху кадрите, които бе подбрала за книгата си, но мислите ѝ продължаваха да се въртят около Джейсън. През последния месец бе живяла като насън, наслаждавайки се на всяка минута, без да се замисля за бъдещето. И ако случайно я обхващаха съмнения за връзката ѝ с него, тя ги отхвърляше настрана. С Джейсън се чувстваше щастлива и само това имаше значение — поне засега. Знаеше, че в редакцията вече говорят за тях, но малко се тревожеше от това. Дори саркастичните подмятания на Елен не ѝ правеха впечатление. Единственото, което забиваше иглички в сърцето ѝ, бяха обажданията на Целест от Ню Йорк, а те не преставаха. Целест имаше дори личния номер на Джейсън и една вечер се бе обадила, когато Дина бе в жилището му. Той веднага пое слушалката и с гръб към Дина я бе помолил да му позвъни на другия ден. Дина от своя страна не се решаваше да го попита за тази жена.

Имаше и още нещо, което можеше да ѝ причини главоболия.

Понякога улавяше Джейсън да я гледа с особено изражение на лицето. Когато веднъж го запита защо, той само се засмя и я целуна.

Що се отнася до всичко останало, нещата вървяха добре както никога преди. Вечеряха заедно с Кара и Дейвид в елегантни ресторанти, друг път Джуди и Ван ги канеха на обед. А когато оставаха сами, Дина изпитваше вълшебното чувство, че на света съществуват само те двамата. Посетиха фотоизложби, аукциони на антикварни предмети, предприемаха дълги разходки в планината и прекарваха уютни вечери в апартамента ѝ. Това бяха миговете, в които тя се чувствуваше особено добре. С часове стояха един срещу друг, разговаряйки за какво ли не.

Дина въздъхна, окачи фотографиите да съхнат на едно въженце и си изми ръцете от химикалите. После през главата ѝ отново премина първата им вечер в Атланта. Спомняше си всяка целувка, всяко докосване, всеки миг.

Запали осветлението и измъкна от един рафт купчина снимки, които бе проявила предната вечер. Бяха фотоси за книгата ѝ за индианците чероки и Джейсън бе особено впечатлен от тях. Разглеждаше ги със светнали очи. Да, беше успяла да долови най-характерното и пейзажите ѝ бяха дори по-добри, отколкото се бе надявала.

Съблече дългата престилка, която носеше винаги в лабораторията и погледна към часовника си. Беше събота и докато тя довършваше работата си, Джейсън даваше последни наставления на дежурната смяна за уикенда. Дина отвори вратата към общата зала, веднага забеляза седналата зад масата Джуди и се почувства виновна. Откакто се бе сближила с Джейсън, отделяше по-малко време на приятелите си. Доближи се до нея.

— Здравей, Джуди! Какво правиш и днес тук, скъпа, няма ли да почиваш?

— Ван замина за един голф турнир в „Кънтри К्लъб“ и аз реших да използвам времето, докато отсъства, за да допиша една статия, която започнах вчера — отвърна Джуди и се обърна назад. — Отдавна исках да поговоря с теб, но все не успявам да те уловя сама.

Дина се усмихна.

— Е, не съм толкова заета. Къде е Джейсън?

— В заседателната зала.

— Окей, ела тогава в моя кабинет, ще можем да побъбрим, докато той приключи. Съгласна ли си?

— Окей!

Джуди скочи и я последва в малкия ѝ офис. Когато останаха сами, Джуди хвърли дяволит поглед към приятелката си.

— Цялата редакция се разбуни заради вас с Джейсън, Дина. Но мисля, че постъпи правилно, като реши да отговориш на чувствата му, поне ти се отразява много добре. Вчера вечерта с Ван поговорихме за това. През последните седмици много си се променила, и то в положителна насока.

— Толкова ли си личи?

Джуди кимна.

— Отнасяш се към другите редактори значително по-сдържано, отколкото досега.

Дина сви вежди.

— Виж ти! Съвсем не съм забелязала!

— Ти не, обаче всички останали да. Очевидно Джейсън ти влияе много позитивно. Между другото, имаш ли новини от баща си?

— Да, обажда се всяка седмица и...

Дина замълча, дочувайки от съседното помещение оживени гласове, и се изправи.

— Хайде да обядваме заедно някой ден и да поговорим по-обширно, окей, Джуди? Сега искам да разбера какво става отвън, извини ме.

— Но ти не си на смяна! — поклати глава приятелката ѝ.

— Е, хайде, Джуди, знаеш, че не пропускам никаква добра новина. А от татък наистина става нещо.

Дина вече бързаше към вратата. През погледа ѝ веднага попадна Джейсън, който говореше нещо с енергичен глас на заобиколилите го репортери и фотографи. Тя се приближи тъкмо в момента, когато един от репортерите докладваше:

— Шерифът смята, че самолетът е паднал в някое забутано кътче на планината. Ще изпрател няколко от хората си заедно със спасителния отряд.

— Какво става? — запита Дина.

— Няколко от секачите са забелязали малък самолет в планината,

който очевидно е имал проблеми с двигателя — отвърна Джейсън. — После го загубили от погледа си. Добре, Бил, тръгвай. Вземи Джери и донеси някакви фотографии — каквото успееш да заснемеш.

Дина го сграбчи възбудено за ръката.

— Познавам един район тук, в който вече са се разбивали самолети. Дай ми тази задача, Джейсън, моля те!

— Скъпа, знаеш, че баща ти иска да работиш в друга област — Джейсън вдигна рамене.

Тя започваше да се ядосва.

— По дяволите, Джейсън, до гуша ми дойде от тези общински съвети и всякакви брътвежи. Банковият обир бе единствената ми интересна работа, откакто ти си тук.

— Дина...

— Слушай, не съм възразила и дума, когато миналата седмица възложи на Бил и Джери тази история с убийството, нали? Но сега ще съм засегната не само аз, ще загуби и вестникът, ако не ме пуснеш да отида. Мога да се добера до информацията по-бързо от всеки друг, а материалът ще е готов за следващото издание — бузите ѝ се бяха зачервили и тя го гледаше със святкащи очи.

Джейсън сви устни и после внимателно, но с желязна хватка освободи ръката си от пръстите ѝ.

— Ако непременно трябва да се караме, по добре да отидем в офиса ми.

Той едва успяваше да се овладее, после пренебрегна учудените погледи на репортерите и я придърпа в кабинета си.

Едва беше успял да затвори вратата зад себе си, когато Дина избухна.

— Какво всъщност искаше да покажеш с поведението си към мен? На бузата на Джейсън затрептя мускулче.

— Чие поведение следва да се обсъди, още не е ясно. Но моля те, нека не се караме сега. За този самолет ще се погрижат Бил и Джери. Не се сърди, скъпа, но нали искахме да вечеряме заедно тази вечер?

Дина поклати глава поомекнала.

— Джейсън, моля те, можем да вечеряме и друг път. Ако Бил и Джери не пристигнат преди групата от полицията, нямат никакви шансове да получат каквато и да е информация — даже няма и да видят

самолета!

Джейсън си пое дълбоко дъх.

— Последните седмици бях много горд с теб!

— Защо! — прекъсна го тя. — Защото съм добро, послушно момиче, затова ли? Джейсън, послушай ме, моля те!

— Скъпа, какво ще кажеш да престанеш да настояваш и да си спомниш, че аз съм отговорен за теб!

Дина му хвърли бесен поглед и се заразхожда нервно напред-назад.

— Втръсна ми от настойничеството ти! Джейсън, разбери, това не е егоизъм. Познавам отлично планината, особено онова място. Била съм хиляди пъти там, още от дете!

Той се бе облегал на бюрото си и я наблюдаваше мълчаливо и замислено.

— А ако все още има оцелели в самолета? — продължи Дина настойчиво. — Заминавам на всяка цена. Не съм на работа, а със свободното ми време не можеш да се разпореждаш. И ако продължаваш така, ще се обадя на Ерик, за да използва фотосите и репортажа ми. Възможно е Бил и Джери изобщо да не намерят самолета, а някой може да умре там горе, ако не дойде помощ навреме.

— Ти си най-упоритата, твърдоглава и проклета жена... — Джейсън простена отчаяно. — По дяволите, щом непременно искаш да отидеш, и аз ще дойда с теб.

Той погледна през прозореца.

— Бил и Джери тъкмо тръгват. Ще си бъде същинско състезание. Може би ще е по-добре да вземем моята кола.

— Горе ще трябва да я оставим на пътя и да продължим пеша. Около мястото, където се е изгубил самолетът, е много каменисто. Аз имам здрави обувки и анорак в багажника си, но ти трябва да се преоблечеш. Побързай! — Дина бе вече до вратата.

Джейсън простена още веднъж.

— Окей, идвам. Ще минем покрай апартамента ми, за да си взема други обувки и яке — той въздъхна потиснато. — И да оставя там всичките си планове за следобеда и вечерта!

С ръка на дръжката Дина се обърна.

— Не е необходимо да идваш, Джейсън!

— Знам, и не бива да ходиш! Но го правиш, а аз не искам да се мотаеш сама там горе!

— От години обикалям сама в планините!

— Опасно е! И докато съм тук, ще те съпровождам при всички такива излизания!

Дина се повдигна на пръсти и го целуна по устата.

— Благодаря!

Той се засмя тихо.

— Принцесо, ще ми платиш за това!

— Това обещание ли е, или заплаха?

— Сама разбери!

— Скъпа, надявам се, че се оправяш в местността! — Джейсън се огледа не особено уверено.

— Не се страхувай, знам къде сме. Някъде наоколо са видели машината за последен път. Ако е свършило горивото, пилотът сигурно се е опитал да кацне в една просека наблизо — Дина праметна през рамо чантата с апаратите си. — Хайде, нека ги потърсим.

Джейсън тръгна напред, пробивайки си път през гъстака.

— Не ми се вярва тук горе да е стъпвало човешко същество.

— Аз често идвам.

— Струва ми се, че никога няма да ги открием.

— Не се грижи за това, Джейсън, казах ти вече, че се оправям добре тук! — увери го Дина, положи покровителствено длан на рамото му и го целуна по бузата.

Той хвана ръката ѝ, притегляйки я към себе си.

— Ах ти, малка вещице... ти си способна да ме изоставиш в тази пустош. Ако не беше толкова красива, толкова секси...

— Стига, Джейсън! Тук сме по работа! Ще имаме достатъчно време после!

— Много добре знам какво ще направим тогава, бейби!

— Ненаситен си!

Тя се засмя, пое ръката му и мина отпред. След няколко метра пред тях просветна и щом се измъкнаха на заляната от слънцето просека, дъхът им секна.

— Господи! Погледни там долу! — Дина сочеше към другата страна на поляната.

Малък едномоторен самолет бе забил нос в земята, части от корпуса му бяха разхвърляни наоколо.

— Нека го видя първо сам, скъпа, остани тук — помоли Джейсън, но тя поклати отрицателно глава.

— Няма какво да ме щадиш. Виждала съм и други самолетни катастрофи. Хайде, може би има ранени. Макар че всъщност трудно бих повярвала някой да преживее подобно приземяване.

Джейсън забърза след нея към самолета, мислейки си, че все още не бе срещал жена, която да се сравни с Дина по силата на волята. Ако се оставеше настрана привързаността ѝ, тя бе свършена. Той се усмихна, но после пропъди мислите за Дина от главата си и се опита да се съсредоточи върху катастрофата пред себе си. Първият по-близък оглед го убеди, че опасност от експлозия нямаше — резервоарът лежеше празен на около стотина метра от корпуса на самолета. За секунда през съзнанието му преминаха картини от други катастрофи, които бе виждал, и му стана лошо.

До опашката се спря, после се обърна към Дина, която се канеше да заобиколи от другата страна и замаха с ръка.

— Дина, слушай! Струва ми се, че някой простена вътре!

Тя забърза към него. Джейсън коленичи пред забитата в земята кабина.

— Виждам глава на мъж! Трябва веднага да уведомим полицията.

Дина също дочу лек стон, очите ѝ се разшириха.

— Боже, как е успял да оцелее!

— Същинско чудо! Изглежда тежко ранен и е в безсъзнание. Не можем ли да го измъкнем сами, има шанс да оживее само ако го откарат незабавно с хеликоптер в болницата.

Той хвана ръката ѝ.

— Връщам се в колата, за да се обадя. Стой тук и ме чакай!

Половин час след като бе тръгнал, Дина дочу над главата си звук от приближаващ хеликоптер. Няколко минути по-късно се появиха полицаите и лекарският екип, а с тях и Джейсън.

Тя въздъхна и затвори облекчено очи. Бяха успели!

— Ей, дръж здраво кормилото. Този път е опасен! — запротестира

Дина, щом Джейсън вдигна ръка, за да я притегли към себе си.

— Спокойно, внимавам! — отвърна той усмихнат. — Просто искам да си близо до мен. Беше много мило от твоя страна да оставиш репортажа на Бил и Джери.

— Дали беше мило, още не се знае. Първо трябва да се напише и да проявим филма, за да видим какво изобщо имаме.

Джейсън отново се усмихна.

— Не знаех, че си толкова предпазлива — после продължи сериозно: — Може би днес спасихме живота на този мъж, откривайки го далеч преди полицията.

Дина кимна, пресегна се и положи длан на бедрото му.

— Какво мислиш, Джейсън, дали да не спрем някъде, за да похапнем? След това ще можем да се върнем къщи, да вземем душ...

Потърка буза в анорака му.

— О, Джейсън, аз...

И внезапно се стресна. „Аз те обичам“ — това бяха думите, които се канеше да изрече!

„Любов!! Боже, как стигнах дотук?“ Още преди да го опознае отблизо, бе очарована от излъчването му. Бе чела и изрязвала всичките му статии, бе купувала книгите му...

На практика бе прочела всяка дума, която той бе отпечатал. Тогава само му се възхищаваше, сега и го обичаше. Това бе зашеметяващо откритие за нея! Отвърна бързо глава, да не би да прочете чувствата в очите ѝ.

— Дина?

Тя се обърна колебливо към него, за да срещне изпитателния му поглед. В зениците му имаше нещо, което се страхуваше да узнае. Любов ли беше то? Ако е, защо не го казва, а само стисна ръката ѝ?

Дина погали бузата му — както винаги от лицето на Джейсън се излъчваше сияние, което я омагьосваше. И докато го наблюдаваше, в нея се надигна смътен, неопределен страх...

VIII

Преди да се отправят към къщи, Джейсън се бе обадил в

болницата, където бяха приели ранения пилот. Последната информация за състоянието му беше обнадеждаваща — щеше да оживее. И двамата се чувстваха страшно горди, че бяха помогнали да се спаси животът на този човек.

Сега лежаха доволни един до друг в леглото. Джейсън бе я притиснал в прегръдките си, косата ѝ беше все още влажна от душа.

— Би следвало да съм смъртно уморен — каза той, — но се чувствам удивително свеж...

Дина се прилепи до него.

— О, Джейсън, толкова е хубаво да си лежим така и да си говорим. Но винаги аз разказвам за себе си, а ти ми убягваш в толкова много неща.

„Искам да знам всичко за теб“ — прибави тя наум.

— Не ти ли стига това, което ти е известно за славата ми като донжуан — Джейсън ѝ намигна.

— А наистина ли си донжуан? — Дина също се погрижи гласът ѝ да прозвучи шеговито.

— Какво? Съмняваш се в славата ми! — той изписа дълбоко разочарование на лицето си.

Тя се разсмя.

— Престани да ми се подиграваш винаги, когато искам да узная нещо за теб, Джейсън! Всъщност живял ли си някога с жена?

— Не. Откакто завърших колежа, не съм се задържал достатъчно дълго на едно място, за да завържа по-сериозна връзка. Дори да бях искал, щеше да е невъзможно.

— А... искал ли си някога? — настоя Дина и погали гърдите му. Джейсън леко свъси вежди.

— Не, наистина не съм — отвърна неохотно. — Първите ми години в радиото бяха толкова вълнуващи — бях на толкова много екзотични места... През всичкото това време имах само няколко краткотрайни афери.

Той прокара пръсти през косата си. Пронизващият поглед на Дина го изнервяше. „Какво, по дяволите, се таи в очите ѝ? Какво я дразни? Това, че не искам да се обвързвам с никоя жена, че предпочитам да остана свободен и да си тръгна, когато пожелае? Това, че не ми харесва да ми задават въпроси за личния ми живот? Че се страхувам да се

обвързвам?“

Разумът му подсказваше, че в една връзка няма нищо лошо, когато човек обича, и все пак...

— И тогава срещна мен — гласът на Дина го върна обратно в действителността.

— Да, Дина, скъпа, в началото ти бе за мен само поредното предизвикателство. Исках да те възбудя, да те прельстя — той въздъхна. — А се получи нещо съвсем друго...

— Така ли?

Дина наблюдаваше безизразно лицето му. Нещо започваше да я тревожи. Копнееше страшно много да му признае любовта си. Но, от друга страна, след като узнаеше каква власт има над нея, като разбереше, че тя го обича толкова много, че е готова да му посвети целия си живот — дали тогава нямаше да загуби интереса си? Бе й обещал само едно приятно приключение — и нищо повече. Почувства как сърцето ѝ се сви от болка.

„Успокой се, глупачке — укори се тя, — не му показвай нищо от тревогите си.“ Навлажни устните си.

— Ти ми обеща да ми доставиш удоволствие с любовта си, Джейсън, и удържа на обещанието си.

Той я погледна, леко обезпокоен от думите ѝ.

— Дина, не съм сигурен... разбираш ли...

— Правилата на играта? — Дина се насили да се усмихне. — Знам какъв риск съм поела. Но може би е по-добре да се изложиш на опасността да бъдеш наранен, отколкото цял живот да се бориш със собствените си чувства.

— Не знам защо при теб всичко е толкова по-различно от обикновено — гласът на Джейсън прозвуча почти раздражително, после той я притегли към себе си. — По дяволите, Дина, хайде да не губим време в глупости!

Те се целунаха — дълго и страстно. Дина обви с ръце топлото му тяло и почувства как Джейсън задържа дъх, претърколи я по гръб и разтвори бедрата ѝ. После забрави всичко около себе си. Съществуваше само любовта им и безкрайното им желание. Сега тя живееше само е настоящето, с момента на изгарящата, всепоглъщаща страст...

Следобеда на следващия ден вратата на кабинета и се отвори рязко и на прага се появи Джейсън.

— Дина, радвам се, че те заварих тук. Утре рано сутринта трябва да летя за Ню Йорк. Ще се върна в понеделник, но сигурно ще закъснея за предаването на броя за печат, така че поемаш отговорността.

Усмивката ѝ бавно се стопи.

— Вчера изобщо не ми спомена за заминаване за Ню Йорк.

— Съжалявам, скъпа, забравих. Много ми е неприятно, че ще трябва да отложим уговорката си за тази вечер, но имам да подготвя някои неща. Оставил съм ти един списък с най-важните задачи на бюрото си. Ще трябва да тръгна доста рано, полетът ми е на разсъмване.

Дина кимна, без да промълви дума. Джейсън се вгледа в лицето ѝ, върху което се бе появило унило изражение. „Господи — помисли си той отчаяно, — та тя едва се владее! Но се справя, Клей и Кора добре са я възпитали.“ Колко облекчен щеше да се почувства, ако можеше да ѝ разкаже всичко, но не, не бе сега време за това... Първо трябваше да уреди някои неща...

Дина усещаше, че ще се разплаче всеки момент. Искаше ѝ се да го попита защо е толкова нервен и защо непременно трябва да замине за Ню Йорк. И най-важното — какво има между него и тази Целест! Вместо това само се усмихна.

— Приятен полет!

После стана и се заразхожда около писалището си.

Джейсън си пое въздух. Харесваше елегантна ѝ, грациозна походка... и гордата ѝ осанка. „Господи, как да я оставя така без никакво обяснение, с това съкрушено изражение в сините ѝ очи!“ Но той наистина нямаше избор.

Повдигна брадичката ѝ и я целуна нежно по устните.

— Ще ми липсваш, принцесо. Следващата седмица, обещавам, ще предприемем нещо съвсем специално!

— Окей. Ще се опитам да задържа вестника да не се сгромоляса, докато те няма — тя се усмихна бодро.

„Тръгвай, Джейсън, махай се! — крещеше всичко в нея. — Веднага, не издържам повече!“

— Ще ти се обадя, скъпа. Грижи се за себе си!

Дълго стоя втренчена във вратата, която той бе затворил зад себе си.

Дина взе лист хартия и започна да нахвърля първата страница. Трябваше да стане нещо съвсем необичайно, издържано и впечатляващо, но тя с труд се концентрираше. Погледът ѝ постоянно се отклоняваше по елегантната мебелировка в офиса на Джейсън. Как само ѝ се бе искало да се разпорежда в този кабинет... Но сега всичко като че ли бе загубило някогашния си смисъл...

Почукването на вратата я измъкна от мислите ѝ.

— Влез! — извика и вдигна глава.

Беше Елен, която се приближи и хвърли папка с материали на бюрото.

— Джуди ми каза, че искаш да видиш това.

— Благодаря. Между другото, разполагам с няколко снимки, които можеш да използваш за статиите си — отвърна Дина, подреди купчинката листи и се отмести настрана.

Елен не показа, че има намерение да си тръгва и Дина я погледна.

— Има ли още нещо?

Елен се „задълбочи“ в дългия лакиран нокът на палеца си.

— Джийн ми каза, че Джейсън е в Ню Йорк.

— Връща се утре сутринта — отвърна хладно Дина.

— Не знам дали ти е известно, но често излизам да обядвам с Джийн.

Въпросът на Елен я ядоса. „Какво ме засяга, че се хранела заедно с телефонистката? И какво, по дяволите, искаше да ми каже!“

— Както изглежда, Джейсън има връзка с една жена в Ню Йорк — произнесе Елен многозначително. — Джийн спомена, че често говорел с някоя си Целест Дрю.

Няколко секунди двете се гледаха мълчаливо.

— Не смятам, че личният живот на Джейсън е работа, на която и да е от служителките в редакцията! — проговори Дина съвсем спокойно. — И най-малкото на Джийн! Ще те помоля да ѝ предадеш за в бъдеще да бъде по-дискретна, що се отнася до частните разговори.

Зелените ириса на Елен блеснаха.

— Толкова ли си наивна, за да мислиш, че Джейсън ще се задоволи само с една жена?

Дина я погледна в очите.

— Имам доста работа, Елен, а ако не се лъжа, ти също — и посегна към телефонната слушалка.

Елен се обърна рязко и се запъти към вратата.

Джейсън остана три дни в Ню Йорк. В деня, в който се завърна, слънцето най-после се усмихна и Дина предложи да отидат до вилата на баща ѝ. Сега двамата се излежаваха лениво до басейна, излагайки се на топлите лъчи.

— Наистина ли ме намираш секси? — запита Дина, без да отваря очи.

Джейсън се засмя.

— И питаш? В тези бикини направо ме побъркваш, страхотна малка вещица си! Освободи ме от задълженията, които ми беше възложил баща ти, заключи ме в този дворец и се въртиш наоколо ми почти гола. Подозирам, че искаш да ме прелъстиш!

Тя обърна лице към него и вдигна клепки.

— А на мен ми се струва, че за мъж с твоята слава се бавиш твърде много!

Джейсън се усмихна отново, протегна ръка и я придърпа към себе си. Пръстите му преминаха по дългата ѝ коса и Дина задържа дъх, чувствайки възбудата му. Той се наведе и я зацелува диво и настойчиво по устата. Ръката му се плъзна зад гърба ѝ, освобождавайки горната част на банския ѝ.

— Джейсън... — Дина се опита да се освободи от прегръдката му.

— Да, скъпа? Може би искаш да предложиш да влезем в къщата?

Тя се изправи, хвана го за ръката и го поведе към стаята, където бе живяла като малко момиче и която ѝ бе все още толкова скъпа. Джейсън притвори тихо вратата зад тях и притегли Дина в обятията си. Ръцете му се плъзгаха по нежната като кадифе кожа на тялото ѝ, която сякаш се възпламеняваше от допира им. За миг се доразсъблякоха, водени от желанието да се насладят на телата си. Не им остана време дълго да се гаят и докосват, желанието им ги изгаряше. Плътено вплетени един в

друг, се отпуснаха върху килима и се отдадоха на див, неспирен ритъм. Заедно достигнаха екстаза си, издавайки къси, възторжени викове. После, неподвижни, изчакаха дъхът им да се успокои. И двамата знаеха, че страстта им ще се събуди отново.

Джейсън се надигна, пое Дина на ръце и я понесе към леглото. Отпусна я нежно върху меките възглавници, легна върху нея и бавно се вмъкна между краката ѝ. Достигнала до краен предел на възбуда, Дина почувства, че ще загуби съзнание от сладост. Обви ръце около него и, опитвайки се да се прилепи още по-плътено до тялото му, неистово заизвива ханша си. Джейсън провря длани под нея и я притегли срещу мощния напор на пениса си, стенойки от наслада. Тласъците му се учестиха — тя ги приемаше с готовност, докато внезапно се изпъна като дъга, зашеметена от взривен оргазъм.

— Обичам те, Джейсън, о, Боже, обичам те! — изтръгна се неволно от устните ѝ.

В същия миг почувства как той се напрегна, отпусна я и се претърколи по гръб, вперил поглед в тавана. Дина пребледня. Беше нарушила правилата! Беше признала любовта си. Отведнъж се почувства засрамена, унижена и дълбоко наранена от мълчанието и студенината му.

Скочи и сграбчи от близкото кресло хавлията си, навличайки я трескаво.

— Прави каквото решиш, Джейсън! — едва произнесе тя.

На очите ѝ напиреха сълзи.

За секунда Джейсън се озова до нея и я сграбчи в прегръдките си.

— Дина, скъпа, прости ми... Ти си нещо много специално за мен, но...

— Но ти не ме обичаш... — Дина преглътна, внезапно всичко ѝ бе станало все едно. — А за мен връзката ни не е само незначително приключение... И ти трябваше да го разбереш!

Избърса сълзите от бузите си и го погледна. В очите му се таеше безкрайна обич.

— О, Дина, никога досега една жена не е означавала толкова много за мен — Джейсън скри лице в косите ѝ.

Дина меко го оттласна от себе си и заразглежда внимателно лицето му.

— Ти се страхуваш, Джейсън, така ли е? — запита накрая неочаквано меко.

— Да — отвърна той и затвори очи. — О, Господи, просто не мога да се накарам да произнеса думите, които толкова очакваш от мен. Съжалявам, че те нараних, скъпа, вярвай ми, не го исках!

Дина се опита за миг да си представи живота си без него, но не й се удаде. Потисна обзелата я паника и притисна пръсти към устните му.

— Вярвам ти. И ще изчакам, за да видя какво ще ни донесе бъдещето. Може би един ден ще ми дадеш това, за което копнея.

Джейсън я целуна нежно по челото.

— Ти наистина си нещо много специално, принцесо. И може би не трябваше да се увличаш по мъж като мен.

— Може би! Но аз те обичам!

Той въздъхна.

— Всичко като че ли се развива твърде бързо за мен... Когато те видях за пръв път, не бях сигурен в чувствата си. И все още не съм.

— Не мисли повече за това, Джейсън. Ела, целуни ме!

И всичко стана така, както следваше да бъде, когато я притегли в обятията си и я целуна страстно. Страховете и опасенията й за миг се разтвориха във въздуха.

Джейсън я понесе отново към леглото и този път ласките му бяха безкрайно нежни. Изпълнена със задоволство и изтощена от бурния изблик на чувствата си, Дина заспа в ръцете му.

Няколко седмици по-късно трябваше да установи без съмнение, че откакто му бе признала любовта си, Джейсън се бе променил.

В редакцията, както и преди, двамата се разбираха отлично, когато се оттегляха в апартамента й, тя продължаваше да го желае все така страстно и отвърщаше всеотдайно на любовта му, но все пак не я напускаше чувството, че в него се таи известно напрежение и като че ли се опитваше да скрие част от душата си. Не й оставаше нищо друго, освен да се надява, че един ден сам ще разруши стената, която бе издигнал около себе си.

Обикновено всяка сутрин Дина се отправяше към кабинета му, за да поговорят няколко минути. И когато една сутрин отвори вратата без

предупреждение, като че ли я обляха с кофа ледена вода. Джейсън бе облечен в тъмносив костюм и елегантен както винаги. До бюрото му стояха куфар и пътническа чанта.

Той ѝ се усмихна и хвърли поглед към часовника си.

— Браво, радвам се, че пристигаш така рано. Скъпа, днес следобед отлитам за Ню Йорк. След няколко минути тръгвам, имам да уредя нещо, преди да отида на летището в Атланта.

Дина усети как краката ѝ се подкосиха и посегна да се опре на бюрото. „Защо заминава отново за Ню Йорк?“ Стомахът ѝ се сви от мрачни опасения.

Джейсън обхвана раменете ѝ.

— Скъпа, искам да ти разкажа нещо.

Тя навлажни устните си, за да може да отговори.

— Да?

— От няколко години работя върху един роман. По неизвестни причини дълго време не можех да продължа, но откакто съм тук... е, накратко, изглежда ти отново ме вдъхнови.

Той отново погледна към часовника си.

— Скъпа, наистина нямам време да ти разкажа всичко сега, но снощи говорих с издателя си. Възхитен е от работата ми.

— И затова сега заминаваш?

— Да! Слушай, ще го отпразнуваме, когато се върна. Искам още веднъж да прегледам ръкописа. Ще ти се обаждам всяка вечер, ще ми липсваш ужасно.

— Джейсън, ти, разбира се, не ми дължиш никакви обяснения... Но нищо не си ми споменавал за връзката си... — Дина се сепна и гърлото ѝ се сви.

Джейсън пое внимателно лицето ѝ в ръцете си.

— Ще говорим за всичко веднага щом се върна. Моля те, скъпа, довери ми се. Между другото, чичо Дейвид днес пристига в Стенууд. Защо не отидеш да обядваш през някой от следващите дни с него и Кара? Така, сега наистина трябва да тръгвам. Указания за теб и отговорните редактори има на бюрото ми. Доскоро — целуна я по бузата, вдигна куфара и чантата си и излезе от кабинета.

Дина дълго стоя, без да помръдне. „Двери ми се“ — бе казал той. Но как би могла, щом в живота му имаше нещо, до което не я

допускаше? Роман — да, но това не би могло да е единствената причина да пътува толкова често до Ню Йорк. Роман можеше да пише където и да е — но в Ню Йорк беше Целест. И тя, Дина, бе била толкова глупава да признае на този мъж, че го обича!

„Какво се случи с мен?! — запита се отчаяно. — Съвсем доскоро бях разумна млада жена, която можеше трезво да се справи с всяка ситуация. И никога преди не съм разкривала така непредпазливо чувствата си.“

И тогава в живота ѝ бе влязъл Джейсън Уорнър...

Може би той щеше да я нарани дълбоко, макар че не ѝ бе обещавал нищо за бъдещето на връзката им. И как бе могла да допусне дори за миг, че Джейсън я взема насериозно? Защо не се бе доверила на интуицията си още от първия ден, в който го срещна? По бузата ѝ се отърколи сълза.

Но все пак дълбоко в нея нещо се съпротивляваше на мисълта, че Джейсън я е залъгвал през цялото време. Дина изтри сълзите си. Трябваше да знае, трябваше да намери възможност да разбере нещо повече за него. Той обикновено избягваше да ѝ говори за детството си, може би там бе ключът към разгадаването на тайнствеността, която го обгръщаше.

„Да, ще се срещна с Дейвид точно поради тази причина. Може би той ще ми помогне да узная нещо, да се запозная по-отблизо с мъжа, когото толкова много обичам.“

За срещата с Кара и Дейвид Дина облече черна рокля с дълбоко деколте и си сложи перлена огърлица, чийто матов блясък добре подчертаваше загорялата ѝ от слънцето кожа. Срещайки възхитения поглед на Дейвид, тя се усмихна.

— Изглеждате фантастично, уважаема госпожице — установи той, — направо фантастично.

Кара кимна доволно.

— Нали? Дина, скъпа, много се радвам, че в последно време реши най-после да си купиш дрехи и да носиш бижутата си! — тя се обърна към Дейвид. — Но и аз се промених, любовта разхубавява.

Дейвид поклати глава.

— За съжаление не всички, скъпа, не всички. Всеки изминал ден те обичам все повече и повече, но от това броят на бръчките ми не

намалява, напротив!

Тримата се засмяха и продължиха да се хранят, разговаряйки за предстоящата сватба на Кара и Дейвид. Но Дина не я напускаше чувството, че Дейвид изчаква подходящ момент, за да прехвърли разговора върху Джейсън.

Накрая той погледна право в очите ѝ.

— Джейсън страшно ме изненада. Нямах никаква представа, че работи върху роман. Вие знаете ли за това, Дина?

Дина отпи от кафето си.

— Той изненада и мен — отвърна предпазливо. — Вие дори може би знаете повече от мен.

Дейвид потърка носа си и смръщи чело.

— За съжаление не и последните години от живота му. Знаете ли, той беше единствено дете и много обичаше родителите си, направо ги обожаваше. Когато те починаха, жена ми и аз се грижехме за него като за собствен син. Направихме всичко, което можахме, за да му дадем обичта, която бе загубил. Но Джейсън никога не ни допусна до чувствата си.

Дина слушаше мълчаливо.

— А да не би — започна тя колебливо, — да не би Джейсън да се страхува да обича отново някого? Щом е обичал толкова много родителите си, може би смъртта им го е засегнала дълбоко и навярно се бои да не бъде отново наранен по същия начин?

Дейвид сви рамене.

— Може би.

Дина отпи отново от кафето и погледна към леля си.

— Когато Джейсън се върне от Ню Йорк, ще отпътувам за няколко седмици. Искам да съм наясно с чувствата си към него и затова ще ми е необходимо спокойствие. Бих искала също да обмисля и намерението на татко да продаде вестника. Това лято се случиха толкова много неща — просто ми е необходимо малко време, за да ги асимилирам.

— Къде мислиш да отидеш? — осведоми се загрижено Кара.

— Някъде, където никой няма да ме смущава. Не се опасявай, лельо Кара, ще остана във връзка с теб. Може би Джейсън също ще обмисли отношението си към мен по време на отсъствието ми. Ако продължаваме по същия начин, един ден сигурно ще си причиним

немалко болка.

Тя допи кафето си и се обърна към Дейвид.

— Познавате ли името Целест Дрю?

Той забележимо трепна.

— Откъде знаете за нея?

— Обажда се на Джейсън в редакцията. Често.

Дейвид трудно възвърна самообладанието си.

— Сигурна съм, че Джейсън се среща с тази жена в Ню Йорк — продължи Дина. — Напълно е възможно сега да е при нея, Дейвид, трябва да знам какво означава тя за него.

Той се изкашля.

— Уверен съм, че когато Джейсън сметне за необходимо, ще ви разкаже за Целест. Аз не бих желал да злоупотребявам с доверието му. Дина, вярвам също, че той ви обича така, както никоя друга жена в живота си. Но мисля, че му е необходимо малко време, за да сложи ред в някои неща от миналото си.

Тримата замълчаха.

Когато малко по-късно се разделиха пред ресторанта, Дина трябваше да се насили да се усмихне. Въпреки старанията на Дейвид да я ободри, тя се чувстваше още по-потисната. Всичко ѝ се струваше така безнадеждно...

IX

Те се любеха от часове, страстта им беше неутолима.

— Недей! — помоли останалата без дъх Дина, усещайки ръцете на Джейсън да се плъзгат по тялото ѝ, което потръпна от докосването му. Малко преди да достигне поредния си оргазъм, тя внезапно почувства дълбоко отчаяние — като че ли бе видяла края на нещо много хубаво в живота си.

И двамата се отпуснаха напълно изтощени, Джейсън я притисна плътно до себе си.

— Ти си една ненаситна малка вещица! Ако само знаеш колко ми липсваше!

— Така значи! Аз съм ненаситна! — Дина ухапа игриво ухото му.

— Ау! Хубавите ти малки зъбки са дяволски остри!

— А ноктите ми — тя ги впи леко в гърба му.

Джейсън се усмихна.

— Разбрах, че в мое отсъствие си свършила доста добра работа.

Какво смяташ да правиш, да ми вземеш мястото ли?

Сърцето на Дина подскочи.

— Да не би да го освобождаваш?

Той стана сериозен.

— Все още не знам.

За известно време замълчаха. Дина дочуваше шумоленето на климатичния апарат и ускорените удари на собственото си сърце. Изведнъж ѝ стана студено. Седна в леглото и притегли одеялото върху голото си тяло.

— Джейсън, полагат ми се няколко седмици почивка и искам да замина някъде за известно време.

Той, изтегнал се по гръб, не помръдна.

— Искам най-последно да си изясня чувствата си — продължи Дина.
— И да реша какво ще правя.

— Скъпа...

Тя поклати глава.

— Не съм свършила. Така, ти не си ми обещавал нищо за общото ни бъдеще, Джейсън, дори напротив. Както изглежда, в мен си открил идеалната жена за една приятна авантюра. Когато се запознахме, аз ти казах, че не вярвам в голямата любов — така, както и ти твърдеше. Но не искам да вляза в бройката на жените, при които се отбиваш пътъом, ако се случиш наблизко...

— Дина, знаеш дяволски добре, че за мен си нещо съвсем специално...

— Но не достатъчно специално — прекъсна го отново. — Знаеш какво искам да чуя от теб и ти трябва да намериш някакво решение... не знам точно какво. Ако още малко ме държиш в неведение за чувствата си, Джейсън, може да се случи така, че между нас да не остане съвсем нищо — дори приятелство.

Дина отвърна лице. Сърцето ѝ биеше силно, но бе отишла вече твърде далеч, за да може да спре.

— Толкова си подхождаме, Джейсън... Преди да се влюбя в теб,

никога не съм мислила за брак. Но сега знам благодарение на теб, че не желая краткотрайни връзки и повърхностни авантюри, с които и да е друг мъж. Може би съм определено старомодна. Обичам те и съм сигурна, че искам всичко заедно с теб — брак, деца, семейство. Затова и сега реших да замина. Може би и ти се нуждаеш от малко време за себе си, за да разбереш дали предпочиташ да се върнеш обратно в предишния си живот, или да продължиш с мен.

Джейсън имаше чувството, че небето се бе сгромолясало отгоре му. Какво само му говореше тя! Нито една жена преди Дина не си бе позволявала да иска това от него. „Но, по дяволите — мислеше си, — тя нито ми крещи, нито засяга гордостта ми с обиди или нападки. Защо тогава ме боли толкова от думите й?“ Струваше му се, че сърцето му се къса. „Никой не ми е бил толкова.“ Стисна зъби. Каквото е минало, останало е в миналото! Важно бе настоящето и той не искаше да я загуби. Защо тогава не можеше просто да изрече думите, които Дина чакаше с нетърпение и които той таеше дълбоко в себе си?

Тя следеше внимателно лицето му, което изведнъж бе придобило уморен и отсъстващ израз. „Ами да, сигурно много жени преди мен са му предлагали любовта си.“ Стомахът ѝ се сви и усети гневен изблик да се надига в нея. Въпреки всичките обещания, които си бе дала — да бъде търпелива и разумна в отношението си с него, изведнъж се поддаде на яда си. Ако Джейсън наистина поне малко я ценеше, как можеше да ѝ причинява толкова болка.

— Джейсън, ти през целия си живот бягаш, преследван от страха да не се обвържеш някъде — страх, която те гони из целия свят, където и да отидеш. И подобни сцени си изживявал неведнъж, нали? Изиграваш си романтичната роля и щом една жена се окаже достатъчно глупава да се влюби в теб — дръпваш се веднага назад. О, върви по дяволите!

Устните на Джейсън се свиха в тясна цепка. Дина усети как всеки мускул на тялото му се напряга, как в усилието да се овладее той настръхна.

Тя затвори очи и прошепна тихо:

— Мисля, че се страхуваш от истината.

Джейсън изпусна къс стон и се изправи като пружина.

— Никога не съм лъгал, че обичам красивите жени, Дина. Но

нямаш представа колко ми струва да причиня болка на някоя — болка, която разкъсва и самия мен. Вярваш ли ми? Вярно е, че съм изживявал подобни сцени неведнъж. Но днес е първият път, когато... когато аз... — обхвана раменете ѝ, завъртя я към себе си и я загледа настойчиво в очите.

Дина усети как гневът ѝ се изпарява. После той внезапно я пусна, седна на леглото и ѝ обърна гръб.

Дина се почувства неизказано тъжна, отпусна се назад върху възглавниците и се загледа в тавана. Сълзи се изтърколиха по страните ѝ.

— Разкажи ми за Целест.

Джейсън се обърна и се втренчи в нея.

— Тя ли е причината да не можеш да ме обичаш? — запита Дина с едва доловим глас.

Срещайки съкрушения ѝ от мъка поглед, той усети как гърдите му се стягат от остра, пронизваща болка. Върна се в леглото до нея и я взе в прегръдката си.

— Скъпа, аз наистина ти дължа обяснение. Да, Целест действително е една от причините за странното ми поведение към теб.

Сега вече Дина изобщо не се опитваше да овладее сълзите си.

— Защо? — прошепна тя.

— Преди няколко години я срещнах в Ню Йорк. Беше фотомодел — красива млада дама с червена коса. Оставах около месец в града и често излизах с нея. Беше възхитителна и аз я харесвах, да, харесвах я, но нищо повече! После тя ми призна, че ме обича и започна да говори за брак.

Дина кимна с празен поглед.

— Точно като мен.

— Не! По дяволите, не исках да кажа това! При теб всичко е различно!

Джейсън си пое дъх.

— Целест бе много млада и родителите ѝ бяха починали отдавна при катастрофа. Тогава тя живееше при леля си в Ню Йорк. Пишеше ми дълги писма по целия свят, където пътувах за репортажите си, и не преставаше да говори за любов и брак, а аз все не успях да се реша да ѝ дам ясен отговор. Една вечер — бях в Сан Франциско — леля ѝ се

обади. Целест бе претърпяла автомобилна катастрофа.

Той замълча, Дина също не настоя да продължи разказа си.

— Дина, скъпа, аз се почувствах ужасно виновен. Краката на Целест бяха счупени — но боже мой, най-ужасното нещо се бе случило с лицето ѝ! — Джейсън притвори очи. — Оперираха я няколко пъти.

— Как е тя сега? — запита тихо Дина.

— За щастие поправя се бързо. Вече няма да може да работи като фотомодел, но се е сгодила за един от лекарите си. Мисля, че най-тежкото за нея вече отмина.

— Разбирам, че си дълбоко развълнуван от съдбата ѝ, но защо се чувстваш виновен?

— В деня, в който ѝ се бе случило нещастиято, тя ми бе особено сърдита. Беше се опитала да се свърже с мен в хотела... е, друга жена бе вдигнала слушалката тогава. Дина, след това аз посветих много време на Целест и я подпомогнах със средства. Сметките за лечението бяха невероятно високи. Но макар че се чувствах толкова виновен — не можах да поискам да се омъжи за мен. Кълна ти се, Дина, нито за миг не съм ѝ давал основание да мисли, че се отнасям сериозно към нея или че я обичам.

За дълго време в стаята се възцари мълчание.

— Страшно съм уморена, Джейсън, всичко това ми дойде твърде много. Уредила съм си отсъствието в редакцията и всичко, от което се нуждаеш, ще намериш на бюрото си. Моят кабинет е заключен, ключът е също в чекмеджето на писалището ти.

В очите на Джейсън се появи многозначително изражение, но тя не го забеляза. Той простена вътрешно.

— Дина, скъпа, разбери ме, нуждая се от време, за да оставя миналото зад себе си. Ще ми го дадеш ли?

— Не знам, Джейсън!

— Ще ми кажеш ли къде заминаваш?

— Не! — Дина спусна клепки.

Джейсън се отдръпна от нея. Чу го как се облича, но не го погледна. После стъпките му се доближиха до леглото ѝ.

— Дина?

Тя колебливо отвори очи. Джейсън се наведе над нея и я целуна нежно по устните. Остана все така вперил поглед в лицето ѝ, като че ли

да я запомни завинаги.

— Искам да те уверя, че ти разказах истината, Дина. И се кълна, че в живота ми все още не е имало жена като теб. Никога! Не желая да заминаваш, но може би и двамата се нуждаем от време, за да обмислим живота и чувствата си.

Щеше ѝ се да го попита дали ще го види отново, дали при завръщането ѝ той все още ще е в Стенууд. Но вместо това мълчаливо го изгледа как се отправя към вратата и напуска стаята. После зарови лице във възглавниците. Искаше ѝ се да потъне в тях и да плаче, докато отмие тежестта, притиснала сърцето ѝ, но я чакаше толкова много работа! Стана и тръгна към банята.

Дина бе доверила на Джейсън и най-съкровениите си спомени, за да му докаже, че го обича, но бе запазила една малка тайна за себе си. Сега, карайки спортния си автомобил по каменистия път, водещ към вилата от другата страна на езерото, тя се запита защо не му бе споменала за убежището си.

Беше открила вилата преди няколко години при една от разходките си далеч от Стенууд. Непосредствено зад нея се издигаха стръмни хълмове, надвиснали над водата. Макар че до езерото се стигаше сравнително бързо, местността бе слабо посещавана. Собствениците на вилата рядко я използваша и адвокатът на Дина бе уредил покупката бързо и без много шум. Всъщност той бе и единственият, който знаеше за придобивката ѝ.

Спря колата си пред сгушената до хълмовете малка къща и огледа възхитена пейзажа наоколо си. Спомни си с какво удоволствие бе се заела да я обзаведе. С времето ѝ се бе удало да ѝ придаде особено уютна атмосфера. Бе преустроила една от спалните в кабинет и дори бе останало място за фотолаборатория.

Слезе от автомобила и понесе пакетите с храна към вилата. Някак си не се чувстваше тъжна или ядосана, а само замаяна. Но в същото време знаеше, че скоро в сърцето ѝ отново ще се настани парещата болка.

„Е, светът няма да спре да се върти заради мен.“ Тя се усмихна, опитвайки се да си вдъхне кураж. Няколко пъти вече се бе отправяла на

дълги разходки из планините в моменти, когато искаше да намери себе си. И всеки път се бе завръщала вкъщи свежа и ободрена, оставила зад гърба си съмненията и тревогите.

Следващата седмица премина неусетно. Дина се впрегна в работа и преобърна вилата си наопаки, физическите усилия винаги ѝ бяха помагали да се отърси от депресията. И когато всичко в къщата светна, с изненада установи, че болката ѝ все още не я бе напуснала.

Имаше и още нещо, което я безпокоеше. Никога досега не се бе чувствала така уморена от физическо натоварване, така изтощена и отпусната. Някога обичаше с часове да се скита из горите, сега не изпитваше ни най-малко желание за това. Не можеше да си обясни тази странна летаргия и я отдаде на умората от прекалено напрегнатата работа в редакцията.

Нощем не намираще покой — пред спуснатите ѝ клепащи оживяваха нежните сцени на любовта им с Джейсън.

Една нощ отново лежеше будна, унесена в мисли за него. Изведнъж се изправи в леглото. „Край с това самосъжаление! — заповяда си. — Време е да преживея романтичните си копнежи.“ Неволно си спомни за Кара. „Не, няма да прекарам остатъка от живота си в терзания по един мъж все някак ще успее да се освободя от тази дива болка, която гложди сърцето ми.“

Рано на следната сутрин Дина излезе на терасата, наблюдавайки как слънцето бавно се появява над планинските хребети. Внезапно ѝ се зави свят и всичко се завъртя пред очите ѝ. Едва успя да се отпусне в един плетен стол и спусна клепаки, чувствайки се така слаба, както никога през живота си. Наведе се напред и опря брадичка на коленете си. Когато малко по-късно се изправи, слънцето вече светеше над езерото и в първите му лъчи навсякъде по връхчета на тревата и листата на храстите около къщата искряха капчици роса.

Но Дина не обръщаше внимание нито на утринното слънце, нито на природата, която се пробуждаше за живот. Застана замислено загледана в далечината. Тази особена слабост не бе нещо нормално за нея — дори и след напрежението, което бе преживяла напоследък.

Едно внезапно прозрение я порази като гръм.

„Господи, да не би...“

Няколко часа по-късно тя отново паркира колата си пред вилата и

когато затвори вратата зад себе си, осъзна, че известно време се усмихва непрекъснато. Докато пътува от лекарския кабинет в Атланта дотук бе като в състояние на еуфория.

Щеше да има дете — най-после едно същество, което можеше безусловно да обича.

Как ли щеше да изглежда бъдещето ѝ, когато се появя бебето? Дина знаеше, че не представлява особено изключение — имаше толкова самотни майки с деца? За щастие нямаше никакви финансови проблеми.

И все пак за пръв път в живота си установи, че се нуждае от съвет и подкрепа. Бременността ѝ щеше да предизвика малък скандал в Стенууд. Може би дори мястото и перспективите на Клей в общинската управа щяха да са застрашени. И макар да знаеше добре, че Кара и Клей щяха да застанат зад нея, не бе изключено и да се опитат да ѝ попречат да роди бебето като самотна майка. Нищо чудно те, а и Дейвид, да се помъчат да принудят Джейсън да се ожени за нея. В никакъв случай не можеше да допусне това. Тогава се сети за Джуди. Тя бе най-добрата ѝ приятелка, можеше да ѝ се довери.

На следващия ден я докара във вилата си, настани я във всекидневната и ѝ поднесе чаша леденостуден чай. Джуди се огледа смаяно наоколо.

— Изненадваш ме с всеки изминал ден, Дина. Как успя да запазиш в тайна тази разкошна вила?

— Е, аз често изчезвам сама и хората в Стенууд не се грижат много къде прекарвам времето си. Никога не съм била обект на клюки, но очаквам всичко да се промени в скоро време.

— Така ли? — върху лицето на Джуди се появи сериозно изражение. — Слушай, Дина, Джейсън е споделил с Ван, че отношенията ви са в криза и затова си заминала. Наистина не можеш да си представиш колко нещастен е той.

Дина замълча. „Да, изглежда Джейсън наистина се тревожи за мен...“ Пое си дъх и започна да разказва на Джуди за любовта си и за неговия страх да се обвърже в по-тясна връзка.

— Но аз съм напълно сигурна, че Джейсън също те обича! — заяви Джуди.

— Може би — отвърна Дина. — Джейсън вече е обичал много жени — посвоему. Страхувам се, че влязох в голяма бъркотия — но не

това е причината да те покания тук.

Тя отново си пое дълбоко дъх.

— Джуди, бремна съм!

Очите на Джуди се разшириха.

— Не искам Джейсън да узнае! — продължи Дина. — Леля Кара и баща ми също не бива да разберат, преди бебето да се появи на бял свят. Дотогава ще остана тук или някъде другаде.

— Но, Дина, точно сега се нуждаеш от семейството и приятелите си. Няма да разрешиш нито един проблем, като се опитваш да се скриеш.

Дина не отговори и Джуди се изправи до големия прозорец към терасата. Потънала в мисли, тя загледа градинската мебел и пъстрите цветя. После колебливо се обърна.

— Доколкото разбирам, не желаяш да прекъснеш бременността?

Дина поклати решително глава.

— Исках само да знам дали наистина държиш на бебето. Не мислиш ли, че е редно да поговориш и с Джейсън? В края на краищата това е и негово бебе!

— Вече ти разказах за Целест. Той със сигурност ще ми помогне, но не се нуждая от съжалението му.

Джуди се усмихна.

— Не вярвам Джейсън да те е съжалявал някога. Дина, та нали той те е помолил да му дадеш малко време? Този мъж досега се е скитал по света, без да има грижа за нищо. Не допускаш ли, че мисълта за отговорностите, които един брак влече след себе си, може да го ужаси? А и то си е в природата на мъжете да почнат да се замислят, когато работата опре до сериозна връзка. Винаги е така.

— Може би — Дина се загледа замислено пред себе си. — Не е изключено Джейсън дори да се ожени за мен заради детето. Но това няма да е на добро — тя сви рамене. — Той е човек, свикнал на промени, и скоро ще се отегчи да живее само при една жена и при това с дете.

Джуди се върна към масата и седна до приятелката си.

— Отдавна не бях слушала такива глупости! Щом имаш толкова лошо мнение за него, как изобщо можа да се увлечеш дотам?

Дина се засмя горчиво.

— Знаеш ли, точно този въпрос и аз си задавам поне по хиляда пъти на ден.

— О, Дина, само да знаех как да ти помогна! — Джуди погледна към часовника си. — Господи, толкова късно ли е вече? За съжаление трябва да се връщам в редакцията.

Дина кимна.

— Благодаря ти, че ме изслуша.

— А аз ти благодаря, че ми се обади. Наистина ли се чувстваш нормално?

— Да, а и докторът смята, че отпадналостта ми скоро ще изчезне.

— Ще ми се обадиш ли пак?

— Да, но ако ми обещаеш да не споменаваш нито дума никому, дори на Ван!

Джуди сви вежди.

— Трудно запазвам нещо в тайна от него — тя замълча. — Добре, обещавам да не разказвам никому, преди отново да поговоря с теб.

След като й махна за довиждане, Дина затвори вратата и се отправи към кабинета си. Седна на писалището и взе фотоапарата си. Беше дошла тук, за да изясни чувствата си, но появата на бебето я бе изкарала напълно от равновесие.

Тя отново се замисли за Джейсън. Колко хубаво би било с него и с детето... „О, по дяволите!“ — изруга наум и избърса сълзите, които внезапно се бяха появили в очите ѝ. Нямаше какво да се захласва в измамни мечти, а да приеме реалността. Затова бе по-добре да обмисли бъдещето — своето и на детето си, едно бъдеще без Джейсън!

Х

— Влизай, чичо Дейвид! За днес работих достатъчно! — Джейсън остави молива настрана, виждайки чичо си на вратата.

Дейвид се отпусна на едно от кожените кресла пред бюрото му.

— Кара дали няма някакви новини от Дина — запита Джейсън.

— Не, нищо засега. Но Клей се обажда всяка вечер.

— Какво му е разказала Кара?

— Е, той непременно искаше да узнае какво става с Дина, защо не

може да се свърже с нея и Кара се принуди да му съобщи истината, тоест, че Дина изчезна безследно.

— Мога да си представя реакцията му. Клей обожава дъщеря си — кимна Джейсън.

— Най-много се ядоса, че не сме ангажирали частен детектив да я открие. Обича я повече от всичко и е естествено да се тревожи за нея.

Джейсън почувства как гърлото му се сви. Клей не беше единственият, който се тревожеше за Дина.

— Дали Кара му е разказала какво се случи между нас?

— Не, Джейсън, та нали знаем, че и ти искаш Дина да се върне. Съмнявам се дали някой можеше да ѝ попречи да замине. Така че Кара не му е споменала и дума за връзката ви. Но той се кани да се връща и тя със сигурност ще му разкаже всичко подробно веднага щом пристигне тук.

Джейсън стисна зъби.

— Мисля, че е по-добре самият аз да поговоря с Клей. Той ме остави тук, довери ми се, смятайки, че ще помогна ма Дина да намери собствения си път. Но се опасявам, че обърках всичко.

— Не вярвам Клей да е предполагал, че вие двамата ще се влюбите един в друг. Но това вече няма значение. По-важно е съвсем друго нещо — Дейвид направи къса пауза. — Джейсън, момчето ми, ти я обичаш, нали?

Джейсън потърка челото си.

— Тази раздяла беше добре дошла и за мен, защото аз също исках да обмисля някои неща. Работата и начинът ми на живот досега ме караха само да отлагам проблемите си. Едва сега разбирам, че загубата на родителите ми ме е засегнала много по-дълбоко, отколкото съм си представял.

— И ти се страхуваш отново да се влюбиш в някого, за да не го загубиш после и да страдаш от това?

Той кимна.

— Да... но ние непременно трябва да открием Дина. Искам най-сетне да ѝ обясня всичко.

Дейвид смръщи чело.

— Прав си, трябва да я намерим. Кара много се притеснява, просто не може да разбере защо тя нито ѝ се обажда, нито ѝ пише.

— Аз обаче я разбирам. Дина смята, че се нуждае от усамотяване, за да уточни отношението си към връзката ни. Подозирам, че Ван и Джуди знаят къде се крие. Двата са най-добрите й приятели и се ползват с безрезервното й доверие. Надявам се само, че Дина е добре. Що за глупак бях!

— Да се самообвиняваш сега, няма да е от голяма полза. Какво мислиш да наемем детектив?

Джейсън премисли.

— Нека почакаме още няколко дни. Дина сигурно ще побеснее, ако усети частен детектив да души около нея. Имам чувството, че е някъде съвсем наблизо. Може би ще възвърне силата и спокойствието си, почивайки си в планините...

Телефонът на бюрото му иззвъня и Джейсън вдигна слушалката. Докато разговаряше, Дейвид се облегна назад в креслото, наблюдавайки го внимателно. „Да, наистина обича Дина — установи той. — И страда, но не казва тези проклети думи, които се очакват от него! Господи, действително е голям инат!“

През следващата седмица Дина посвети времето си на новата си книга. Сортираше фотографии и преработваше текста, който вече бе написала. Скоро почти приключи и започна да се чувства необичайно притеснена — липсата на работа я дразнеше.

Една сутрин, разхождайки се около езерото, тя срещна един от служителите, които се грижеха за охраната на вилите в района. Мъжът й се усмихна приятелски.

— Добро утро, мис Ярдли. Всичко наред ли е при вас?

Поговориха малко за необичайната за сезона горещина, после служителят се сбогува, за да продължи обиколката си. Дина се върна в къщата, седна на терасата и потъна в мислите си. Тя, която през живота си никога не бе тичала след мъж, се бе хвърлила на врата на Джейсън, беше му изповядала любовта си, бе изоставила цялата си гордост. И бе изисквала от него и той да направи същото. Внезапно усети горчивина в устата си и от следващата мисъл не й стана по-леко. Дали подсъзнателно не бе искала това бебе, за да привърже Джейсън към себе си.

Засмя се тъжно. Не, толкова наивна едва ли можеше да бъде!

По бузите ѝ се затъркаляха сълзи. По-рано никога не ѝ се бе случвало да плаче — сега го правеше всеки ден, но сълзите не отмиваха болката в сърцето ѝ. Обичаше Джейсън, потрѣбваше да мисли за живот без него. Скоро баща ѝ щеше да се върне в Стенууд и тогава Кара и Дейвид щяха да се оженят. На Клей щеше да каже, че може да прави каквото си иска с вестника, а още утре щеше да изпрати писмо на Джейсън, за да го уведоми, че напуска „Трибюн“.

Искаше да замине за Калифорния и да започне нов живот там. Една братовчедка на майка ѝ, Бет, живееше в Сан Франциско, тя щеше да помогне на нея и на бебето ѝ да свикнат с новата обстановка.

„Моето бебе!“ Дина положи ръце на корема си, чувствайки се обхваната от нова вяра в себе си. Детето щеше да осигури нови перспективи за собствения ѝ живот... Да, тя бе отново силна, самоуверена жена и щеше да върви по собствения си път заедно с детето си!

На следния ден Дина реши да отиде в Стенууд. Преди окончателно да напусне града, трябваше да уреди някои юридически формалности. Адвокатът ѝ бе достатъчно дискретен човек и тя се надяваше, че всичко ще премине гладко. Прибра фотосите, филмите и ръкописа си в малък куфар. Времето бе станало още по-горещо, може би потискащата жега скоро щеше да се разрази в светкавична буря. Не биваше да рискува материалите за книгата ѝ да се повредят от евентуален дъжд.

Почисти още веднъж къщата, изкъпа се и започна да се гримира в банята. Изведнъж си спомни за обещанието си да се обади на Кара и ѝ стана съвестно. Сети се и за Джуди и реши да се обади и на двете, преди да замине за Калифорния.

Върна се във всекидневната и погледна през прозореца. Ужаси се от картината, която се разкри пред очите ѝ. На небето със страховита бързина се събираха черни облаци.

Беше торнадо...

По гърба ѝ пробягаха тръпки. Вече на няколко пъти ѝ се бе случвало да описва във вестника разрушенията, причинени от този убийствен ураган. Винаги си бе мечтала да успее да го заснеме, да запечата на лента мига, в който бурята превива дървета и храсти, преди да ги прекърши и да ги запрати в небето... Но сега се съмняваше, че си

струва човек да се окаже в центъра на торнадото.

Отправи се към кухнята и напълни една книжна кесия с подправки и горски билки. После пушна радиото в антрето, от което се разля музика, изпълвайки малката къща. Дина се спря и поклати невярващо глава. В последно време бе напълно изгубила контакт с външния свят и нямаше представа какво става.

„Нещо не съвсем обичайно за журналист“ — помисли си.

Внезапно музиката прекъсна и говорителят прочете съобщение за приближаващото торнадо.

Дина знаеше какво означава това. След като бе написала няколко статии за природните стихии, тя бе започнала да ги уважава и дори малко да се страхува от тях. Беше разбрала много добре на какво е способна разрушителната сила на страхотния вятър, предизвикващ торнадото. Знаеше също, че хълмовете наоколо не могат да ѝ предложат закрила, ако бурята се разбеснее над езерото. Имаше торнадо, които прехвърляха и по-високи планински вериги. Трябваше да се маха отгук колкото се може по-бързо. Сграбчи багажа си и забърза към вратата. Но звънът на телефона я спря наред път. Само хората от охраната знаеха номера ѝ. Върна се и вдигна слушалката.

— Ало? — гласът прозвуча глухо от напрежение.

От другата страна се оказа съседката ѝ Норма Скот.

— Дина, снощи видях светлина в къщата и предположих, че може да сте още тук. Току-що говорих с един мъж от службата по сигурността. Той уведомява всички собственици на вили за торнадото и ми каза номера ви.

— Чух съобщението по радиото и тъкмо напусках къщата — отвърна Дина.

— Ние също се каним да тръгваме, но искам да ви кажа, че имаме специално оборудвано помещение за буря. Ако не успеете да се пригответе навреме, можете да дойдете у нас, ще бъдете на сигурно място.

— О, благодаря. Но ако стане тъй, че времето ме задържи тук, бихте ли се обадила на леля ми, за да ѝ съобщите къде съм? Казва се Кара Ярдли, има я в указателя.

— Ще ѝ се обадя при всички случаи. Но и вие побързайте! Доскоро, Дина!

Дина затвори и помъкна колкото се може по-бързо багажа си към колата. Преди да се върне отново в къщата, хвърли тревожен поглед към небето. Беше съвсем тъмно, изцяло покрито с буреносни, черни облаци. Въздухът като че бе зареден с електричество. Изтича вътре, за миг обзета от паника. Трябваше веднага да се върне в града, при леля Кара — да, тя навярно знаеше какво става с Джейсън! Навлече шлифера си, преметна фотоапарата през врата си и вдигна куфарчето от масата.

Когато отвори вратата и пристъпи извън, от гледката дъхът ѝ спря. Облаците се събираха в зловеща фуния. Святкаше се непрекъснато, макар да не се чуваше гръм. „Страхотно“ — помисли си, остави багажа и се загледа с ужас и възхищение към небето. Мислите ѝ неволно се върнаха към Джейсън. Последните му думи не ѝ излизаха от ума. „Винаги съм ти казвал истината...“ Тя си спомни колко често ѝ бе признавал, че никога досега не е изживявал такова удоволствие в любовта с никоя жена! Беше ѝ казал също, че се чувства отлично с нея, че отношенията им извън интимните чувства също са превъзходни. „Добре, аз не мога да го принудя да се ожени за мен. Но няма ли той право да знае за съществуването на детето си?“

В същия момент от небето се посипаха първите ледени късове. Дина потръпна, стана ѝ много студено. Сега трябваше да тръгва — колкото се може по-бързо! Но за къде? Дали да се опита да се прибере в града, или по-добре да отиде до убежището на семейство Скот? Нахлупи качулката над главата си — и се смръзна от ужас. Приблизително на миля от нея трептеше и се извиваше огромната фуния на торнадото, придвижвайки се неотклонно в югозападна посока.

Пръстите ѝ неволно се свиха около фотоапарата, погледът се отправи към куфарчето. Вече не ѝ се виждаше достатъчно сигурно да го прибере в колата, кой знае, бурята можеше да я преобърне и да я запрати Бог знае къде. Мислите ѝ се обърнаха. Зад къщата бе отворът на отводнителен канал, който не се използваше много отдавна. Дина все се канеше да поиска да го зазидат, но сега бе доволна, че не го бе направила. Взе багажа си от колата и го вмъкна навътре в него. После изтича до най-близкото високо дърво. Облегна се на могъщия му ствол, за да устои на засилващите се пориви на вятъра и вдигна фотоапарата. И за няколко секунди напълно забрави, че се намира в опасност и че трябва да си потърси убежище колкото се може по-бързо. Кадръ след

кадър снимаше заплашително надвисващата вихрушка, вече почти достигнала езерото.

Изведнъж Дина отпусна апарата и очите ѝ се разшириха от ужас. Знаеше, че трябва да се отмести настрана от пътя на торнадото и да потърси вдлъбнатина, в която да легне. Тя затрепери от уплаха, страхът скова дъха ѝ. Полудяла ли беше да се бави толкова дълго? И да рискува живота си заради няколко снимки! Опита се да се успокои. „Хайде, спри да трепериш! — заповяда си. — Мисли бързо, бързо! Нямаше ли дълбок овраг — да, точно където започва гората?“ Хукна към дърветата, чувайки гръмотевичния шум на торнадото над себе си. С последни сили достигна валога и се просна по лице на земята. Вихърът почти я отнасяше, а ледени късове биеха по тялото ѝ. Затвори очи и се замоли. После чу кълтяща експлозия и дрънчене на разбити прозорци. Придърпа още по-плътно качулката върху главата си, за да се защити от носените от вятъра парчета стъкло и буци пръст.

— Джейсън! Татко! — простена отчаяно.

Думите ѝ се загубиха в рева на бурята.

Щяха да умрат — тя и бебето ѝ! Торнадото бе разрушило вилата — и ако вихрушката не я откъснеше от земята, падащите предмети можеха да я доубият.

„Не! Не трябва да умра!“ Притисна лице в мократа пръст. След това усети как нещо тежко се стовари върху тялото ѝ. За секунди имаше чувството, че главата ѝ ще експлодира. Червени светлинки затанцуваха пред очите ѝ, после потъна в дълбока, тъмна бездна и престана да усеща каквото и да било.

XI

Малко след като бурята отмина Стенууд, Джейсън излезе от кабинета си и надникна в голямата зала на редакцията.

— Някой има ли още информация за щетите от урагана — запитва той.

Един от репортерите, който тъкмо слушаше полицейските съобщения, му махна и той се отправи към апарата. Тъкмо предаваха сведенията, че голямо торнадо е причинило сериозни щети на юг.

Джейсън веднага вдигна телефона, за да получи повече подробности от полицията и слушайки внимателно дежурния, трескаво си нахвърляше бележки.

— Веднага изпращаме няколко души — завърши той и затвори, давайки знак на екипа си да се събере около него.

— Дадоха ли сведения за нещастни случаи? — запита Ван. — Имам предвид пострадали хора.

Джейсън сви рамене.

— Само непотвърдена информация, че около някакво езеро торнадото е убило няколко души — замълча, смътно чувство го накара да се обърне към Ван. — Ван, познавате ли това езеро? Името ми прозвуча като индианско, не си спомням как точно се произнасяше.

Показа му бележките си. Ван кимна.

— Да, това е езерото, „Ки-Ла-Шу-Ли“, намира се в подножието на планините, наоколо му има само около дузина къщи.

Джейсън хвърли поглед през прозореца. Отговорът на Ван го бе разтревожил, макар и сам да не можеше да си обясни защо. Навън полицейски коли и линейки с пуснати сирени и бляскащи светлини се носеха по улиците на града. Обърна се отново към хората си, давайки им наставления и разпределяйки районите, които всеки следваше да обходи и потърси информация за бедствието.

— Всички останали — на телефоните. Нека се опитаме да съберем всичко възможно за размера на разрушенията и броя на жертвите — завърши той.

В този миг извъня телефонът на Ван. Той вдигна слушалката, слуша няколко секунди, през които цветът бавно изчезна от лицето му, после я подаде на Джейсън.

— Кара Ярдли иска да говори с вас. Изпаднала е в истерия. Става дума за Дина...

Джейсън почти изтръгна слушалката от ръката му и я притисна до ухото си.

— Кара, какво става?

От другия край на линията долетяха хълцания.

— Моля ви, Кара, успокойте се! — Джейсън стисна зъби. — Какво става с Дина?

Думите ѝ идваха на пресекулки:

— Дина... торнадо... — успя да произнесе тя накрая.

— По дяволите, нищо не разбирам!

— Дина беше в една от вилите до езерото „Ки-Ла-Шу-Ли“.

Джейсън се смръзна на мястото си.

— Тя... — не успя да продължи.

„Не, това, което си помислих току-що, не може, не бива да е вярно!“ С разтуптяно сърце се отпусна на стола си и се опита да се съсредоточи. В никакъв случай не трябваше да изпада в паника.

— Кара, моля ви, разкажете ми бързо всичко, което знаете за Дина — помоли той.

— Толкова се страхувам за нея! — Кара продължаваше да плаче. — Една от съседките ѝ на езерото току-що ми се обади. Каза, че Дина тъкмо се канела да напусне къщата, когато торнадото се развилняло. Господи, Джейсън, жената каза също, че вилата на Дина е разрушена! Никой не знае какво е станало с нея. Съседите вече са повикали линейка. О, Джейсън, толкова се страхувам, че малката ми Дина е пострадала...

— Кара, тази съседка видяла ли е Дина?

— Не, все още не. Там сега било пълна тъмнина, осветлението е повредено. Опитвали се да си светят с фенерчета, но това, което е сигурно, е, че къщата вече я няма! — Кара изхълца отново.

Джейсън потрепери с цялото си тяло. „Дина!“ Просто не трябваше нищо да ѝ се случва! Имаше да ѝ казва толкова много, да ѝ доказва и обяснява.

— Слушайте, Кара, Ван ще ми покаже как да стигна до езерото. Ако Дина е все още там, непременно ще я намеря! — произнесе твърдо той. — Дейвид при вас ли е?

— Днес следобед замина за Атланта, за да посрещне утре сутринта Клей на летището. Джейсън, намерете Дина — тя ми е като дъщеря, толкова я обичам!

— Знам. Ще помоля Джуди да се погрижи за вас и ще ви се обадя веднага, след като узная нещо. Кара, сега трябва да мислим, че Дина е на сигурно място. Чухте ли ме? — отчаяна надежда се бореше с надвисващия страх. — Нищо не ѝ се е случило.

— Да, Джейсън, да. Побързайте! — Кара отново избухна в ридания и затвори.

Ван следеше напрегнато думите и изражението на Джейсън.

— Дина?

Той кимна.

— Била е в една от тези вили на езерото. Трябва да отида възможно най-бързо там — обърна се към Джуди, която се бе изправила до него. — Бих желал да отидете при Кара и да останете там, докато се обадя.

— Дина... тя...

— Ще я открия, Джуди. Хайде, Ван, трябва да тръгваме. Само да си взема шлифера.

Отпрати се към кабинета си, но Елен застана на пътя му.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Да, като останете на телефона и слушате всички съобщения — отвърна ѝ Джейсън.

— Но вие сте бял като платно! Какво се е случило? — Елен докосна загрижено ръката му.

Джейсън се отдръпна ядосано от нея и забърза към офиса си. Секунди след това се появи отново — този път, за да види Джуди пред себе си.

— Джейсън, трябва да ви съобщя нещо.

— После, Джуди, сега бързам!

— Аз... аз знаех, че Дина е... И трябваше да ви кажа!

— Това, което е станало там, не е по ваша вина. Не се упреквайте сега, само хабите енергия. По-добре отивайте при Кара и останете при нея. Хайде, Ван, да тръгваме! — Джейсън ставаше нетърпелив.

— Но... има още нещо, което трябва да знаете — промълви Джуди, но думите ѝ не достигнаха до него.

— Аз ще карам — предложи Ван. — В момента съм малко по-спокоен от вас.

Джейсън кимна и го последва към колата му. Двамата седнаха мълчаливо и се понесоха с пределната скорост към шосето, водещо до езерото и вилите наоколо му. На бариерата ги посрещна един от служителите по охраната. Ван набързо му обясни защо отиват до вилата на Дина Ярдли.

— Къщата е разрушена — рече служителят. — Линеяката със специалния екип е вече там. Дано нищо не се е случило на мис Ярдли.

Ван вече бе включил на скорост и потегли.

— Всичко е наред с нея, всичко е наред — повтаряше Джейсън отчаяно. — Ван, тя просто трябва... Господи, защо я пуснах.

Скоро видяха проблясващите сини светлини на линейката. В края на гората светеха прожектори. Сърцето на Джейсън туптеше лудо в гърдите му. „Сигурно вече са открили Дина... Трябваше и аз да съм там!“ Ван спря рязко, огледа се в светлината на фаровете и дъхът му спря.

— Господи, вилата е сравнена със земята! А тези останки там трябва да са от колата на Дина!

Извън себе си от ужас, Джейсън изскочи и се затича към гората. Ван го последва по петите. Преди да достигнат до оврага, срещнаха един от санитарите на екипа.

— Джак, открихте ли Дина! — запита Ван, който го познаваше. Мъжът кимна.

— Беше във вдлъбнатината зад къщата, затрупана от едно изкоренено дърво.

— Тя... тя... — гласът на Джейсън затрепери. — Искам да кажа какво е...

Той замълча и прокара треперещи пръсти през косата си.

— Не, нищо, за което да се опасявате! Съжалявам, изразих се неправилно — побърза да го успокоя санитарят. — Дина има голяма дракотина на челото и, изглежда, сериозно мозъчно сътресение. Освен това е преохладена. В дупката, в която е лежала, се е събрала вода. Пострадала е от ударите на ледените късове, сигурно са били колкото топки за голф, има синини по тялото. Когато я намерихме, беше в безсъзнание.

— А как е сега? — запита Джейсън.

— Все още е много замаяна. Вижте, не искам да ви заблуждавам, може би има и вътрешни наранявания. В момента тъкмо я подготвят за транспорт в клиниката. Успя да спомене за фотоапарата си и за снимки на торнадото. Исква също и някой да потърси куфарчето с документите ѝ, било някъде отзад зад къщата. Опита се да каже и още нещо, но не успяхме да разберем какво, защото отново изпадна в безсъзнание.

Джейсън се спусна към линейката точно в момента, когато двама от санитарите повдигаха Дина на носилка. На челото ѝ имаше

прогизнала с кръв превръзка, мократа ѝ коса бе полепнала по лицето. Джейсън не знаеше дали е в съзнание и дали го чува, но сега това нямаше значение. Трябваше да ѝ каже всичко, което се бе насъбрало в сърцето му, преди да я отнесат. Той се наведе и погали нежно бузите ѝ.

— Дина, скъпа, толкова се тревожех за теб, аз...

Дина размърда глава.

— Джейсън? — очите ѝ се отвориха с мъка.

— Скъпа? Разбираш ли ме, Дина? Ще оздравееш, ще оздравееш скоро! Никога вече няма да те напусна! Слушай ме, скъпа, искам да ти кажа нещо — пое ръката ѝ и я притисна леко. — Обичам те, Дина! — произнесе тихо.

Очите на Дина светнаха, тя се опита да се усмихне.

— И аз те обичам — прошепна. — О, така ме боли... липсваше ми толкова много... О, Джейсън, трябва да ти кажа нещо много важно — гласът ѝ отказа, очите ѝ отново се затвориха.

— Тя е в безсъзнание. Искате ли да дойдете с нас?

— Да, да, разбира се! — Джейсън погледна с благодарност доктора.

По пътя за болницата той седеше до нея, милвайки ласкаво лицето ѝ. Отново и отново прошепваше думите, които досега не бе успял да каже на никоя жена...

Когато Дина се събуди, през големия прозорец на спалнята струеше ярка слънчева светлина. Тя отвори очи, но около нея плуваха само неясни лица и танцуващи сенки. Премига и се огледа. „Кога ли са ме върнали в старата ми детска стая?“ Поклати глава, чувствайки как разсъдъкът ѝ бавно заработи отново. Всичко наоколо ѝ бе толкова светло и приятно! Погледна през прозореца, откъдето се откриваше гледка към лазурното синьо небе. Клоните на дървото пред къщата се поклащаха леко от освежителния бриз.

После внезапно си спомни за торнадото...

„Да не би да ми се е присънило, че Джейсън е при мен и ми казва, че ме обича?“ Затвори очи и се опита да раздели реалността от съня. Спомняше си добре острата болка в главата, ярката светлина и ужасния грохот. След това се бе почувствала като след операция — постоянно

преминаваща от сън в будно състояние и обратно. Тъмнината се раздираше от светкавици. Спомни си и мократа, студена кал... шума от приближаващи се стъпки... гласовете, ръцете, които я бяха повдигнали внимателно. После бе дошъл Джейсън — гласът му — загрижен и пълен с обич.

Но бе забравила нещо, нещо много важно! Какво ли бе то?

„Татко?“ Сънуваше ли, или той наистина бе застанал до леглото ѝ? А и леля Кара, и Дейвид, и хора от редакцията? Дина отново се огледа из стаята. Навсякъде имаше цветя, на нощното ѝ шкафче се мъдреше огромен букет бели рози. Тя колебливо протегна ръка към него, измъкна плика от целофана и го отвори. Буквите за секунда се разляха пред погледа ѝ, после отново се подредиха в думи:

„Когато си в състояние да прочетеш това, помоли някой да ми се обади! Веднага!“

Почеркът беше на Джейсън. Може би не го бе сънувала! На лицето ѝ изгря усмивка, която изчезна също тъй бързо, както се бе появила. „Торнадото ме нарани, а аз...“ Ръцете ѝ неволно се отправиха към корема.

„Бебето!“ По бузите ѝ се търкулнаха сълзи, тя изхълца. В същия миг вратата се отвори и към нея се спуснаха Клей и Кара. Баща ѝ протегна ръце към нея.

— Всичко е наред, малката ми, всичко е наред. Ще се справиш, ще оздравееш — опитваше се да я успокои той.

Дина го погледна отчаяно.

— О, татко, толкова съжалявам, че разтревожих всички ви... Какво става с бебето ми?

Клей я погали нежно по косата.

— Дина, моя принцесо, моя единствена принцесо... Как би могла да ни разочароваш! А и внукът ми изглежда, е упорито малко човече! Нищо не се е случило на бебето, Дина! Но сега ще се разхубавиш и ти, не можеш да си представиш колко съм щастлив, че си отново добре!

— Сигурен ли си, че с бебето всичко е наред? — Дина все още не се осмеляваше да повярва на късмета си.

— Абсолютно! Нараняванията ти, за щастие, не са били сериозни.

Но ти уплаши всички ни до смърт с лекомислието си.

Тя се усмихна през сълзи.

— Развалих ваканцията ти, татко, съжалявам.

Той махна с ръка.

— На мен и така ми беше мъчно за вкъщи и исках да се връщам.

Дина пое ръката му и го погледна в очите.

— Татко... там горе в планината премислих всичко. Оставям на теб да решиш какво ще правим с „Трибюн“. Не искам вече да съм главен редактор. Но за това ще поговорим по-късно...

Клей се засмя.

— Струва ми се, че малкото ми момиченце е пораснало.

Дина премести погледа си от Клей към леля си и по бузите ѝ отново протекоха сълзи.

— Ще можете ли да ми простите? Не исках да ви казвам за бебето... Исках да изчакам, докато се роди!

Кара въздъхна.

— Но ние искахме да ти помогнем, Дина! И толкова се радваме за бебето...

— Но... хората ще говорят... — Дина прекъсна мисълта си. — Ще мога ли да остана тук?

— Скъпа, стига с тези глупави въпроси! — Кара оправи завивката ѝ. — И не се тревожи повече с подобни мисли, скъпа. Джуди тъкмо пристигна със закуската и после някой иска да те види...

— Не, почакай. Татко, толкова се страхувах, спомням си, че виках теб и Джейсън. Дали Джейсън е бил при мен? Джуди сигурно му е разказала за бебето и...

Кара вдигна ръка.

— Престани най-последно да приказваш! Истината е, че Джейсън се бе побъркал от грижи по теб и все още ходи като замаян! Просто не искаше да те остави нито за секунда сама. А за бебето е знаел колкото и всички ние.

— Тогава не съм сънувала — прошепна Дина.

— Не, скъпа, не си сънувала — Клей поклати глава с усмивка. — Джейсън прекарваше при теб всичкото си време. И ти изпращаше цветя всеки ден, после телефонираше да пита дали си прочела бележката му.

— Но от колко време съм тук?

— Ти лежа две седмици в болницата и от една седмица си тук — отвърна Клей.

— Толкова дълго? Господи, лельо Кара, но какво стана със сватбата ти? Пак ли съм развалила всичко, или вече се оженихте с Дейвид?

Кара поклати глава.

— Без теб и Джейсън не можем да се оженим, скъпа, но не се тревожи за това. Първо трябва да оздравееш напълно.

След като баща ѝ и Кара напуснаха стаята, Дина се отпусна назад и се опита да подреди мислите си. Значи не бе сънувала — Джейсън наистина ѝ бе казал, че я обича. Но защо тогава не се чувстваше безмерно щастлива? Защото не бе ѝ го казал навреме — това навярно бе отговорът. „А може би е решил с тези думи просто да ме утеши?“

Едно обаче знаеше със сигурност — нямаше нужда от съжаленията му — той не трябваше да се чувства задължен към нея. С нищо! Тя искаше да е заедно с него, искаше го повече от всичко на света. Но щеше да го приеме само ако наистина я обича.

XII

Когато Джейсън се появи в стаята ѝ, Дина седеше в леглото, облечена в лека копринена пижама с небесносиния цвят на очите ѝ. За миг, който изглеждаше съдбоносен, двамата се погледнаха, после Джейсън се спусна с протегнати ръце към нея и двамата потънаха в прегръдките си. Той скри лице в косите ѝ.

— Така копнеех за теб — шепнеше ѝ. — Толкова е добре, че съм отново до теб!

Дина го претегли по-близо до себе си.

— Да се надявам, че всичко това не е само сън!

— Ужасно се радвам, че оздравяваш! Не можех да мигна от мисли за теб. Дина, страдах толкова много от раздялата ни. Опитах се да се потопя в работа, но не можех да те забравя, ти ме следваше и в сънищата ми. Накрая реших да поговоря с чичо Дейвид за чувствата си и...

Тя го целуна нежно по устните.

— Добре си направил, че си се обърнал към Дейвид. Смъртта на родителите ти те е наранила повече, отколкото си очаквал, нали? И после си се страхувал да обичаш отново, когото и да било.

— Ти... ти си го знаела?

— Предполагах го.

Джейсън кимна.

— Колко често те желяех, теб и чувствата, които събуди в мен.

Никога досега не съм обожавал така жена.

Той пъхна ръка под пижамата ѝ и почувства как Дина настръхна.

— Дали нашето бебе ще бъде прекрасно като теб? Или неуморим непрокопсаник като мен — за миг замълча и продължи. — Джуди ми каза, че не си искала да ми съобщиш за бебето. Защо, скъпа?

По дългите ресници на Дина блеснаха сълзи.

— Аз... Аз бях толкова оскърбена. Все си спомнях за Целест.

Нямаше да мога да понеса... да ме съжаляват.

Джейсън обхвана лицето ѝ с длани и зацелува мокрите ѝ бузи.

— Много чувства са изпълвали сърцето ми, скъпа — но никога съмнение към теб.

Взе ръката ѝ и зацелува върховете на пръстите ѝ.

— По дяволите, държа се като хлапак в пубертета. Но можеш да ме разбереш, никога не съм бил в подобна ситуация — пое си дълбоко дъх: — Красива госпожице, майка на моето дете, ще се ожениш ли за мен, преди да се побъркам напълно? А покрай мен и баща ти, Кара, чичо Дейвид, Джуди и Ван?

В миг Дина се почувства безкрайно щастлива и му се усмихна със светнали очи. Сега вече знаеше — Джейсън изпитваше към нея същите чувства. Нямаше нужда да произнася двете съкровени думи — тя четеше в очите му това, което искаше от него. „Господи, трябва да съм била сляпа досега!“

— Щом искаш да ме имаш в същия вид, няма да е лошо да се ожениш веднага за мен! — каза тя и сви рамене извинително.

Джейсън я прегърна, притискайки я силно към себе си.

— О, Дина, ще се оженим веднага, щом лекарят разреши — той я целуна и я положи отново на възглавницата. — Така. А сега трябва да те оставя за няколко минути.

Тя го погледна учудено.

— В кабинета на баща ти цялата фамилия стои и чака, а под краката им пари! Никой не знае дали ще се съ согласиш да приемеш предложението ми за брак. Сега по-добре да ги успокоя, за да се заемат с подготовката за сватбата!

Дина се засмя.

— Добре, връщай се бързо!

Джейсън я целуна по връхчето на носа.

— Имаме да наваксваме толкова много... Идвам веднага!

След като Клей, Кара и Дейвид прегърнаха поред усмихващата се през сълзи Дина и дискретно се изнизиха от стаята, Джейсън я взе в прегръдките си, покривайки лицето ѝ с безброй целувки. Милувките му продължаваха безкрайно. Най-сетне неохотно я пусна от ръцете си.

— Донесох нещо, почти бях забравил — Джейсън измъкна едно списание от чантата си. — И се учудвам, че все още не си попитала за снимките си.

Дина се хвана за главата.

— Боже, наистина ли снимките от бурята са излезли? Намерихте ли куфарчето ми?

— Да, да, да! — той се усмихна. — Виж, убеди се сама! Снимките са страхотни! Но, Дина, скъпа, колкото и поздравления да получиш за тях, не мисля, че си струваше да излагаш живота си на опасност заради няколко фотографии.

Но Дина не го слушаше, вперила поглед в списанието.

— Трябва да признаеш, че са добри, нали?

— Не чу ли какво ти казах, скъпа?

— Напротив, и ти обещавам, че никога вече няма да се оставя в толкова опасно положение.

Джейсън пое ръцете ѝ в своите.

— Искам отгук нататък да сме винаги заедно, Дина. Ще пътуваме много... Искам да продължа да пиша книги. А ти ще можеш да фотографираш всичко, което пожелаеш — хора, градове, пейзажи. Смяташ ли, че ще ти хареса?

— Щом сме заедно... между другото, аз също се опитвам да събера материал за книга. За индианците чероки, на чиято земя живеем сега.

— Вече видях всичко, свършила си отлична работа. Нищо чудно дори книгата ти да има повече успех, отколкото моята — въздъхна

престорено. — Не е лесно човек да има интелигентна жена!

— Побъркваш ли се! — Дина се засмя, после стана сериозна. — Джейсън, радваш ли се за бебето?

Очите на Джейсън светнаха.

— Никога не съм мислил, че ще имам дете, скъпа. А сега — е, всичко е съвсем ново за мен. Но като си помисля, две-три момчета и няколко сладки момиченца ще са тъкмо за нас!

— Вече си ги планирал!

Той отново я стисна в прегръдките си.

— Направил съм страшно много планове. Но обещах на Кара и Клей да не те уморявам, затова по-добре да ти разкажа за тях друг път. Сега се нуждаеш от почивка, скъпа!

— Така ли? — на устните ѝ заигра усмивка. — Струва ми се, че има нещо, от което се нуждая повече — от теб!

— О, принцесо, вече няма да се отървеш от мен, никога! Бих останал при теб, още сега!

Дина се разсмя отново.

— И какво ти пречи? Съвсем сами сме в къщата. Чух много добре как вратата се затвори, после гласовете навън — три, за да съм точна, и после шума от заминаващия автомобил.

Устните на Джейсън докоснаха челото ѝ.

— Мила, обожавам те — прошепна той хрипкаво.

— Сериозно ли говориш?

— Е, мисля, че бихме могли да бъдем съвсем малко предпазливи...

Джейсън я взе на ръце.

— Струва ми се, че започвам мъничко да се страхувам от теб. Ти май в действителност ще се окажеш малка вещица... — той я пусна на земята.

Дина се дръпна и изхлузи нощницата и бикините си. После с прелъстителна усмивка се зае да разкопчава копче по копче ризата му. Джейсън застана от възбуда, измъкна се от дрехите си и я последва в леглото. Тя се изпъна по гръб и той с учудване забеляза наедрелите ѝ гърди и вече не съвсем плоския корем.

„Моето бебе — помисли си, — нашето бебе!“

Ръцете му се плъзнаха по мекото ѝ тяло, тръпнещо от нетърпение, устните му милваха кожата ѝ. Дина издаде гърлен звук и се изви

страстно към него. Щедро разтвори бедра и го прие в утробата си. После спусна клепки и се отдаде на ритъма на любовта...

Джейсън я целуна нежно по косата.

— Е, бях ли достатъчно предпазлив?

— Хм... беше разкошно.

— Дина... днес получих от баща ти...

Дина кимна отнесено.

— Отдавна искам да те питам нещо, Джейсън. Онази сутрин, когато ограбиха банката, аз минах покрай апартамента ти... отпред беше колата на Елен! Не че сега това ме засяга, но все пак — ти имаше ли връзка с нея?

Той се засмя и я целуна по челото.

— О, Елен се интересуваше доста от мен, но това, което аз търсех, беше ти! Онази сутрин Елен мина специално, за да ми донесе хлебчета, които сама била изпекла. А телефонът ми действително не работеше.

Дина се опря на лакът, за да го вижда по-добре.

— Изпекла е хлебчета специално за теб?

Джейсън се ухили.

— Сигурно си е мислила, че пътят към сърцето на мъжа минава през стомаха му — после стана сериозен. — Дина, нямаш основание да ревнуваш — нито от Елен, нито от която и да е друга жена. Откакто те познавам, не съм погледнал настрана. Знаеш ли защо? Защото те обичам, скъпа!

Дина знаеше, че той лесно не би изрекъл такива думи.

— Принцесо, не можеш да си представиш колко много те обичам!

— И аз те обичам, Джейсън!

Те се погледнаха в очите и съзряха там безпределна любов и нежност.

„Където и да сме, докато сме заедно, всичко ще е добре — мислеше си Дина. — Ние сме едно семейство!“ Тя въздъхна щастливо и се притисна към Джейсън.

Пред тях бе цял един живот...